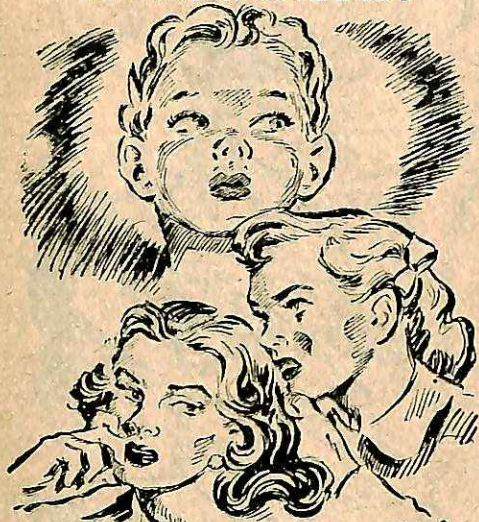

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τό παιδί του έρωτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυο αδερφές, η Φανή κι' η Σόνια, φέρνουνε στον κόσμο από ένα αγοράκι η καθεμιά. Η πρώτη είνε νόμιμη γυναίκα ενός φτωχού υπάλληλου, μητέρα και βαντασού, ενώ η δεύτερη είνε μια από τις θλιμένες πεταλούδες του εξημερου έρωτα... Μια νύχτα, τ' παιδί της Φανής, πέφτει από τ' κρεβάτι του και σκοτώνεται, και η Σόνια αλλάζει το πεθαμένο μωρό της αδερφής της με τ' ζωντανό δικό της, γιά να δώσει σ' αυτό τ' τελευταίο, ένα νόμιμο όνομα, που θα του εξασφαλίση αργότερα μια θέση στην κοινωνία. Η Φανή κι' ο άντρας της πεθαίνουνε, κι' η Σόνια μένει με τ' Γιωργάκη, που τ' φωνάζει «θεία», ενώ πραγματικά είνε γυιός της... Ο Γιωργάκης μεγαλώνει. Τα παιδιά στο σχολείο αποφεύγουνε τ' συντροφιά του, έπηρεασμένα από τις συμβουλές των μαμάδων τους, που σκαδούνε γύρω από τ' παιδί μιάς «τέταιας γυναίκας», μιά τάφορ βαθειά κι' αδιαπέραστη... Στίς επιδείξεις όμως του σχολείου, η Σόνια γνωρίζεται απόρροια μ' έναν ευγενικό υπερασπιστή της, τ' Μάρκο Λαμπρινό, πούχει κι' αυτός τήν κορούλα του, τή Λιλή, στο Νηπιαγωγείο, και που της δείχνει μεγάλη συμπάθεια κι' έχτιμση. Της στέλνει ένα μπουκέττο άσπρα γαρύφαλλα.

13ον Μύρισε τ' μεθυστική αγνότητα του άστρου... Ύστερα γέμισε νερό ένα βάζο, και τ' ταχτοποίησε μέσα. Μειμιάς, τ' σπίτι της όλο φωτίστηκε απότομα! Σάν νάχε γλυστορήσει μιά δλόχρυση ήλιαχτίδα μέσ' από τ'α γκρίζα σύννεφα της ατέλειωτης βαρυχειμωνιάς της, και νάχε μπη μέσα στο βάζο!... Όλο τ' σπίτι αυτό λεκιάσμενο από ένα σωρό αποκρουστικές αναμνήσεις, δανείστηκε άσπιλη λευκότητα από τ' κάπασπρα γαρύφαλλα του ώραιου μπουκέτου... Τ'α γαρύφαλλα του άγνωστου, ευγενικού φίλου που κρατούσε στα χέρια της τ'ο γράμμα του... Δεν τολμούσε να τ' ανοίξη! Σ'α να προσπαθούσε να υποβάλη τόν έαυτό της στη συνέχισι γιά λίγο ακόμα μιάς βασανιστικής προσμονής, πούμοιαζε με ήδονικό βασανιστήριο, με μαρτυρική ευτυχία... Στο τέλος, δέ μπόρεσε να κρατήσει άλλο μ' χέρια που τρέμανε, έσκισε τ'ο φακελλάκι, κι' έδωλε από μέσα μιά κάρτα με τ' όνομά του: «Μάρκος Λαμπρινός — αρχιτέκτων». Και τ'α λίγα λόγια γραμμένα με τ'ο χέρι του: «Γιά ανάμνησι της χρεσινής μας γνωριμίας».

Πόρες φορές τ'ς διάδασε αυτές τ'ς έξη απλές λεζούλες η Σόνια!... Διψασμένα τ'α μάτια της, σ'α να θέλανε να ξεδιψάσουνε μιά και καλή διαβάζοντας δέκα, εκατό, χίλιες φορές κάτι που δέν είχανε διαβάσει ποτέ!... Διψασμένη κι' η καρδιά της

τ'ς δέχτηκε αυτές τ'ς έξη λεζούλες, σάν μαγική δροσιά, σ'α θείο δώρο, που της χρωστίονταν τόσα ατέλειωτα, μαρτυρικά χρόνια, μ'α που δέν της είχε δοθή ποτέ άλλοτε... «Γι' ανάμνησι της χρεσινής μας γνωριμίας». Ένα μπουκέτο άσπρα γαρύφαλλα. Μά, Θεέ μου! Ποτέ δέν είχε άρχισει έτσι ως τώρα καμιά γνωριμία της... Οί γνωριμίες της ήτανε βιαστικές, τήν πληγώνανε με τήν ίταυή τους προσωρινότητα... Νά που τώρα μιά γνωριμία κρατούσε τ'α προσνήματα! Ντυνότανε σ'α δόλολευκα ένός μυρωμένου μπουκέτου, κι' έφτανε άδρά να της φιλήση τ'ο χέρι... Γιά πρώτη φορά, ή φτωχιά απόκληρη της ζωής, ένοιωθε πώς ήτανε γυναίκα! Πώς ήτανε, δηλαδή, λεπτό ανδρώπινο πλάσμα, που τ'ο χρωστίονταν σεβασμός, μαζί με τόν έρωτα... Γιά πρώτη φορά, ο φτωχός έαυτός της άνδβαινε από τ' σκοτεινά κι' άπύθμενα βάθη της τραγικής άνωθυμίας, στίς δλόφωτες στρατόφαιρες της γυναικείας περηφάνειας...

Με τή συναισθησι πώς ήτανε κι' αυτή κάτι — μιά προσωπικότητα της ευσιοθησίας και τ'ο αισθήματος — ένοιωσε τ'ο στήθος της να φουσκώνη από μιά πρωτόγνωρη χαρά, κι' έπεσε σ'ε μιά πολυθρόνα τρελλά ευτυχισμένη, κλαίγοντας και γελάοντας μαζί!

Όταν γύρισε τ'ο απόγεμα ο Γιωργάκης από τ'ο σχολείο, βρήκε τή θεία του να τραγουδά, αλλάζοντας τ'ο νερό σ' ένα βάζο με ώραιά τ'α άσπρα γαρύφαλλα... Τή φίλησε και σ'α δυο μάγουλα, και τής είπε ένθουσιασμένος:

— Παίζαμε με τή Λιλή, θείσα...
— Άλήθεια, άγורי μου;...
— Άλήθεια... Μου είνε πώς θάρθη άύριο πούναι Κυριακή να μέε πάρη με τ'ο μπαμπά της από τ'ο πρωί...
— Αναστατάμενη, η Σόνια ρώτησε τ'ο γυιό της:
— Πού θα πάμε;
— Ξέρω και γώ!... Περίπατο με τ' αυτοκίνητο... Θα φάμε, λέει, σ' ένα ώραίο μέρος...
— Λιγάκι στενωχωρημένη, η Σόνια, ψιθύρισε:
— Μά, είνε σωστό να δεχώμαστε συνε-

Τό μυστικό

Η δεσποινίς Καίτη Άργυριάδη συναντά τόν ξεδωρό της στήν όδό Τσώρτσιλ και τ'ο λέει:

— Νίκο, ξέρω πόσο έχέμυθος είσαι και γι' αυτό θα σου πώ κάτι... Πρόκειται να με παντρεύουν με τ'ο Γίωργο... Ο Νίκος πηγαίνει στήν άδελφή του και τ'ο λέει:

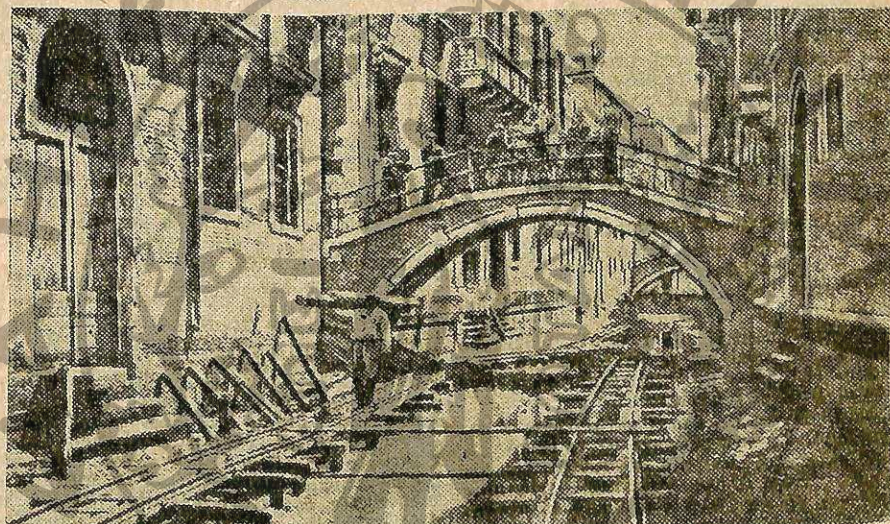
— Νίνα, θα σου πώ ένα μυστικό. Μην τ'ο πής όμως πούθενά. Τήν Καίτη τήν παντρεύουν με τ'ο Γίωργο!...
— Η Νίνα τρέχει στήν κυρία Άμαλία.
— Μαμά, τής λέει, θα σου πώ ένα μυστικό, μ'α δέν πρέπει να τ'ο μάθη κανείς. Παντρεύουν τήν Καίτη με τ'ο Γίωργο!...
— Η κ. Άμαλία συναντά τήν άλλη μέρα σ'ο δρόμο της τήν φίλη της Φανή και τής λέει:

— Ξέρεις; Θα μάθης κάτι, που δέν τ'ο ξέρει άλλος από μένα! Σ'α γιά τ'α πολύ έχέμυθος και θα σου τ'ο πώ! Τήν άμφισά μου τήν Καίτη τήν παντρεύουν με τ'ο Γίωργο!...
— Η κ. Φανή γυρίζει σ'ο σπίτι της και λέει ένπιστευτικά στήν κόρη της:
— Μαρία, θα σου πώ ένα μυστικό. Μ'α πρσέσε, μη βήλιν κουβέντα από τ'ο στόμα σου! Τή φίλη σου τήν Καίτη τήν παντρεύουν με τ'ο Γίωργο...
— Τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί, η Μαρία πάει σ'ο σπίτι της φίλης της.
— Καίτη, θα σου πώ ένα μυστικό, που μόνον οι δυο μας πρέπει να τ'ο ξέρουμε και σ' ένδιαφέρει τρουερά!...
— Τι είνε; Λέγε γρήγορα!...
— Σ'ε παντρεύουν με τ'ο Γίωργο!...
— Πώς; Σ'ε άλήθεια; Κι' εγώ τόλγα χτες σ' άστεία σ'όν Νίκο, τόν έξεδέλεφά μου!...
— Ο ΦΑΚΟΣ

χώς περιπάτους και τραπέζια από τή Λιλή κι' από τ'ο μπαμπά της;...
— Άλήθεια, θείσα... Έκανε συλλογισμό και τ'ο παιδάκι. Πρέπει κάτι να τ'ους χαρίσουμε κι' έμείς...
— Έυεινε σιωπηλός γι' άρκετή ώρα ο Γιωργάκης, και, ξαφνικά, φώναξε:
— Βρήκα, θείσα! Θα πάρουμε στή Λιλή καραμέλλες...
— Χαμογέλασε η Σόνια χαϊδεύοντας τ'ο γυιό της τ'α μαλλιά:
— Ναι, αγοράκι μου... Νά της πάρουμε καραμέλλες... Είνε πολύ ευγενικό αυτό...
— Κι' έτσι, θα μπόρουμε να δεχτούμε τόν αυριανό περίπατο;...
— Θα μπόρουμε...
— Ένθουσιασμένο τ'ο παιδί, χύμηξε και φίλησε τή μητέρα του, και σ'α δυο μάγουλα...
— Όταν, λοιπόν, τ'ο άλλο πρωί, κατά τ'ς έντεκα, τ'ο αυτοκίνητο τ'ο Λαμπρινού, σταμάτησε μπροστά σ'ο σπίτι της Σόνιας, ο Γιωργάκης, που τ'ο περίμενε από τ'α ημερώματα πίσω από τ'ς γρίλλες τ'ο παραθύρου, έτρεξε, άνοιξε τήν έξωπορτα, και άγκάλιασε μ' ένθουσιασμό τή Λιλή, που τόν φίλησε σ'α δυο του μάγουλα. Ύστερα, ο Γιωργάκης έδωσε ευγενικά τ'ο χέρι του σ'ο Λαμπρινό πούχε κατέβει από τ'ο αυτοκίνητο.
— Καλημέρα, Γιωργάκη... φώναξε εκείνος ευθυμα. Είσαστε έτοιμοι;...
— Καλημέρα σας, κύριε Λαμπρινέ... άπάντησε τ'ο παιδί. Πώς... Άπό ώρα σας περιμένουμε...
— Θα κατεβή, λοιπόν, η θεία σου;...
— Βγήκε τότε στήν πόρτα η Σόνια, χλωμή, συγκινημένη:
— Καλημέρα σας... είνε κι' εκείνη. Πέραστε μιά στιγμούλα να πάρετε ένα νερό...
— Η Λιλή κι' ο μπαμπάς της, άνεβήκανε σ'ο σπίτι μαζί με τ'ο Γίωργο, Η Σόνια τσακίστηκε να περιποιηθ'ο Λαμπρινό και τή Λιλή. Ο Γιωργάκης, σοβαρός, ύποχρεωτικός, πρόσφερε στή φίλη του τή σακκούλα με τ'ς καραμέλλες. Ένώ τ'α παιδάκια φλυαρούσανε σ'ε μιά γωνιά σάν χαρούμενα σπουργίτια, η Σόνια μιλούσε σιγά με τ'ο Μάρκο:
— Σ'ας ευχαριστώ πολύ γιά τ'α λουλούδια... τ'ο μπουρνούσι... Ήτανε πολύ ευγενικό, εκ μέρους σας...
— Δέν τόκανα, σ'ας όρκίζομαι, από ευγένεια... είνε ζωηρά εκείνος. Άλλά από πραγματική μου ψυχική ανάγκη...
— Η Σόνια κοκκίνισε ως τ'α αυτιά:
— Αυτό που λέτε, είν' ακόμα πιό ευγενικό κι' από τ'α λουλούδια σας... τ'ο μπουρνούσι με μεγάλη ταραχή...
— Μιά γλυκειά σιωπή βάρυνε άπάντα τους. Ξαφνικά, η Σόνια σήκωσε αποφασιστικά τ'ο κεφάλι της και τόν κτύπησε σ'α μάτια:
— Πρέπει να σ'ας μιλήσω! τ'ο είνε. Πρέπει ναχω τόν ήρωισμό να σ'ας μιλήσω, και σ'εις τόν ήρωισμό να μ' άκούσετε χωρίς φρίκη...
— Φρίκη;... Τι είν' αυτά που λέτε;...
— Η τραγική αλήθεια...
— Δάκρυα φτάσανε ως τ'α μάτια της... Έκείνη τή στιγμή όμως τ'α παιδιά πλησιάσανε με χαρούμενες φωνές:
— Έ, τί καθάμαστε και δέν φεύγουμε;...
— Η Σόνια βρήκε τή διακοπή τους σάν σανίδα σωτηρίας και σηκώθηκε:
— Όποτε θέλει ο κύριος Λαμπρινός, εγώ είμ' έτοιμη...
— Σηκώθηκε κι' ο Λαμπρινός:
— Έμπρός, λοιπόν! Πάμε...
— Φτιάχτηκε λίγο η Σόνια σ'όν καθαρό, έδωσε σ'ο κεφάλι της ένα κόκκιν μεταξωτό μαντήλι που τής πήγαινε περίφημα γύρω από τ'α δόλωμαυρα μαλλιά της. Μπήκανε μέσα σ'ο αυτοκίνητο, όπως τήν άλλη φορά. Πίσω τ'α δυο παιδιά, μπροστά η Σόνια κι' ο Λαμπρινός.
— Πού θέλετε να πάμε, λοιπόν;... τ'ους ρώτησε αυτός, μόλις τ'ο αυτοκίνητο ξεκίνησε.
— Όπου θέλετε σ'εις... τ'ο άπάντησε η Σόνια. Δέν έχουμε προτίμηση...
— Ο Γιωργάκης τί λέει; Θάλασσα ή βουνό;
— Βουνό! φώναξε άμέσως τ'ο αγοράκι.

Στή θάλασσα πήγαμε προχτές...
— Νά πάμε τότε σ'ο Κατσιμιδι, και να γυρίσουμε να φάμε σ'ο Βαρυμπόμπη;
— Ναί!... Ναί!... συμφωνήσανε πρόθυμα, με γέλια και χειροκροτήματα τ'α δυο παιδιά.
— Μπήκανε στή λεωφόρο Κηφισιάς. Ο Λαμπρινός ώδηγούσε περίφημα. Άλλά και τ'ο αυτοκίνητο τ'ο ήτανε περίφημο, ξεκούραστο, γρήγορο. Γιά πότε φτάσανε στήν Κηφισιά και στρίψανε άριστερά, πρός τ'ο δρόμο της Βαρυμπόμπης;... Η Σόνια είχε μισοκλείσει τ'α μάτια της, κι' απολάμβανε γιά πρώτη φορά τή χαρά της ζωής, τή ταχύτητα, τ'ο ήλιόλουστο πρωινό, τ'α άρώματα τών λουλουδιών και τών πεύκων, τή γοήγηση έναλλαγή τ'ο ευδιάθετου τοπίου... Τώρα, προχωρούσανε σ'ο δρόμο που άνηφορίζει άναμεσα από τήν Πεντέλη και τήν Πάρνηθα. Δεξιά τους φεύγανε σιγά-σιγά τ'α σπίτια της Έρυθραίας και τής Έκκλης, άριστερά τους διακρινότανε τ'ο αεροδρόμιο τ'ο Τατογίου. Άπό τήν κάτω Βαρυμπόμπη, στρίψανε δεξιά κι' άρχισαν ν' άνηφορίζουνε σ'ο δρόμο πρός τήν Πάρνηθα. Ένας δροσερός όλοκάθαρος άέρας, τ'ους χάιδευε τ'α πρόσωπα. Μετά τήν άπάντα Βαρυμπόμπη, τ'ο τοπίο μπροστά τους έγινε κυριολεκτικά άναιρεμένο: Ο δρόμος άνηφορίζει όλοένα, κι' άριστερά τους άνοιγότανε η καταπράσινη πλαγιά τ'ο βουνού, σάν αίσιοδόξο βράθυρο που προκαλούσε τ'ο πέσιμο!... Ύστερα, ο δρόμος χώθηκε κάτω από τ'α σμιγμένα πυκνά δέντρα, που δέν άφίνανε να περάσουνε παρά διαταχτικές οί άχτίδες τ'ο ήλιου, σάν δειλές άμφιόλιες από άχνό φώς... Σταματήσανε λίγο σ'ο Κατσιμιδι. Τ'α παιδιά χώθηκαν μέσα σ'ο δάσος με τ'α πανύψηλα δέντρα, κι' άρχισαν να τρέχουνε σ'α σκιουράκια. Η Σόνια κι' ο Λαμπρινός, ακολουθούσανε λίγο πιό πίσω.
— Σ'ας χρωστάω μιά εξήγηση... τ'ο είνε ξαφνικά εκείνη με ταραχή.
— Εξηγήσι;... τή ρώτησε.
— Ναί... Η ευγένεια κι' η καλωσύνη σας, άπαιτούνε γι' άνταπόδοσί τους, τ'ολάχιστον ελίκρινεια...
— Δέν σας ζητάω τίποτε... Μου άρέσετε όπως είσαστε... Τόχετε καταλάβει, έλπίζω... Άν με νομίζετε άξιο να μ'ο εμπιστευθήτε ώριμμένα μυστικά σας, μ'ορείτε να μ'ο μιλήσετε... Άπό ανάγκη δική σας να μιλήσετε όμως, όχι από ανάγκη δική μου ν' άκούσω...
— Πρέπει να σ'ας μιλήσω, γιά να σ'ας σώσω από τήν ταπεινώνσι που μ'ορεί να σ'ας προκαλέση η συντροφία του...
— Ταπεινώνσι;... Τ' είν' αυτά που λέτε;...
— Ναί, ταπεινώνσι, κύριε Λαμπρινέ!... Μιά γυναίκα σάν και μένα, λερώνει κάθε τίμιον άνθρωπο που θα τήν πλησιάση!... Κραυνοβολήμενος από τή φοβερή της όμολογία, ο Λαμπρινός, στάθηκε. Τ'α δυο παιδιά κυνηγιόντουσαν λίγα μέτρα πιό μπροστά.
— Ηρεμήστε, σ'ας παρακαλώ... είνε σ'ο Σόνια με φωνή πούτρεμε ο Λαμπρινός.
— Είσαστε τόσο ευγενικός, μ' έχετε τόσο συγκινήσει με τ'ους λεπτούς σας τρόπους, με τήν υπεράσπισί σας, που δέν άντέχω να σ'ας άφίσω μέσα σ'ο ψέμα, μέσα σ'ο πλάνη...
— Τήν άκουγε τώρα χωρίς να τή διακόψη. Η Σόνια προσπαθούσε να σταματήσει, μα κατάλαβε, ότι δέν μ'ορούσε πιά, είχε ριχτή σ'όν κατήφορο της φοβερής όμολογίας...
— Έρχόσαστε μαζί μου. Ξανάτε η φτωχιά γυναίκα με σιγαλή φωνή, και δέν έχετε καμιά ένπαφύλαξι... Φέρονε και τήν κορούλα σας, που θ'ο κρατούσε κυρία αυτή... να τήν κρατάτε μακριά μου...
— Γιατί;... άπόρρησε ο άντρας.
— Γιατί είμαι μιά γυναίκα τ'ο δρόμου!
— Η όμολογία έγινε τόσο σιγά, που ο Λαμπρινός πιό πολύ τή μάντεψε, παρά τήν άκουσε...
— Τι λέτε;... διαμαρτυρήθηκε άναστατωμένος.
— Τήν αλήθεια... Σ'α πειράζει η αλήθεια;... Σ'ας φαίνεται άποκρουστική;...

Σ'ας τ'ο είπα από πριν... Φύγετε από κοντά μου, και σ'εις, και τ'ο άγγελοδισας! Δέν αξίζω τή φίλια σας... Δέν αξίζω τή φίλια τών τίμιων ανθρώπων, εγώ, η ντροπισμένη!...
— Λυγμοί πνίξανε τή φωνή της. Ο Λαμπρινός στεκότανε μπροστά της, χωρίς να τολμά να τής π'ο τίποτα, να τή διαψεύση...
— Παρακολουθούσανε τή φοβερή εκείνη σκηνή με τ'ς δυο κυρίες, στίς επιδείξεις τ'ο σχολείου... συνέχισε η Σόνια με κομμένα τ'α λόγια της από τ'ους λυγμούς. Δέν είχαν άδικο!... Είπανε τήν αλήθεια, τή φοβερή αλήθεια... Άλλο αν εγώ, μ'α στιγμωμένη από τήν αλήθεια αυτή, έξαγριώθηκα και θέλησα να εκδικηθώ σ'ο πρόσωπό τους όλη τήν κοινωνία που με μαστιγώνει... Η κοινωνία όμως έχει δική, κύριε Λαμπρινέ... Έχει δική να περνά από μπροστά μου με περιφρόνησι!...
— Ο Λαμπρινός τήν άκουγε, χλωμός, άμυλητος... Εκείνη τήν ώρα, τ'α δυο παιδιά πλησιάζανε τρέχοντας. Ο Γιωργάκης είδε τή Σόνια να κλαίη, έτρεξε και τήν άγκάλιασε με αυθόρμητη λατρεία.
— Τι έχεις, θείσα μου;... τή ρώτησε με άγωνία. Γιατί κλαίς;...
— Η φτωχιά γυναίκα άγκάλιασε σφιχτά κι' αυτή τ'ο παιδάκι της και τ'ο φίλησε άμύλητη... Καί ναθελε, δέν θα μ'ορούσε να βγάλη λέξη από τ'ο στόμα της. Κάτι, σάν σιδερένιο χέρι, τής έπινε τ'ο λαιμό... Η Λιλή στεκόταν άμύλητη κι' αυτή, πελαγωμένη, κυττάζοντας πότε τ'ο μπαμπά της, πότε τή Σόνια, πότε τ'ο Γιωργάκη, και προσπαθώντας μάταια να βγάλη κάποιο συμπέρασμα...
— Σ'ο τέλος, μίλησε ο Λαμπρινός, σιγά, πειστικά:
— Δέν είνε τίποτα, Γιωργάκη... Μόνο η θείσα σου στραμπούληξε λίγο τ'ο π'οδι της, καθώς περπατούσαμε, και πονάει τώρα... Δέν είνε τίποτα όμως, θα τής περάση...
— Άλήθεια, θείσα;... ρώτησε ο Γιωργάκης με πραγματική άγωνία.
— Άλήθεια, αγοράκι μου... τ'ο άπάντησε εκείνη. Νά, δες... Μου πέρασε... Σκούπισε τ'α μάτια της και σηκώθηκε χαμογελαστή.
— Γιά περπάτα λίγο... τής είνε τ'ο παιδάκι.
— Εκείνη, πειθνία, περπάτησε λίγο κ'όνοντας τάχα πώς κούτσινε έλαφρά, γιά να πείση τ'ο Γιωργάκη, ότι πραγματικά από τ'ο στραμπούληγμα έκλαιγε.
— Ο Λαμπρινός έδωσε τέλος σ'ο σκηνή,

Η ΒΕΝΕΤΙΑ ΣΤΕΡΕΩΝΕΤΑΙ

Άπό τόν καιρό που σ'α κανάλι της Βενετίας κυκλοφορούν βενιζιόκατοι, πολλά μέγαρα της ώραιάς πόλεως τών Δόνηδων κινδυνεύουν να καταρρεύσουν. Ο δήναος της πόλεως έκπεμψε ήδη ένα δραματικό Δ.Ο.Σ., ζητώντας από τ'ο κράτος ένα μεγάλο νομισματικό ποσό που θα έπιτρέψη να σώση τήν πόλη στερεώνοντας τ'α θεμέλια τών κτιρίων της. Σ'ο μεταξύ άνοιξε τ'ο έργο αυτό άλλά δέν θα μ'ορούση να τ'ο συνεχίση αν δέν λάβη τήν οικονομική ένίσχυσι που ζήτησε. Σ'ο φωτογραφία μας, ένα κανάλι, που έκκενώθηκε από τ'α νερά του γιά να γίνουν οί άπασοι-τιτες τεχνικές έργασίες σ'α θεμέλια τών σπιτιών.

θανάσιμες κουτρουβάλες! 'Αγάπησα, ή νό-
μισα ότι αγάπησα, κάποιον νέο, και του
τάδωσα ατέρπετα όλα... 'Ο νέος αυ-
τός τὰ δέχτηκε χωρίς να θάλλση να μου
δώση επίσημα τη θέση μου στο πλευρό
του... 'Από κεί και πέρα, τὸ γλύστημά
μου ήταν μοιραίο: 'Ημιον φτωχιά, ίσως
κάπως εμφάνισιμη, οί περιπέτειες με τρι-
γυρίσανε σαν πειρασμοί που δὲν είχα τὸ
θάρρος νὰ τούς αποφυγώ... 'Υστερα, δὲν
ήταν μόνο ή δική μου ζωή, οί δικές μου
ανάγκες: ήσανε κι' οί ανάγκες τής μικρό-
τερης αδερφής μου, τής δυστυχισμένης τής
Φανής, πού, παντρεμένη μ' έναν άνθρωπο
φτωχό, ανάξιο και κακομοιρή, είχε κι' αὐ-
τή ανάγκη από τή βοήθειά μου. Κατα-
κύλησα όλο τὸν κατήφορο, ως τὸ βάθος!
Κι' όταν βρέθηκα ἐκεῖ κάτω, είδα, ψηλά,
στὰ χείλια τὸν γκρεμόν, ὅλη τήν κοινω-
νία, όλο τὸν κόσμο, νὰ μου γυρίζει με
φρίκη τὸ πρόσωπο!... Τότε ήρθε ὁ Γιω-
νάκης...

— Τὸ παιδί τής αδερφής σας;...
Μπροστά στή μεγάλη όμολογία, ή φτω-
χία γυναίκα δίστασε γιά μιὰ στιγμή. 'Υ-
στερα όμως, εἶπε αποφασιστικά στο Λαμ-
πρινό:

— Τὸ παιδί τὸ δικό μου!
— Τὸ δικό σας;
— Ναι...

Ζύγωσε πὶὸ πολὺ τὴν καρέκλα του στή
δική της και τὴν ξαναρώτησε με κατά-
πληξι:

— 'Ο Γιωργάκης εἶνε δικό σας
παιδί;...
— Ναι...

— Καί γιατί σὰς φωνάζει θεία;...
Μὲ τὸ κεφάλι τὴν σκυμμένο, ή Σόνια
διηγήθηκε στὸν ευγενικό αὐτὸν άνθρωπο,
τὸν πρώτο της φίλο, τὴν τραγική της ἱστο-
ρία...

— 'Ο Λαμπρινός τὴν ἄκουσε με πρα-
γματικό ενδιαφέρον, με συγκίνηση. Δι-
α-
τρείς φορές, ή φτωχιά γυναίκα, πού τὸν
κύτταξε κλεφτά, νόμισε πὸς είδε τὰ μάτια
του δακρυσιμένα...

Στὸ τέλος, όταν ξεψύχησε ή φωνή τής
Σόνιας στ' αὐτιά του, ἐκείνος σηκώθηκε
κι' ἔκανε μερικές βόλτες νευρικά, πάνω-
κάτω. Στὸ τέλος, στάθηκε μπροστά της,
ὀρθός:

— 'Ακουσε, Σόνια... τής εἶπε, μιλών-
τας της γιά πρώτη φορά στὸν ἐνικό. Θά-
τανε κουτό νὰ σοὺ κρύψω τὴν συμπάθειά
μου: τὴν ἔχεις καταλάβει πολὺ καλά...
'Απὸ σήμερα όμως, ή συμπάθειά μου ἔ-
γινε λατρεία και θαυμασμός!

— 'Υστερ' ἀπὸ ὅσα ἀκούσατε;...
— 'Ιδίως ὕστερ' ἀπὸ ὅσα ἄκουσα!...
'Εκαστε πάλι δίπλα τής και τής ἔπια-
σε τὸ χέρι:

— Εἶσαι μιὰ μάρτυς! μουμούρισε με
συγκίνηση. Εἶχες τὴν ὑπέροχη δύναμη, μέ-
σα σ' ὅλες τὴς τραγωδίες πού σε τριγυ-
ρίζανε, νὰ κρατήσης ἀγνή τὴν ψυχή σου...
Αὐτὴ τὴν ψυχή σου, ἐγώ, βασανισμένος,
τσάκισμένος σχεδὸν ὅσο και σὺ ἀπὸ τὴ
ζωή, στή ζητάω... Θὰ μου τὴ δώσης, Σό-
νια;...

— Μά... Δὲν ἀκούσατε;...
— Μίλα μου στὸν ἐνικό... Τ' ἄκουσα
όλα... Καί... σ' ἀγαπῶ!

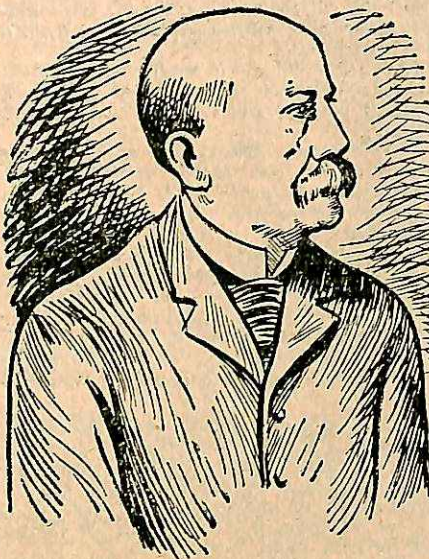
Γελώντας και κλαίγοντας μαζί, τὸν ἐ-
ρώτησε:

— Μ' ἀγαπάς;... Θεέ μου!... Εἶν' ἀ-
λήθεια;... Μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπήσουνε και
μένα;... Μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπήσει ἕνας ἄν-
θρωπος σὸν και σένα;...

— Σ' ἀγαπῶ... Γιατί εἶσαι ἄξια ν' ἀ-
γαπηθῇς... Τὸ πέσιμό σου τὸ πραγματικό, εἶ-
χε γι' ἀφορμή του τὴ δυστυχία, τὴν ἀ-
νάγκη... 'Ενὼ ὅλες γυναίκες πέφτουμε
χωρίς νὰ τὸ ἐπιβάλει τίποτα. Καί κουρε-
λιάζουμε, χωρίς ὀκτώ, τὸ ὄνομα πού θὰ
τοὺς χαρίσει ἕνας ἄντρας πού τοὺς τὰ
δίνει όλα!... 'Ακούς; 'Ολα!...

Τὸν ἄκουγε γοητευμένη ή φτωχιά... Δὲν
μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψη!... Νόμιζε, ὅτι
ζούσε ἕνα ἐξάισιο όνειρο, πού θὰ τέλειω-
νε μοιραία μετ' τὸ σκληρὸ της ζήτημα...
'Αν, και νὰ μὴν εὐτυχεῖ ποτέ, νὰ ἔξακο-
λουθοῦσε πάντα νὰ όνειρεύεται!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Ο Χαρίλαος Τρικούπης ὁ ὁποῖος ἔδωσε ὡς
τὰ πρώτα ὅπλα του στὸ «'Εθνικὸν Πνεῦμα»
τοῦ 'Αλ.Ε. Κουμουνδούρου.

'Εφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

'Ο ἑλληνικός τύπος κατά τὴν περίοδο
1862 — 1900

Οἱ ἄγῶνες γιά τὴν Μεταπολίτευση, ή
'Επανάστασις τοῦ 1862, ή ἔξωσις τοῦ 'Ο-
θωνος, τὸ Σύνταγμα τοῦ 1863 και ή ἀ-
νάρρησις τοῦ Γεωργίου τοῦ Α' στὸν θρό-
νο τής 'Ελλάδος, ὑπῆρξαν τὰ μεγάλα ἐ-
κεῖνα γεγονότα, πού ἔδωσαν μιὰ καταπλη-
κτική ὥθηση στήν ἑλληνική δημοσιογρα-
φία. Μέσα στήν πρωτοφανή ὀξύτητα τὴν
πολιτικῶν και κομματικῶν ἁγῶνων αὐτῆς
τῆς ταραγμένης ἐποχῆς, ὁ Τύπος ἔπαιξε
πρωταρχικό ρόλο.

'Υπὸ τὴς προϋποθέσεις αὐτῆς κάθε πο-
λιτικός ἀρχηγός ήταν ὑποχρεωμένος νὰ ἔ-
χη και τὸ προσωπικό του δημοσιογραφικό
ὄργανο. Καί ἐπειδὴ τὰ κόμματα φῦτρω-
ναν σὸν μανιτάρι, μοιραίο ήταν νὰ ἐμ-
φανίζεται κάθε τόσο κι' ἀπὸ μιὰ νέα ἐ-
φημερίδα.

'Η κατοχύρωσις τῆς ἐλευθεροτυπίας ἀ-
πὸ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1863 διευκόλυνε τὴν
ἀνάπτυξί τῆς δημοσιογραφίας, ή ὁποία,
γιά μιὰ μακρὰ περίοδο ήταν καθαρῶς πο-
λιτική. Καμμιά ἐφημερίς τῆς ἐποχῆς ἐκεῖ-
νης δὲν εἶχεν ἐκδοθῇ με σκοποὺς ἐπιχειρη-
ματικούς. 'Όλες ὑπεστήριζαν ἰδέες και
πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὁ ἑλληνικός πο-
λιτικός τύπος ὑπῆρξε τότε ἐφάμιλλος τοῦ
καλύτερου ἐυρωπαϊκοῦ.

Οἱ πρώτες ἀπὸ τὴς καθαρῶς κομματι-
κῆς ἐφημερίδες πού ἐξεδόθησαν κατὰ τὴν
Μεταπολίτευση και λίγο κατόπιν, εἶναι ὁ
'Εθνοφύλαξ, ή «Παλιγγενεσία», ὁ «Χάρ-
της» και τὸ «'Εθνικὸν Πνεῦμα».

Ὁ «'Εθνοφύλαξ» ήταν ὄργανο τοῦ Θρα-
συβόλου Ζαΐμη. Τὸ πρώτο φύλλο του κυ-
κλοφόρησε τὴν 26 Μαρτίου 1862 και δι-
ετρήθη στή ζωὴ μέχρι τοῦ 1879.

Στὸ πρώτο ἄρθρο του ἐτόνιζε ὅτι «σκο-
πός μας δὲν εἶναι νὰ ἀναβιβάξωμεν και νὰ
καταδιβάξωμεν ὑπουργεῖα. 'Ός ὁ ὀνύμω-
μος τοῦ φύλλου μας 'Εθνοφύλαξ καθήκον
ἔχει νὰ ὑπερασπίζεται τὴν τάξιν και τὴν
ἐλευθερίαν, οὕτως και ή μικρὰ ἐφημερίς ὁ
'Εθνοφύλαξ» βέλει καταβάλει ἀπάσας τὰς
δυνάμεις του εἰς στερεώσιν τὴν δύο τού-
των βάσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται
ή εὐθυμία και τὸ μεγαλεῖον παντός ἔ-
θνους.

'Η «Παλιγγενεσία» ἐξεδόθη τὴν 20 'Ο-
κτωβρίου 1862, δέκα ὁληθὰ μέρες μετὰ
τὴν ἐπανάστασι. Πρώτος ἐκδότης της ἦ-
ταν ὁ Ι. 'Αγγελόπουλος, τὸν ὁποῖον διε-
δέχθη ἀργότερα ὁ υἱός του Κ. 'Αγγελό-
πουλος. Στὸ πρώτο της φύλλο ή «Πα-
λιγγενεσία» ἔγραφε τὰ ἑξῆς σχετικά με

τὴν 'Επανάστασι: «'Εκτακτα συμβάντα
μὰς περιστοιχοῦν: Τὸ ἡφαιστεῖον τῆς
γενικῆς δυσφορίας ἐξερράγη τέλος πάν-
των προχθὲς ἀθρόον πανταχοῦ και ἀνέ-
τρεψε τὴν δυναστείαν τοῦ 'Οθωνος. 'Ητο
μεγαλοπρεπὲς και ἀκάθεκτος ή ἐκρηξίς
του. 'Η λάβα του ως πύρινος ποταμός
ἐξεκάρη τὴν πατρίδα ἀπὸ τὸν βόρβόρον
τοσοῦτων ἀνομιῶν. Λάμπει ἡδὴ ή πολυ-
τλήμων αὐτὴ γῆ...»

Μιὰ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα ἐφημερίς τῆς
ἐποχῆς ὑπῆρξεν ὁ «Χάρτης» τοῦ Ι. Γιαν-
νοπούλου, ὁ ὁποῖος παλαιότερα εἶχεν ἐκ-
δόσει και τὸν «Νεοἑλληνα», προφανῶς γιά
βραχύτατο χρονικό διάστημα. Τοῦ «Νεοἑλ-
ληνος» δὲν σώθηκε κανένα φύλλο. Βρα-
χύτατος ὑπῆρξεν ὁ βίος και τοῦ «Χάρ-
τη», τοῦ ὁποῖου τὸ πρώτο φύλλο ἔγινε κυ-
κλοφορήσει στίς 20 Φεβρουαρίου 1866.

'Η ἐφημερίς ὅμως πού ἀπέτελεσε τὸν
σημαντικώτερο σταθμὸ στήν πρώτη μετὰ
τὴν Μεταπολίτευση περίοδο τοῦ πολιτικοῦ
τύπου, εἶναι τὸ «'Εθνικὸν Πνεῦμα», ὄργα-
νο τοῦ 'Αλεξάνδρου Κουμουνδούρου, πού
ἐξεδόθη τὴν 14 'Ιανουαρίου 1868.

Τὸ «'Εθνικὸν Πνεῦμα» ὑπῆρξε δημιούρ-
γημα τῶν σφοδρῶν ἁγῶνων πού διεξήγον-
το τότε γύρω στὰ θέματα τῆς ἐξωτερι-
κῆς πολιτικῆς και οἱ ὁποῖοι ἔγινον ἀφορ-
μὴ ἀνατροπῆς τῆς κυβερνήσεως Κουμουν-
δούρου. Συνεπικουρούμενος και ἀπὸ τὸν
πρωτοεμφανιζόμενον στήν πολιτική Χαρί-
λαο Τρικούπη, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀναθέσει
τὸ ὑπουργεῖον τῶν 'Εξωτερικῶν ὁ Κου-
μουνδούρος κατηύθυνε προσωπικά τὴν πο-
λιτική του «'Εθνικοῦ Πνεύματος» κι' ἔ-
γραφε ὁ ἴδιος τὰ κύρια ἄρθρα.

«'Η πολιτική ἀρθρογραφία τοῦ «'Εθ-
νικοῦ Πνεύματος» — λέγει ὁ διαπρεπὲς ἐ-
ρευνητὴς τῆς ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ τύ-
που Δ. Α. Πετρακάκος — μεταδιβάζου-
σα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ τὸ ἀληθές κοι-
νοβουλευτικὸν πνεῦμα τῶν ἐλευθέρων θε-
σμῶν, ὑπερέβαλεν εἰς ἐννοίας πατριωτι-
κῆς, πολιτικῆς φρόνησιν και εἰλικρινῆ
πρὸς τὸ πολίτευμα στοργὴν πᾶσαν εἴτε
προγενεστέραν, εἴτε και μεταγενεστέραν
ἀρθρογραφίαν...»

«'Ο 'Αλεξάνδρος Κουμουνδούρος καὶ ὁ δη-
μοσιογράφος δεινός, ἀπὸ τῶν νεοεικάν-
του εἰσέτι χρόνων ἐξεβίδεν ἐν 'Αθῆναις
τὸν «Χάρτη», διὰ τὸν ὁποῖον και ἐκά-
κιζε τὰς ὑπερβασίας τοῦ Κωλέττη, οὔτι-
νος ἐν τοσοῦτῳ φίλος ἐπιστήθιος ἐν Λα-
κωνία ἐτύγγανεν ὁ πατήρ του Κουμουν-
δούρου...»

'Ιδού ἕνα δείγμα τῆς σθεναρῆς ἀρθρο-
γραφίας τοῦ «'Εθνικοῦ Πνεύματος». 'Α-
παντώντας σ' ἕνα ἄρθρο τῆς «Νέας 'Η-
μέρας» τῆς Τεργέστης, ή ὁποία εἶχε ἀ-
ποκαλέσει τὸν Κουμουνδούρον «Δικτάτορα
Κοινοβουλευτικόν», ὁ ὁποῖος ἐπεδίδε νὰ
ὠψήσῃ τὸν «θρόνον τοῦ κοινοβουλευτικοῦ
δικτάτορος ὑπεράνω τοῦ θρόνου τοῦ Βα-
σιλέως», ὁ διαπρεπὲς ἀρθρογράφος τοῦ
'Εθνικοῦ Πνεύματος» λέγει:

«'Αγαπῶμεν τὴν νεορὰν μας Βασιλείαν,
διότι θεωροῦμεν αὐτὴν ἀγκυρὰν εὐνομίας
και τάξεως και ἱερὸν τοῦ 'Ελληνισμοῦ
σύμβολον... 'Απόλυτον εἶναι και τὸ δι-
καίωμα τοῦ Βασιλέως νὰ ὀρίσει τοὺς ὑ-
πουργοὺς Αὐτοῦ, ή χρήσις ὅμως, ή ἐναρ-
σκῆσις τοῦ δικαιώματος τούτου ἀπαίτει-
ται ἀναγκαίως νὰ πηγάζῃ ἐκ λόγων σπου-
δαίων... 'Η παῦσις τῶν ὑπουργῶν, ή
πτῶσις τοῦ ὑπουργείου, ἐπάγουσα ἀφεύ-
κτως τὴν διακοπὴν τῆς ἐνότητος και τῆς
συνεχείας τῶν κυβερνητικῶν ἰδεῶν, δὲν εἶ-
ναι ἀντικείμενον ἀπλῆς παιδείας.

(Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α' εἶ-
χε παύσει τότε τὴν κυβερνήσιν Κουμουν-
δούρου, μολονότι εἶχε τὴν κοινοβουλευτι-
κή πλειοψηφία).

Τὸ ἄρθρο κατέληγε: «... 'Ανθρωποὶ οἱ-
οὶ δῆποτε και ἂν εἴσθε, τί σκοπεῖτε; πού
ἄγετε τὰ πράγματα; τί ζητεῖτε;»

Οἱ ἄγῶνες τοῦ «'Εθνικοῦ Πνεύματος»
ἔμειναν ἱστορικοί. 'Η ἀπήχησις τῆς ἀρ-
θρογραφίας τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς στήν
κοινὴ γνώμην ήταν τεραστία. Αὐτὸς ήταν
ὁ λόγος γιά τὸν ὁποῖο, πλὴν τοῦ κύριου
ἀπέκτησε και ἀξιόλογη κυκλοφορία, τὴν
ἀπέκτησε και ἀξιόλογη πώλησις ἐποχῆς ἐκεῖ-
νης... ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Α π' τὸν καιρὸ πού γράφκε στίς
ἐφημερίδες ὅτι κάποιος καρ-
χαρίας ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του
στὰ νερά τοῦ Φαλήρου, ή 'Ασπασία
εἶχε τόσο τρομοκρατηθῇ, ὥστε ὄχι
νὰ κἀν μπάνιο δὲν τολμούσε, ἀλλὰ
οὔτε και νὰ... κατεβῇ στὸ Φάληρο.

— Στὸ Φάληρο; Πά-πά-πά!
Εἶνε γεμάτο καρχαρίες! 'Αστεῖον-
στε!

Εἶνε συνδέσει τὸ Φάληρο με τὴν
ἐννοία τοῦ καρχαρία και τὸν καρχα-
ρία με τὰ γαλανὰ νερά τοῦ Φαλήρου
τόσο πολὺ, ὥστε ή τρομαγμένη φαν-
τασία της ἔβλεπε διακόως τὸ θα-
λάσσιο τέρας νὰ κόβῃ βόλτες γύρω-
τριγύρω ἐκεῖ στήν ἀκρογιαλιά και νὰ
περιμένῃ εἰδικῶς αὐτὴν γιά νὰ τὴν
φάῃ.

— Στὸ Φάληρο; Πά-πά-πά!
Ξέρεις τί θὰ πῇ νὰ σ' ἀσπάζῃ ὁ καρχα-
ρίας; Παναγία μου!

Καὶ ἀνατρίχιαζε ή 'Ασπασία. Φυσικά
οἱ φίλοι και γνωστοί της τὴν δούλευαν και
καθὼς σφίξαν οἱ ἔστες κι' ὁ κόσμος ἄρ-
χισε νὰ κατεβαῖ στήν Φαληρικὴ ἀκτὴ
γιά νὰ κἀν τὸ μπάνιο του, γινόταν
γλέντι:

— 'Εσεῖς κυρία 'Ασπασία;
— Τί;
— Δὲν κάνετε μανία;

— 'Α-πά-πά! 'Ο Θεός νὰ φυλάῃ.
Δὲν τρελλάθηκε. Τὸ Φάληρο εἶνε γεμάτο
καρχαρίες!

Καὶ τότε ἄρχιζε τὸ δούλεμα. 'Ο ἕνας
τῆς ἔλεγε ὅτι καθὼς ήταν «παγουλοῦτσι-
κη» θὰ προσέφερε στὸν καρχαρία ἕνα γεῦ-
μα πρώτης τάξεως, ἄλλος τῆς ἔλεγε ὅτι
θ' ἀποτελοῦσε ἐξαιρετικό μεζέ, τοῖσος
τῆς ἔλεγε ὅτι ὁ καρχαρίας θὰ τὴν κατε-
βρόνθιζε... ταμπλ ντ' ὅτι και τέταρτος ὁ-
τὴν θὰ τὴν ἔτρωγε ἂ-λὰ κάστ. Καί με ὅλα
αὐτὰ ή 'Ασπασία πάντα ἀνατρίχιαζε και
διαμαρτυροῦταν με νάζι—ναδιάρικα—
κάνοντας, κατὰ τὴν συνήθειά της, τὴν
ὑπευθύνει. μάλλον λιγάκι ἄνοστα:

— 'Αν σωπάτε! Δὲν θέλω νὰ με φάῃ
ὁ καρχαρίας! Μὴ με κάνετε και δὲν κοι-
μηθῶ πάλι ἀπόψε!...

Κι' ή ἀλήθεια ήταν ὅτι τῆς βάλαν τὴν
ἰδέα κι' ήταν τόσο τρομοκρατημένη, ὥστε
μιὰ νύχτα καθὼς κοιμοταν στὸ κρεβάτι
της και καθὼς πλάι της ροιζαλιζε μακάρια
ὁ ὁσῖος 'Ιάκωβος, τινάχτηκε με φωνές:

— Βοήθεια!
'Εντρομος ὁ 'Ιάκωβος, τινάχτηκε κι'
αὐτός και ζαλισμένος ἀπ' τὸν ὕπνο ρω-
τοῦσε:

— Τί συμβαίνει;
— 'Ο καρχαρίας! Μανούλα μου! Εἶ-
δα στὸν ὕπνο μου ὅτι κολυμποῦσα στὸ
Φάληρο και χύμψε νὰ με φάῃ ὁ καρχα-
ρίας!

'Ο δύστυχος 'Ιάκωβος σταυροκοπήθη-
κε, εἶπε «μὴ χειρότερα», κι' ὕστερα γύρι-
σε ἀπ' τὸ ἄλλο πλευρὸ ἀφοῦ τῆς τόνισε:
— Καυμένη γυναίκα! σὲ πήρε μυρωδιά
ὁ κόσμος και σὲ δουλεύει ἄγρια! 'Αν δὲν
ἔχης καταντήσει ἀκόμα νοῦμερο, θὰ κα-
ταντήσης πολὺ γοήγορα!

Κι' ἐνὼ ή 'Ασπασία ἔπιπε νερὸ γιά νὰ
συνέλθῃ ἀπ' τὴν τρομάρα της ὁ σύζυγος
ξανάρχιζε τὸ βροντερό και μακάριο ρο-
χαλιτὸ του, σὸν νὰ ἐκτελοῦσε κανένα
κομμάτι τοῦ Βάννερ.

'Αλλὰ πέρασε ἕνας μῆνας. οἱ ἔστες
σφίξαν, ὁ κόσμος κατέβαινε τοσοῦτο στὸ
Φάληρο, κανένα δρατύνημα δὲν εἶχε ἀκού-
σῃ κι' οὔτε καν ἴνος καρχαρία δὲν φαί-
νταν πονεμένα. 'Όλες οἱ οἰλές της κι' οἱ
νῶτον πονεμένα. 'Όλες οἱ οἰλές της κι' οἱ
φίλοι της κατέβαιναν στὸ Φάληρο και
γυρνοῦσαν σῶοι και ἀλαβεῖς με τὰ νέ-
γυρνα καὶ τὰ πόδια τους ἐν τάξει, γωρί-
ε καὶ ἂ-λὰ κάστ. οὔτε ταμπλ ντ' ὅτι νὰ
οὔτε ἂ-λὰ κάστ. οὔτε ταμπλ ντ' ὅτι νὰ
οὔτε σὺν φάῃ ὁ καρχαρίας. οὔτε καν κι' ἕνα
μεζὲ νὰ πᾶσιν.

— Φοβάσαι ἀκόμα, 'Ασπασία;
— Σωπάτε δά!
— Λοιπόν; Δὲν θὰ κατέβης;
— Πᾶς! Καὶ βέβαια, 'Ασπασία προῦ-
μα, αὐτὲς τὴς ἀνοπίσεις πού λέμε γιά τὸν

Συνάντησις με τὸν... καρχαρία

καρχαρία: "Εχει νοῦστο νὰ τὰ πῆρατε
στὰ σοβάρια.

Καὶ προσέθετε:
— 'Αι δὲν εἶμαι δὰ και τόσο χαζή!
'Ας λὲθ ὁ κόσμος. 'Υπάρχουν πῶς χαζές
ἀπὸ μένα οὐοῦ!... γεμάτος ὁ κόσμος!

'Ανέβαλε, βέβαια, ἀπ' τὴν μιὰ μέρα
σὴν ἄλλη κι' ἐπὶ τέλους κάποτε πού κα-
τέβηκε στὸ Φάληρο και εἶδε τόσο κόσμο
νὰ βουτὰ μέσα στὰ κύματα, νὰ παίξῃ, νὰ
κολυμπᾷ, νὰ πηδᾷ, νὰ δροσιζεται καροῦ-
μένος, ξεθάρασε ἐντελὲς και νάτη ή 'Α-
σπασία με τὸ κίτρινο μαγιὸ της, παγου-
λῃ-παχουλῇ, φαντασμαγορικῇ, πανορα-
ματικῇ, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στήν πλάξ.

— Γεῖά σας, γεῖά σας!
Σήκωνε τὸ παχουλὸ της γέρι και χαι-
ρετοῦσε ἀπὸ κεί ὅλο μεϊδιάματα, νάζι,
και κουνήματα, κατευχαιοιστημένη κι' ἐν-
θουσιασμένη γιάτὶ ή 'Ασπασία πίστευε
ὅτι εἶνε πολὺ ὠραῖο σῶμα κι' ὅπως τὴν
κύτταζαν γνωστοί και ἀγνωστοί, ήταν σί-
γουρη ὅτι προκαλοῦσε τὸν γενικό θαυμα-
σμό με τὸ κίτρινο μαγιὸ της πού εἶχε

— Γελοῖσι! 'Ανάγωγοι! Δειλοί! Τόσοι
ἀντρες και με ἀφήσατε νὰ παλέψω μόνη
με τὸν καρχαρία!...

στὸ ἄσπερο μέρος τοῦ στήθους, δύο ἄ-
σπρα φύλλα.

— Γεῖά σας, γεῖά σας!

Κι' ἀφοῦ πλησίασε στήν θάλασσα, ἀ-
πλώσε τὸ πόδι της στὸ νερὸ και ἀνατρί-
χιασε—αἶ, Θεοῦλα μου μπορεῖ εἶνε!

'Αφοῦ προχώρησε ἕως τὰ νῶτα Βγά-
ζοντας μικρές κραυγὲς ναρὰς, ἀπλώσε τὸ
κομὴ της, σὸν μιὰ συμπαθητικὴ και
γοητευτικὴ φώκια κι' ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ.
'Αλλὰ κάποιος φασέρ, πού ήθελε τὸν
φῶβο της 'Ασπασίας, καθὼς τὴν εἶδε ν'
ἀπομακρύνεται ὡς τοῖαντα μέτρα ἀπ' τὴν
στερὰ, ἔκανε ἕνα μακροβούτι και τῆς ἔ-
πιπασε τὰ πόδια.

'Υψιστε, τί φωνὴ ήταν ἐκείνη! Τσαντά-
χτηκε τὸ Φάληρο ὁλόκληρο ἀπὸ ἕνα δια-

περαστικό τσίριγμα:
— Βοήθειαααααα!

'Αντρες, γυναίκες, παιδιά, γύρι-
σαν τρομαγμένοι πρὸς τὸ μέρος ἀπ'
ὅπου ήλθε ή κραυγὴ κι' εἶδαν τὴν
'Ασπασία νὰ χτυπιέται σὸν παλάδι
μέσα στὸ νερὸ, δημιουργώντας σά-
λαγο στὰ κύματα και τσιρίζοντας ἀ-
παῖσια:

— 'Ο καρχαρίας! Βοήθεια! Μὲ
τῶναι ὁ καρχαρίας!

Στὴν ἀοχὴ πολλοὶ ἐτοιμάστηκαν
νὰ τὴν ζυγώσουν, ἀλλὰ όταν ἀκού-
σαν ὅτι ή γυναίκα ἐκείνη φώναζε γιά
καρχαρία τοὺς ἔπιασε ὅλους πανικός
κι' ὅσοι ήσαν μέσα στή θάλασσα
κολυμποῦσαν σὸν τοελλοὶ γιά νὰ
δούνην ἔξω κι' ὅσοι ήσαν στή στε-
ρὰ κτυποῦσαν με ἁγώνια γιά νὰ
δούνην πούθε θαῖγαναι τὸ φοβερό θη-
ρίο και πούθε θὰ κατεβρόνθιζε τὴν δυστυχὴ
γυναίκα.

— Καρχαρίας;
— Πούντος;
— Νάτος, νάτος, νάτος!

Πολλοὶ ἄρχισαν νὰ τὸν βλέπουν κι' ὅ-
λας κι' ἐνὼ ή 'Ασπασία ἐξακολουθοῦσε
νὰ τσιρίζῃ ἀπελπισμένα, ὅσοι ήσαν με-
σα στή θάλασσα βγαίναν κατάνωμοι, κα-
ραδοτσοκισμένοι και κάναν τὸ σταυρό
τοὺς πού γλυτώσαν, κι' ὅσοι ήσαν ἔξω
σὴν στερὰ, μάλλον λυπντοῦσαν, γιάτὶ
δὲν βλέπαν πονεμένα τὸν καρχαρία κι' ἔτσι
χάσαν τὴν εὐκαιρία νὰ δούνη ἕνα θέαμα
τραγικὸ μὲν, ἀλλὰ πολὺ ἐνδιαφέρον.

'Ο πανικός εἶχε μεταδοθῇ πέρα γιά
πέρα στήν πλάξ, πολλοὶ ἀπὸ τὸν τοῦμο
τοὺς, εἶχαν κρουθῇ μέσα στίς καμπίνες
τοὺς, κι' ἄλλοι ρωτοῦσαν:

— Δὲν τὴν ἔφαγε, μωρέ;
— Νά, βγαίνει!
— Τὴν... φοβήθηκε!

'Όταν σὲ λιγάκι κατάφερε ή 'Ασπα-
σία νὰ στάσῃ στήν ἀκρογιαλιά μαζεῦτη-
καν ὅλοι γύρω της γιά νὰ δοῦν ἂν τῆς ἔ-
λειπε κανένα γέρι ή πόδι κι' ἄνιζε τὸ
δούλεμα:

— Δὲν σὰς ἔφαγε τίποτα μαντάμ! 'Ο-
λα σας εἶνε ἐν τάξει!

Πολλοί «ειδικοί» στο Χόλλυγουντ πιστεύουν ότι για να παίξει μία όμορφη κοπέλλα στο κινηματογράφο και να διακριθεί, πρέπει πρώτα απ' όλα να είναι γεννημένη γι' αυτόν. Αν τη γνώμη αυτή, λοιπόν, τη πάρουμε ως κανόνα, τότε η νεαρή και χαριτωμένη Ντέμπυ Ρέυνολντς, ό,τι πέτυχε μέχρι σήμερα στην οθόνη, το κέρδισε με την αξία της και μόνο! Χωρίς αμφιβολία είναι μία «αποκάλυψη» για τα στούντιο Νέαροτάτη στην ηλικία, μόλις 19 ετών, μορφωμένη, έξυπνη, γλωσσολάτρης, σπουδαία χορεύτρια, εξαιρετική τραγουδίστρια και με πολύμορφο ταλέντο ηθοποιού, η Ντέμπυ εξείδε τί αξίζει απ' τη πρώτη της κιόλας ταινία που γυρίσε πριν τρία χρόνια. Το μοναδικό μπριζ της, οι χοροί της και τα τραγούδια της στις ταινίες «Δυο υποδήματα και δυο κορίτσια», με τον Φρέντ Άσταϊρ και την Βέρα Έλλεν, «Δεκαπενθήμερο Έρωτος», με την Τζέην Πάουελ και τον Ρικάρντο Μονταλμπάν και «Η καρδιά μου σου ανήκει», με την Λάνα Τάινερ, ταν έδωσαν ξαφνικά απ' την αφάνεια και την έφεραν στη πρώτη γραμμή των «στάρλετ».

Λίγον καιρό μετά το τέλος της τρίτης ταινίας της την πρόσεξε ιδιαίτερα ο διάσημος χορευτής και στάρ Τζίν Κέλλυ. Χωρίς να διστάση καθόλου την προσέλαβε άμεσα για πρωταγωνίστρια στο τελευταίο έγχρωμο μουσικοχορευτικό δημιούργημά του «Τραγουδώντας στη Βοσκή». Μόλις τελειώσε και προσέβληθη το φιλμ, όλοι οι κριτικοί αναγνώρισαν ότι επρόκειτο για ένα καταπληκτικό ταλέντο για το οποίο τον προηγουμένως λαμπρό. Πολλοί σήμερα την θεωρούν ως την υπ' αρ. 2 Τζέην Πάουελ. Εκτός αυτού, εξ αιτίας του πλούσιου ταλέντου της και του δυναμισμού της, την έχουν βγάλει «Η σπιθαμή» του Χόλλυγουντ.

Ντέμπυ Ρέυνολντς, η νέα Τζέην Πάουελ

Λίγες ημέρες αργότερα ένα τηλεφώνημα απ' τα στούντιο Γουόρνερ την καλούσε να παρουσιασθή εκεί. «Ενα «λαγωνικό» ταλέντων που τυχαίως είχε παρευρεθή στην επίδειξη, είχε τόσο ενθουσιασθή μαζί της, ώστε πήγε στα γραφεία της εταιρείας του και περιέγραψε με ενθουσιασμό το «εύρημά» του. Το αποτέλεσμα ήταν να προσκληθώ η Ντέμπυ άμεσα στα στούντιο. Φαίνεται, όμως, ότι δεν έγινε τίποτα, γιατί έξη μήνες αργότερα έφευγε απ' εκεί και πήγαινε στα στούντιο της «Μέτρο» στα οποία και ανήκει σήμερα με συμβόλαιο.

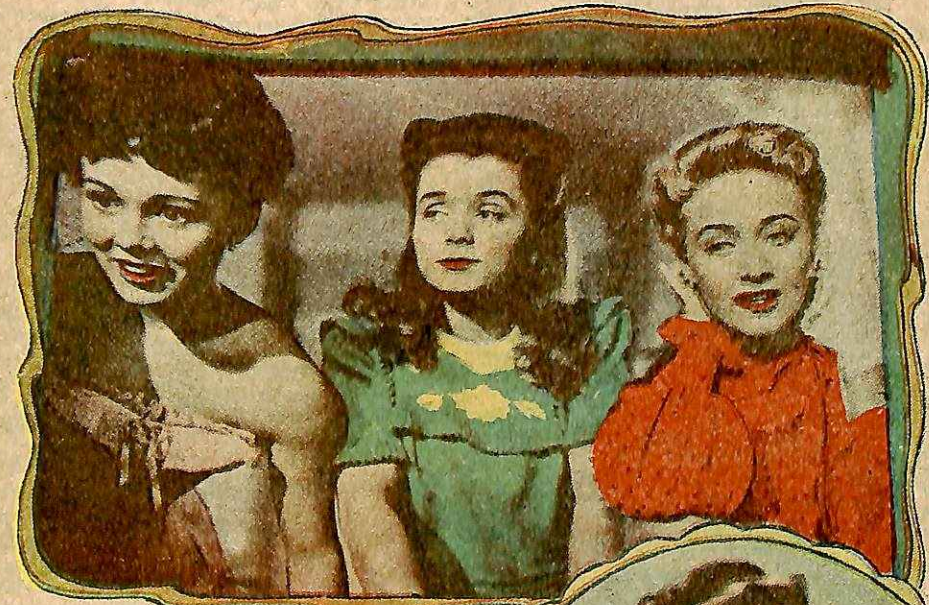
Χωρίς να είναι όμορφη, είναι χαριτωμένη κι' έχει έξυπνα μάτια, που διαρκώς στριφογυρίζουν έρευνητικά και ανήσυχνα, κανονικό πρόσωπο και γοητευτικό ναμόνελο. Έχει όμως κι' ένα μειονέκτημα. Είναι μικροκαμωμένη. Το ύψος της δεν ξεπερνά το 1.56 και το βάρος της τα 46 κιλά. Σε αντίσταθμισμα διαθέτει καταπληκτική εύκλιση, ανεξάντλητο κέφι που συναρπάζει και θαυμαστή ικανότητα στο τραγούδι και στο χορό. Είναι στη πραγματικότητα μία δεύτερη Τζέην Πάουελ. Δηλώνεται μάλιστα ότι όταν η Τζέην τελείωσε τη συνεργασία μαζί της στο φιλμ «Δεκαπενθήμερο Έρωτος» ψιθύρισε στενοχωρημένη:

—Νά μία επικίνδυνη αντίπαλος για μένα.

Η Ντέμπυ Ρέυνολντς είναι σήμερα μία «στάρλετ» που δείχνει πώς πολύ σύντομα θα γίνει και «στάρ». Αυτό όμως δεν την εμποδίζει να μένη κατά βάθος ένα «τοελλοκοίτισο», που διαρκώς θέλει να σκαρώνη φάρσες. Παρά τη σύντομη ζωή της στα στούντιο έχει στο ενεργητικό της πολλά και χαριτωμένα ανέκδοτα. Θα σας αναφέρουμε ένα απ' τα τελευταία της:

Μία μέρα η Ντέμπυ απέφασε να γελοιοποιήση λίγο έναν νεαρό βοηθό σκηνοθέτου που από καιρό είχε γίνει η σκιά της και την ένοχλούσε με το κόρτε του. Περίμενε, λοιπόν, τη στιγμή που παρουσία πολλών αστέρων και τεχνικών θα «γυρίζε» μία σκηνή χορού με τη διευθυνσι του βοηθού αυτού. Άρχισε λοιπόν, το νούμερο, αλλά η πονηρή Ντέμπυ δεν χόρευε καλά επίτηδες. Το πράγμα αυτό ανάγκασε τον θαυμαστή της να φορέση ο ίδιος ελαφρά παπούτσια χορού για να της δείξη πώς έπρεπε να χορεύη. Και τότε γλέντι άρχισε! Μόλις ο νεαρός έκανε τα πρώτα βήματα γλυστρήσε και ξεπλώθηκε κάτω φαρδύς-πλατύς. Σηκώθηκε έκπληκτος αλλά... ξανάπεσε! Φαντάζεστε τί γέλια υποδέχτηκαν τα γλυστοήματα του νεαρού ερωτιδά που στο τέλος έφυγε νευριασμένος. Τί είχε όμως συμβή; Απλούστατα η Ντέμπυ είχε αλείψει τα παπούτσια του με... άσθονο λευκό κερί, πράγμα που έκανε τον θαυμαστή της να γλιστρά συνεχώς και να πέφτει.

O. PENNY

Έξ άορίστεών ποδε τα δεξιά: «Η Φύλλις Κέρκ, η Ντέμπυ Ρέυνολντς και η Τζέην Πάουελ σε μία σκηνή του φιλμ «Δεκαπενθήμερο Έρωτος».

Η Ντέμπυ Ρέυνολντς — το πραγματικό της όνομα είναι Μαίρη Φράνσις — γεννήθηκε στο «Ελ Πάσο» του Τέξας της Αμερικής στη 1' Απριλίου του 1933. Έξη χρόνια αργότερα οι γονείς της και η μικρούλα Μαίρη έφυγαν και πήγαιναν να εγκατασταθούν στη πόλη Μπέρμπανκ της Καλιφόρνιας εκεί που βρίσκονται σήμερα οι εγκαταστάσεις των στούντιο Γουόρνερ Μπρόκ.

Από μικρή η Ντέμπυ είχε μία αθεράπευτη μανία με τα αυτόγραφα των αστέρων. Έκανε συλλογή χωρίς να ενδίδεται να παίξει και η ίδια στην οθόνη. Ενωμένοι, της άστέρες ήσαν πολλοί και άναμεσα σ' αυτούς και η γνωστή στάρ Μπέτυ Χάττον, την οποία η Ντέμπυ είχε καθορθώσει να μιμηθεί θαυμάσια. «Ετσι, όταν βρέθηκε σενάριο μέσα στο Χόλλυγουντ, δεν σκέφθηκε πώς να επωφεληθώ για να γίνω στάρ, αλλά πώς να μαζέψω περισσότερα αυτόγραφα αστέρων που μεσουρανούσαν!

Η ζωή της στο Μπέρμπανκ κυλούσε ήσυχη και άμεριμη. Από το σπίτι, στο σχολείο και κατόπιν σε διάφορα πάρτυ, εκδρομές και επισκέψεις στα στούντιο. Ωστόσο η φλόγα της τέχνης έκαιγε μέσα της. Δεν ήθελε παρά μία ευκαιρία για να εκδηλωθώ. Η ευκαιρία της παρουσιάσθηκε το 1948, όταν προκηρύχθηκε στο Μπέρμπανκ το καθιερωμένο «Φεστιβάλ Όμορφιάς» για κοπέλλες 15—20 ετών, κατά το οποίο θα ανέκρουσσετο μία «Βασιλίτσα». Αυτή η «Βασιλεία» όμως, δεν διαρκούσε πολύ. Και γι' αυτό η Ντέμπυ δεν σκέφθηκε να πάρη μέρος. Οι φίλες της ωστόσο που ήσαν τα προσόντα της και την αξία της, την έπεισαν τόσο πολύ, ώστε την έκαναν να δηλώση συμμετοχή. Αυτό έγινε περισσότερο, γιατί την συγκίνησαν τα πλούσια δώρα που θα παίρνε αν κερδίζε τον τίτλο.

Κατά τους όρους του Φεστιβάλ, οι υποψήφιες έπρεπε να εμφανισθούν σ' μία σκηνή και να κάνουν από ένα «νούμερο» της εκλογής τους. Η Ντέμπυ όταν έφτασε η σειρά της, βρέθηκε άπροετοίμαστη. Ξαφνικά, θυμήθηκε τη Μπέτυ Χάττον, στους μορφαμούς της και τα τραγούδια της. Βγήκε λοιπόν, με θάρρος στη σκηνή και άρχισε να την μιμνήται «Όλοι έμειναν κατάπληκτοι. Ήταν η μικρούλα Ντέμπυ αυτή η ίδια η Χάττον! Κατόπιν μιμήθηκε κι' άλλους αστέρες και κέρδισε παμπύφει τον τίτλο της «Μίς Φεστιβάλ» χωρίς να φαντάζεται ότι απ' τη στιγμή εκείνη η τύχη της είχε αλλάξει ριζικά.

Μιά ζητιάννα...

Οι δύο φίλοι διασχίζανε τον ξερό, συνεικτικό δρόμο, συζητώντας εύθυμα. Είχανε τραβήξει μερικά ποτηράκια στη μικρή ταβερνούλα της γειτονιάς, και τώρα γυρίζανε στα σπίτια τους μέσα στη φεγγαρολουμένη νύχτα, μες στις ανοιχτάριστες πνοές του ζεφύρου, γεμάτοι κέφι κι αισιοδοξία.

Εαφνικά, ένα πλάσμα, που άκαθόριστα θύμιζε γυναίκα, σταμάτησε μπροστά τους και απλώσε το χέρι προς το μέρος τους, ζητώντας σιωπηλά κάποια βοήθεια.

— Άσε μας, κυρά μου! Έκανε αδιάφορα ο ένας φίλος, παραμερίζοντας τη ζητιάννα.

Ο άλλος όμως, την κούταζε έκπληκτος μες στο φως του φεγγαριού.

— Είναι δυνατό; μουρμούρισε με συγκίνηση.

Πλησίασε πιο πολύ τα μάτια του στο πρόσωπο της και την κούταζε ώρα πολλή...

— Ελένη! ψιθύρισε στο τέλος, σχεδόν με φρίκη. Έσύ είσαι;... Μπορεί νασαι έσύ;...

Η Ζητιάννα δεν μίλησε, δεν απάντησε — σα να μην άκουσε, σαν να μην ήταν σ' αυτή που μιλούσε ο άγνωστος εκείνος του νυχτερινού δρόμου...

— Την ξέρεις;... ρώτησε ο πρώτος από τους δύο νέους το δεύτερο.

— Αν την ξέρω! Μά, είναι δυνατό να μη με γνωρίζω;... Ελένη!... Ελένη!... Έγώ είμαι ο Παύλος... Δεν με θυμάσαι;... Γιατί δεν μου μιλάς;...

Μιλούσε πάλι η Ζητιάννα.

— Καί ζητιανεύεις τις νύχτες στους δρόμους! μουρμούρισε εκείνος με απογνώση... Δυστυχισμένη!...

— Ποιά είν' αυτή;... ρώτησε ο φίλος του.

— Αυτή, είναι το πιο μεγάλο έγκλημα της ζωής μου, Γιώργο!... απάντησε ο Παύλος.

— Έγκλημα;

— Αντί να μιλήσω άλλο στο Γιώργο, ο Παύλος γύρισε ξανά στη γυναίκα:

— Ελένη... Πάμε να φας κάτι...

Πειθισμένα, η Ζητιάννα, ακολουθώντας τους δύο νέους ως την ταβερνούλα, που μόλις πριν από λίγο, την είχαν αφήσει. Κάτσανε κι οι τρεις τους σε μία γωνίτσα, κάτω από την κληματαριά. Τότε, στο φως του ηλεκτρικού, ο Παύλος κι ο Γιώργος κούταζαν πιο άνετα την άγνωστη της αθηναϊκής νύχτας. Είχε κατασπαραγμένα, βαθιές ρυτίδες σκαβάνε τα μάγουλά της, το κορμί της ήτανε κυρταμένο. Κουρέλια, τη σκεπάζανε...

— Τέτοιο κατόντημα! μουρμούρισε ο Παύλος. Είν' απίστευτο! Καί γι' αυτή την κατόντημα της, είμαι υπεύθυνος εγώ!...

— Ύστερα, γυρίζοντας στο Γιώργο, πρόσθεσε:

— Αυτή η γυναίκα είναι πιο μικρή από μένα!

— Άδύνατο! Αυτή είναι γριά!...

Κούνησε το κεφάλι του μελαγχολικά ο Παύλος. Ύστερα φάνηκε το γκαρσόνι και παραγγείλε κάτι. Μόλις ήρθε το φαί, η Ζητιάννα έπεσε απάνω του με τα μούτρα, απληστά, σαν πεινασμένο ζώο!... Παραγγείλε κι' άλλο πιάτο ο Παύλος, ύστερα τυρί, φρούτο. Η άγνωστη τάφαγε όλα με την ίδια βουλιμία... Με δάκρυα στα μάτια, ο νέος την κούταζε να τρώει. Ύστερα, τη ρώτησε:

— Χόρτσες, 'Ελένη;...

— Από τα πανιασμένα χείλια της, βγήκε μία άψυχη απάντηση:

— Ναί!...

— Ο Παύλος της έπιασε το χέρι.

— Πώς έγινες έτσι, 'Ελένη;... τη ρώτησε.

Τον κούταζε πολλή ώρα. Ύστερα, εαφνικά, το άψυχο βλέμμα της ζωήρεε λίγο σαν κάποια θύμησι να της έδωσε ζωή.

— Παύλο! μουρμούρισε.

— Με γνώρισες 'Ελένη! 'Εγώ δεν είμαι;... Δεν θυμάσαι την αγάπη μας;...

— Πάλι όμως εκείνη, ύστερ' από το στιγμιαίο αναζωπύναμα της μνήμης της, έπεσε στην πρώτη της απογνώση, που ήτανε, φαίνεται, συνηθισμένη κατάστασή της...

— Μά, επί τέλους, είπε ο Γιώργος στον Παύλο, πές μου, ποιά είν' αυτή;...

— Αναστράφηκε ο Παύλος, έσκυψε στο φίλο του, κι' άρχισε να του διηγείται σιγά, με πνιγμένη φωνή:

— Αυτή, Γιώργο, είναι η πρώτη μου αγάπη! Τη γνώρισα λίγο ύστερ' από τα θρανία του σχολείου, και την αγάπησα όπως αγαπάνε τα παιδιά στα πρώτα τους ερωτικά πετάγματα... Εκείνη όμως, με λάτρεψε κυριολεκτικά... Καί μου δόθηκε χωρίς επιφύλαξη, χωρίς καμιά σκέψη... Τρυρήσαμε τον έρωτα γι' αρκετόν καιρό, ώσπου, στο τέλος, ήρθε μία μέρα, η πραγματικότητα να μας θυμίσει, ότι η 'Ελένη θα γινότανε μητέρα!... Τότε, η συνείδησή της εύθιγης, μ' έκανε κυριολεκτικά να πελαγώσω! Τί θακάνω;... Πώς θ' αντιμετώπιζα τον πατέρα της, τη μητέρα της, το νόμιμο... Οι δικοί μου σκεφτόντουσαν τότε να με στείλουνε να σπουδάσω σ' ένα ξένο Πανεπιστήμιο. Προθυμοποιήθηκα να πάω, και, χωρίς λύπη, χωρίς τύψεις, άφησα πίσω μου τη φτωχιά μου αγάπημένη, που σε λίγο θα μου δημιουργούσε ένα σοβαρό μπλέκι, κι' έφυγα για το εξωτερικό, για την καινούργια μου ζωή, χωρίς έγνοιες, χωρίς ανησυχίες και πονοκεφαλισμούς!...

Σταμάτησε για λίγο ο Παύλος. Κούταζε μία στιγμή τη γυναίκα, που άκουγε χωρίς να φαίνεται ότι καταλάβαινε λέξη από όλα αυτά, κι' ύστερα ξαναγύρισε στο φίλο του, που περίμενε με μία συγκινημένη περιέργεια τη συνέχεια...

— Έμεινα τέσσερα χρόνια στο εξωτερικό... Έξανά ο Παύλος. Κι' εκεί, η νέα ζωή, η μελέτη, οι καινούριες εντυπώσεις, διώξαν από τη θύμησή μου αυτή την πρώτη μου αγάπημένη, που μου τάχε δώσει όλα, χωρίς να μου ζητήσει τίποτα... Καινούριοι έρωτες, πιο δυνατοί, πιο μεγάλοι, ήρθαν να σκεπάζουνε, να σβύσουνε, εκείνον τον πρώτο... Κι' άποψε, δέκα δόκλωνα χρόνια ύστερ' από το χωρισμό μας, έννοιες τόσο πραγματικό μου φαίνεται να συναντήσω την πρώτη μου αγάπημένη σ' αυτά τα άπιστευτα φυσιικά και σωματικά χάγια και πόσο έντονο νοιώθω τον εαυτό μου για το κατόντημα της αυτός...

— Φαίνεται σαν να μην αισθάνεται, να μην καταλαβαίνει... έκανε ο Γιώργος, κυττώντας επίμονα την 'Ελένη.

— Ο Παύλος της πήρε τα χέρια μες στα δικά του:

— 'Ελένη... της ψιθύρισε. Είμαι εγώ, ο Παύλος... Με γνώρισες...

Μιλούσε εκείνη.

— 'Ελένη... συνέχισε ο Παύλος. Όταν έφτιαξα, τότε, σ' άφησα να περιμένεις ένα παιδί... Το παιδί αυτό, 'Ελένη, το παιδί σου, το παιδί μας, τι έγινε;... Πές μου!

Για τρίτη φορά, κουνήθηκαν άρρα τα χλωμά χείλια της γυναίκας. Κι' η φωνή της, το ίδιο άχαρωμασμένη κι' άψυχη όπως τις άλλες δύο φορές, άκουστηκε σε μία μόνο λέξη:

— Πέθανε!...

Σ' αυτές τις τρεις συλλαβές, που κλείνανε όλη τη φρίκη μιας δολοφονικής δραματικής ιστορίας, ο Παύλος ένιωσε κάτι φοβερό να τον πνίγει!... Χλώμιασε και, εαφνικά, σαν να είχε καταρρεύσει μέσα του όλη η αισιοδοξία, όλο το κέφι που τούδε δώσε πριν από λίγη ώρα το κρασί, έριξε το κεφάλι του στο τραπέζι, κι' άρχισε να κλαίει με ασυνκράτητους λυγμούς. Η συνείδησή του, τον μαστίγωνε με το αμείλικτο κατηγορώ της...

Μπροστά του, στη διπλανή καρέκλα, εκείνο το ζωντανό γυναικείο πρόσωπο, το ανθρώπινο κορμάκι, που ήτανε ντυμένο στα κουρέλια, τον κούταζε με τα άψυχα μάτια του νκατά ανυπόκριτη έκπληξη...

Ο Μπόμπ Χόπ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ 'Εο' όσον το δικαστήριο του Λος Άντζελες άνέθηκε να της στείλη την κόρη της Πία στην 'Ιταλία, για να περάσει κοντά της το καλοκαίρι, η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν, θα πάει αυτή στην 'Αμερική για να περάσει έξη εβδομάδες κοντά στην κορούλα της. Δεν είνε γνωστό αν θα την συνοδεύουν τα τρία άλλα παιδιά της και ο Ρουπέρτο Ροσσελίνι στο ταξίδι της αυτό. Συνοδώνωσ σκεδόν, μία φίλου του Χόλμυουντ οι 'Ηνωμένοι καλλιτέχνες' άναγγέλλουν ένα νέο έγνωμο φίλο: 'Ο μύστος' με την 'Ινγκριντ Μπέργκμαν και τον Μάρολιν Μπράντο. Ύπαρξε άσχετα κάποια σγέσις μεταξύ των δύο ειδήσεων:

★ Στο Λος Άντζελες πέθανε, συνεπεία καρδιακής προσβολής, ο 'Ελμο Λίνκολνς, ο ήθοποιος που πρώτος υποδύθηκε στον κινηματογράφο το ρόλο του Τσαλντ. Ήταν 63 χρόνων και άπο πολλών καιρό άνευος.

★ 'Ο Τζακ Γουόνον, εκ των ιδρυτών της 'Γουόρνερ Μπρός', που παραθερίζει κάθε καλοκαίρι στην 'Κιαν' 'Ακτί', ένασε στη θάλασσα, κοντά στη Βίλλα του, το δαχτυλίδι του. Πρόκειται για ένα δαχτυλίδι από πλατίνι, σολιγμένο με τρία μεγάλα υπολίαντια, που αξίζει πάνω από 4 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

Για να ξαναδοθ το κόσμημά του, ο Τζακ Γουόνον απευθύνθηκε στον όμιλο 'Παίδιά της θάλασσας' και υποσέθηκε ένα εκατομμύριο γαλλικά φράγκα σ' όποιον τού φέση το δαχτυλίδι του. Είπε η τριτή φορά που τα μέλη του όμιλου αυτό άναλαβάνουν να βρουν ένα κόσμημα ναμένο στη θάλασσα. Τις δύο προηγούμενες φορές τα κατάφεραν να το βρουν.

★ Μετά την 'Ινγκριντ Μπέργκμαν' η Μισέλ Μοργκάν θα υποδύθ τον ρόλο της Ζάν ντ' 'Αρκ. Το φίλο θα είνε αυτή τη φορά γαλλικό και θα το σκηνοθετήση ο Ζαν Ντελντορά.

★ Η Άλβαν Τάρονερ έγκαταστάθηκε για μερικές μέρες στο Ρένο, στην άμερικανική πρωτεύουσα του διαζυγίου για να πληρωθούν οι δόσι που θα της επιταχύνουν να πάση το διαζύγιο που θα την νοσήζη όριστικά από τον σύζυγό της Μπόμπ Τόμπιν.

★ Στο κινηματογραφικό 'Φεστιβάλ του Βερολίνου' το πρόβλημα βρεθείσε το σονηδικό φίλο 'Η λίμνη των πειρασμών' που είνε την Ούλα Γιάκομπσον. Δεύτερο ποθε το γαλλικό φίλο 'Φανόλ λα Τουλίπ' με τον Ζεράρ Φιλίπ.

★ 'Ο Κλάρκ Γκένυπλ συνάντησε για πρώτη φορά μία γυναίκα που τού είπε 'όνι'. Πρόκειται για την νεοεπίτοια Βιολέττα 'Ελβιν που άνήθηκε να παίξ

μαζί του στο προσενέ του φίλου.

★ 'Ο 'Ερρολ Φλύνν, που βρίσκεται στην 'Αγγλία προκειμένου να υποδύθ τον ρόλο ενός Σκωτσέζου λόδου σ' ένα νέο αγγλικό φίλο, έκανε τα άνακτοσα του Μπάκινγχαμ να σχολιάσουν δυσμενώς ένα έπεισόδιο που προκάλεσε η άκατανίκητη νοητεία του. 'Η νεαρά Κασολίνα Κρόουντ κόπη ενός 'Βασιλέως' της ζάλασης, που παρευρέθηκε σε μία βασιλική δεξίωση, τόσκασε μόλις την παρούσαν στην βασιλίσσα, για να είνε συνεπής στο ραντεβού της με τον περίφημο καρδιολογικό.

★ 'Ο Τζωρτζ Ράφτ, γυρίζει τώρα ένα φίλο στο Παρίσι, κυκλοφορεί δε διαρκώς με παπούτσια που έχουν... υψηλά τακούνια. Παρά τις επανειλημμένες εωατήσεις των δημοσιογράφων, ο 'Αμερικανός καλλιτέχνης άνήθηκε να δώσει μία έξηγησι στην ιδιότητα του αυτή.

★ 'Ο σέο Λάρενς 'Ολίβι, προκειμένου να νυφίση ένα φίλο στο Χόλλυγουντ, πώς για δάσκαλο άμερικανικής προφοράς τον φίλο του Σπένσερ Τρέισν.

★ 'Η Τζόαν Μπέννερ, για και δεν βόσκει πιά 'δουλειά' στον κινηματογράφο έβινε... συννοσέως. Το δεύτερο βιβλίο της, που μόλις έκκυλοφόρησε, τίτλοσέται 'Πώς να κατακτήσετε τους άνδρες'. Στο μεταξύ ο Βάλτερ Βάνγκερ, ο παρ' όλοιο δολοφόνος σύζυγος της, βόσκειται στην φυλακή.

★ 'Ο Μπόμπ Χόπ, που παρσπονιόταν την περασμένη βδομάδα πώς η σορολογία δεν τού άφινε ούτε μερικά δολάρια για ναοτήλκη, άνόσασε πού ημερών ένα δικινητήριο τουριστικό αεροπλάνο για να περάση τις διακοπές του σόν... άεσα.

★ 'Η Τζήν Τίονεϋ, που περνά κι' έέτος τις διακοπές της στο Παρίσι, παίονε στη γαλλική πρωτεύουσα μαθήματα νοορ. Θέλει να τελειοποιηθ για τι στο προσενέ της φίλο, στο όποιο θα έην για πασνατορία τον Κλάρκ Γκένυπλ, θα παίξη τον ρόλο μιας περίφημης νοορτοίας.

★ 'Η Τζήν έπαφελήθηκε της παρσωνής της στο Παρίσι για να υπονοσή τα συμβόλαια. Βάσει των όποιων παρσωνών, μετά θάνατον τα άραία πρσώνα μάτια της στην 'Γαλλική Τράπεζα των Ματιών'.

★ 'Η Χέντυ Λαμάρ έκανε 5.000 γιλιομετρα με αεροπλάνο για να άνακτήση στη Νέα 'Υόρκη τον έκεκτό της καρδιάς της, τον Βιούλφραν Ένσασιόν, Τζέε Βίλνταν.

★ 'Η Κάθριν Χέμπορν, θα έφαιονή για μερικούς μήνες από μία σκηνή του Λονδίνου, και παίονε, από έαν 'Αγγλο πόλίσαν μαθήματα πάλης 'εζόντων, γιατί στο έργο 'Η έκατομμυριοσύνης' είνε υπονωμένη να... νικήση έαν αντίπαλο που ένει έως 1 μ. 85!...

★ 'Ο 'Αγγλος ήθοποιός Ρόμπερτ Νιούτον, γνωστός μες ίδιος από το 'Νησί των θησαυρών' του Ντίσνεϋ παντρεύτηκε στο Χόλλυγουντ την νεαματέα του Βέρο Μπουντνί.

★ Στη 'Βίλλα' ένα νυχτερινό κέντρο του Μοντανάς, οι θαυδώνες καλούνται κάθε βράδυ να άπάσουν τα πιάτα τους. Πρόκειται για ένα πορτότυπο 'νούεσορ', που χρόνια τώρα σπυσιονει μεγάλα έπιτυχία. Την περασμένη έβδομάδα οι σάτο του γαλλικού κινηματογράφου Φρανσουάζ 'Αρνόλ και Ναταλί Νατι έεπασαν το 2.000.000 και 2.000.001 πιάτα του κέντρος αίου.

— ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Από πότε δείχνει ο άνθρωπος

— Μπέμπη! 'Ο κύριος Γιαγκος σου έφερε καραμέλλες! 'Ο Μπέμπη — τριών χρόνων άγγελοδύ — άρπαξε το σακκουλάκι με τα κοκά, χωρίς να τη ευχαριστώ. Βούτηξε το χεράκι του μέσα κι' έβαλε στο στόμα του την πρώτη καραμέλλα.

— Δώσε μου και μένα μία, Μπέμπη! έίπε, στ' άστεία τάχα, ο κ. Θεωδωράκης.

— 'Ο Μπέμπης έσφιξε με δύναμη τη σακκούλα στο χέρι του κι' άποτραβήχτηκε στη γωνία, όπου έαγε τη δεύτερη. Κι' άρχισαν και οι άλλοι φίλοι του σπιτιού να του ζητάνε:

— 'Ελα, Μπέμπη! Δώσε και στο θείο μιά!

— Ούτε στο θείο, ούτε στο μπαμπά, ούτε στη μαμά. 'Όσο τούλεγαν να δώση, τόσο το παληό παιδί έσφιγγε το σακκουλάκι, για να το προσφύλξη από τον κίνδυνο. Καί δεν τ' άνοιγε, παρά μονάχα για να βγάλη μια καραμέλλα για τον εαυτό του, καθώς του ζητούσαν, βάλθηκε άγρόταγα να τις τρώη δύο-δύο, να υποκωπή το στόμα του και να τις καταπίνει άμείσπτες. 'Επειτα, όταν τις τελείωσε, έτριψε τα χέρια του — σημείο πώς δεν ύπρχε άλλη — και έίπε:

— Πάπαλα!

Τότε καταδέχτηκε με δώση την άδεια σακκούλα στο μπαμπά του.

— Του άγγέλου του νερό δεν δίνει αυτό το παιδί! έίπε ο μπαμπάς.

— Καλά κάνει! Βρόηκε την ευκαιρία να πετάξη τον πόντο της η κυρία Μαρίκα, η μαμά. 'Όχι, να μούσση σαν και μένα, που δίνεις σ' όποιον σου ζητήσει!

— Αυτό το παιδί, έίπε ο θείος κ. Θεωδωράκης, θα γίνη τέρας έγωισμού. Σφιχτός, τσιγκουνής και μονοφάγος. Από τώρα δείχνει πώς θα έξελιχθ ό χαρακτήρας του. 'Ακούστε με παρατήρησε ο κ. Θεωδωράκης. Μπορούσε θαυμάσια να ήταν τραπέζιτικός υπάλληλος!

— Νά με συγχωρήτε, αλλά δεν είν' έτσι. 'Όταν τελείωσε το σχολείο και φάναμε, να τού βρούμε θέσι. τον ρωτήσαμε που θα προτιμούσε, να πάη. 'Στην 'Εταιρεία 'Υδατων' μάς έλεγε. Κι' άφησε πολύ καλύτερες θέσεις!

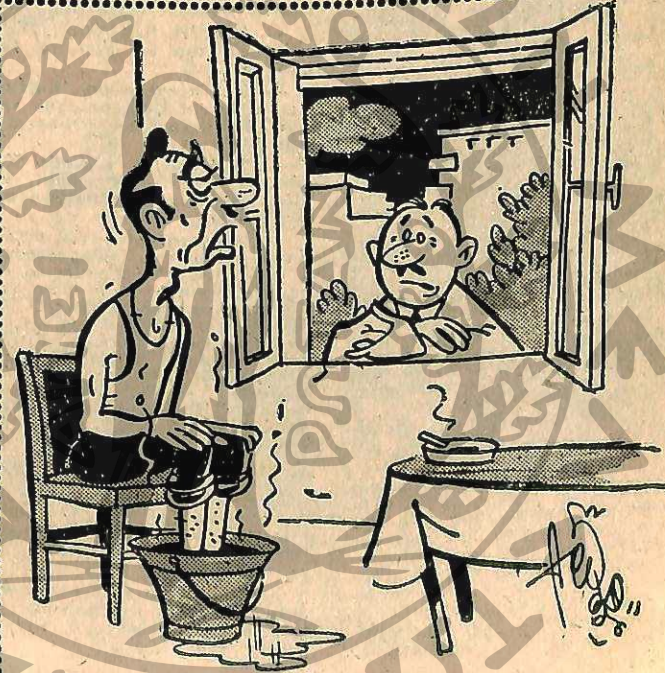
— Καί τί έγινε;

— 'Υπάλληλος στην 'Εταιρεία 'Υδατων! Καί ειδικός, στο τυπμα περιορισμού καταναλώσεως ύδατος!

— Αυτό είνε συμπτωματικό! παρατήρησε ο κ. Θεωδωράκης. Μπορούσε θαυμάσια να ήταν τραπέζιτικός υπάλληλος!

— Νά με συγχωρήτε, αλλά δεν είν' έτσι. 'Όταν τελείωσε το σχολείο και φάναμε, να τού βρούμε θέσι. τον ρωτήσαμε που θα προτιμούσε, να πάη. 'Στην 'Εταιρεία 'Υδατων' μάς έλεγε. Κι' άφησε πολύ καλύτερες θέσεις!

— Δοκίμω, τι έγινε, 'Αντώνη; Κέροισες σπών... 'Ιππόδρομο; (Τού 'Αρχέλαου)

σεις, για να πάει σ' αυτή. Τι μου λέτε τώρα!

— Ο μόνος που δεν είχε πη τη γνώμη του, ήταν ο σεβάσιμος κ. Φλοίσκος, με τη συμπληρωτική σαλάκα του και το άσπρο του μούσι. Φίλος του σπιτιού από τους πολύ παλιούς και συστηματικούς πολυτεχνούς, καθόταν στην πολυθρόνα του, έπαιζε το κομπολόι του και άκουγε τον ένα και τον άλλο, να λένε το ένα και το άλλο. Τέλος, τον θυμήθηκαν κι αυτόν. Κάτι θα να πη βέβαια, ένας σεβάσιμος άνθρωπος, με τόση πείρα της ζωής και της κοινωνίας.

— Έσείς τί λέτε, κύριε Φλοίσκο; τον ρώτησε η μαμά του Μπέμμη. Μπορεί κανείς να προφητεύει για ένα μωρό, τί θα γίνει μεγάλος;

— Ο κ. Φλοίσκος χαϊδεύει το μούσι του και είπε αυτή την καταπληκτική πρωτοτυπία:

— Όχι μόνο από μωρό, αλλά και πριν γεννηθεί άκουα! — Όλοι τον κυτάδαν παρανεμένο. Μερικοί χαμογέλασαν ειρωνικά. Μήπως είχε ξεκουτιαθεί ο Χριστιανός;

— Πριν γεννηθεί άκουα; Σοβαρολογείτε, κύριε Φλοίσκο;

— Πάντοτε σοβαρολογώ, κύριό μου, προ πάντος επί σοβαρών θεμάτων. Μάλιστα. Είπα και επαναλαμβάνω: Πριν γεννηθεί άκουα ο άνθρωπος, από τον καιρό, δηλαδή, που βαίσκεται στην κοιλιά της μάννας του, δίνει ασφαλή σημεία για το χαρακτήρα, την εξέλιξη και τη σταδιοδρομία που θα έχει όταν θα βγεί στον κόσμο. Φτάνει να έχει αντίληψη να τα προσέχει και να τα κρίνει.

— Έσείς τα είχατε; — Δυστυχώς, όχι. Τ' απόκτησα, όμως, πολύ αργότερα, όταν τα παιδιά μου είχαν μεγαλώσει πια και είχαν τραβήξει το δρόμο τους. Τότε κάθισα και σκέφτηκα τί έγινε τότε μου παιδί, τί έγινε τ' άλλο και μιά ιδέα φώτισε το μυαλό μου. — Ήρθαν οι αναμνήσεις απ' όλες τις ενδιαφέρουσες καταστάσεις της γυναικάς μου. Και είπα: Αυτό είναι!

— Ακριβώς έκείνη τη στιγμή, μήκη στη σάλλα και η σεβασμία κυρία Φλοίσκου, με το καλωσσύνατο χαμόγελο των 65 χρόνων της.

— Καλώς την! είπε ο κ. Φλοίσκος. — Απάνω στην ώρα έρχεται για να επιβεβαιώσει τη θεωρία μου, Ευτέρπη. Για τα παιδιά μιλάει!... Και λέω πως... Άλλα θα τα πούμε καλύτερα τώρα. Κάθισε, φιλάτη Ευτέρπη.

★

Και ο κ. Φλοίσκος άρχισε: — Ένθυμείσαι, φιλάτη Ευτέρπη, όταν ήσουν ες ενδιαφέρουσαν για το πρώτο μας παιδί; Τί συμπτώματα παρουσίαζε;

— Με είχε πιάσει η μανία να μαγειρεύω, Φλοίσκο. Όλο στην κουζίνα ήμουν. Πολλές φορές, μαγειρεύα φαγιά που δεν τα τρώγαμε...

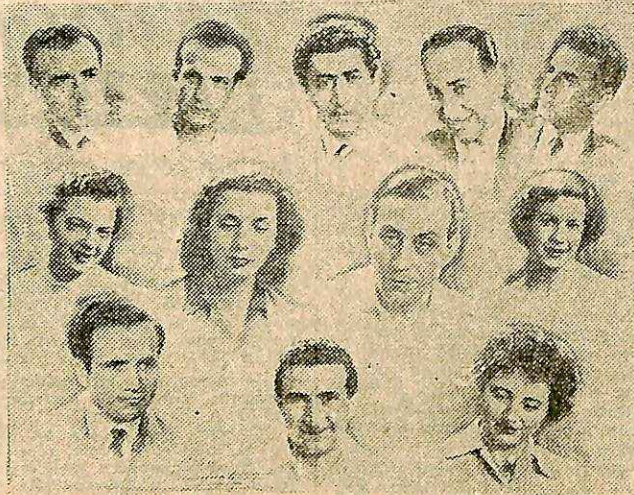
— Και όχι μόνο αυτό, φιλάτη Ευτέρπη. Άλλα σε είχε πιάσει κι η μανία να κάνουμε τραπέζι. Κάθε μέρα καλούσαμε συγγενείς και φίλους.

— Ναί, Φλοίσκο. Δεν πέρασε ημέρα, που να μην είχαμε και δυο-τρεις ξένους στο τραπέζι.

— Και όχι μόνο αυτό, φιλάτη Ευτέρπη. Είχες και άλλη αδυναμία; Ένώ είχαμε φαί στο σπίτι, μ' έπαιρνες και τρώγαμε σε ρεστοράν. Και συχνά, εάν ένθυμώσαι, καλούσες τον εστιάτορα και του έκανες παρατηρήσεις για το μαγειρεύμα, για το σεβόρισμα, για την περιποίηση της πελατείας. Ένθυμώσαι, Ευτέρπη;

— Ένθυμώμαι, Φλοίσκο. Τέλος ήλθεν εις φως και ο υιός μας Θεόφιλος!

— Αυτός που έχει το έστιον...

ΜΙΑ ΟΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΤΟΥΡΝΕ

— Ο θίασος Γιώργου Παπά — Έλένης Χατζανούση ύστερα από μια σειρά θιαυθευτικών παραστάσεων στην Κύπρο, θα βαίσκεται σε λίγες μέρες στο 'Ησάκλειον της Κρήτης. Ακολουθώντας επίσημα στην 'Αθήνα, θα περάσει από τις Πάτσες όπου θα παρουσιάσει ειδικές μέρες. Στη φωτογραφία μας, οι δυο θιασάροι, πλοισιμένοι από τα υπόλοιπα μέλη του θιάσου τους.

τόριο; ρώτησε ένας από τους ακροατές!

— Τα δύο έστιον, παρακαλώ, διώρθωσε ο κ. Φλοίσκος. Το άριστοκρατικό και το λαϊκό. Αυτός είναι ο Θεόφιλος. Έδινε το επάγγελμα του από έμβουλον!...

— Σιγή λίγων δευτερολέπτων για να χαϊδέψει ο κ. Φλοίσκος το μούσι του. Κι' έπειτα:

— Ένθυμείσαι, φιλάτη Ευτέρπη, την δευτέραν έγκυμοσύνη σου;

— Ένθυμώμαι, Φλοίσκο!

— Τί ένθυμείσαι, Ευτέρπη; — Ότι με είχε πιάσει μιά όζυτάτη μανία ραπτικής. Το στίτι μου είχε γεμίσει φινιουρίνια και υφάσματα. Έραβα και ζύλωνα!

— Και πολλές φίλες σου έπαφελήσαν από αυτήν την έμμανή ροπή, προς την ραπτική τέχνη.

— Αποτέλεσμα, η Ρενέ μας; — Όχι. Όχι. Ραπτικής Ρενέ. Πρώτα βραδεία έκθεσαν!

— Α! 'Η Ρενέ μας... Καμιά μωδίστρα δεν έχει το γούστο της!

— Και προχωρούμε. Ένθυμείσαι, φιλάτη Ευτέρπη, την τρίτην ενδιαφέρουσαν κατάσταση σου;

— Ένθυμώμαι, Φλοίσκο. Και κάθε φορά που ένθυμώμαι, νομίζω, ότι χτυπούν τούμπανα στ' αυτιά μου!

— Μάλιστα, φιλάτοι φίλοι! Στην τρίτη της ενδιαφέρουσας, ή καλή μου Ευτέρπη έδειξε μιαν ανεξήγητη κλίση, προς τις στρατιωτικές παρελάσεις.

— Όπου έορτή και πανηγυρίες με στρατιωτική μουσική, η Ευτέρπη στο δρόμο. Ένθυμώμαι, μάλιστα, μιά μέρα που είχε ακαλούθησει το πρώτο Σύνταγμα από την 'Ομόνοια έως τα Παράπηγματα, άνευ λόγου. Το ένθυμείσαι, Ευτέρπη;

— Μόνον αυτό ένθυμώμαι, Φλοίσκο. — Αι! το άλλο; Τότε που σ' έβαλα να περπατάς με στρατιωτικό βήμα στο στίτι μου κι' εγώ είχα πάρει το τούμπανο και σου κρατούσα το γούνο;

— Αι! Βέβαια! Χαριτωμένη άναμνησις. Και αποτέλεσμα: Ο υιός μας 'Αγιλλεύς, ο ταγματάρχης του πεζικού!

★

Οι άλλοι άκουγαν και γελοούσαν. Άπίστευτα πράγματα! Άσπείρα, ναί, αλλά και πολύ σοβαρά!

άλλο, τα έσχοιόλεζε επί πλέον και εξέφερε τις κρίσεις της. Και ακόμα χειρότερο, καλούσε τις φίλες της και τις γειτόνισσες στο σπίτι και πληροφορούσε κι' αυτές για τα μυστικά του κόσμου. Το στίτι μας είχε καταντήσει γραφείο πληροφοριών. Και ο γεννηθείς υιός μας έγινε δημοσιογράφος! Τι άλλο μπορούσε να γίνει;

— Όλοι γέλασαν με την τελευταία παρατήρησι. Κι' έπειτα άκολούθησε σιωπή, σαν νάβελαν ν' αποφύγουν τη συνέχεια, για το έκτο και τελευταίο παιδί.

— Ήρσιος καιρός σήμερα! είπε η κυρία Σάσα, για ν' αλλάξει θέμα.

— Άλλα ο κ. Φλοίσκος δεν δέχτηκε το ευγενικό αυτό πρόσχημα. Τοποθέτησε το μούσι του προς τ' άριστερά και είπε με σοβαρότητα:

— Δεν με ρωτάτε για το τελευταίο μας! Για να μη μας πικράνετε ίσως. Σας ευχαριστώ γι' αυτή τη λεπτότητα. Άλλα βλέπω στα πρόσωπά σας ζωγραφισμένη την έρώτησι: Κι' φαινόμενα παρουσίαζε η κυρία Ευτέρπη στην τελευταία της ενδιαφέρουσα, ώστε το στερονούλι της να καταλήξει στη φυλακή!... Έχετε δίκην, φιλάτοι μου, και πρέπει η περιέργειά σας να ικανοποιηθεί. Γιατί η τελευταία αυτή περίπτωση, έδραίνει τη θεωρία που σας άνεπτυξα.

— Δεν τ' άφίνεις, Φλοίσκο; είπε δειλά η κυρία Ευτέρπη και αναστέναξε.

— Όχι, φιλάτη μου Ευτέρπη! Ο πόνος μας-πόνος και η έπιστήμη-έπιστήμη. Λοιπόν, σ' αυτή την περίοδο, η Ευτέρπη μου έδειχνε ένστικτα κλεπτομανίας. Όταν γυρίζαμε από ένα κέντρο πάντα θα μου παρουσίαζε κάποιο μαχαίρι, κάποιο πηρούνι ή μιά πετσέτα, που είχε κλέψει. Έκλεβε και από τα φιλικά μας σπίτια. Μαντήλια, μπιμπιλιά, κουταλάκια, ό,τι εύρισκε.

— Η κυρία Ευτέρπη κατάβασε το κεφάλι, ντροπισμένη:

— Με έκθετες, Φλοίσκο!

— Δεν φταίς εσύ, Ευτέρπη μου! Άλλος ήταν ο υπεύθυνος! Λοπόν, αγαπητοί μου, από κλεψία σε κλεψία πήγαμε η δουλειά. Ώς και μιά ξένη κόττα έκλεψε κάποτε η Ευτέρπη μου και τη μαγειρεύει! Κι' έφτασε στο σημείο να με κλέβη κι' εμένα. Μου άνοιγε τη νυχτα το πορτοφόλι και το τρυπούσε. Αργότερα μου το έμολογηση! Και όπως ήταν έπόμενο, ο γυιός μας βαίσκεται σήμερα στη φυλακή. Έπηρε τον κακό δρόμο. Δυστυχώς, βέβαια και ντροπή για μας, αλλά μέσα σε τόσα παιδιά, δεν είναι παράδειο να βγεί κι' ένα σκαρτό. Δεν είναι έτσι, κύριοι;

— Άς έλπίσουμε ότι θα διορθωθεί όταν θα βγεί! είπε μιά κυρία.

— Ναί, άς το έλπίσουμε, συμφώνησε και ο κ. Φλοίσκος, αλλά πολύ αμφιβάλλω. Το στάδιο του είναι αποφασισμένο πριν βγεί στον κόσμο...

Και ο σεβάσιμος πολυτεχνός κατάληξε:

— Έτσι που λέτε, κυρίες και κύριοι. Από την κοιλιά της μάννας του το παιδί δείχνει τί άνθρωπος θα γίνει...

Σαφινικά, μιά άλλη κυρία, που ήταν στον τρίτο μίνα της, ή κυρία Καίτη, είπε, αναστενάζοντας:

— Άαα! Θάλασσα μου μωρίζει!...

— Πάλι; ρώτησε ο κ. Στέλιος, ο άντρας της. Από πού κι' άς πού βρέ παιδί μου;

— Ο κ. Φλοίσκος χαμογέλασε:

— Έμένα να ρωτήσετε, είπε. Το παιδί σας θα βγεί ναυτικός!

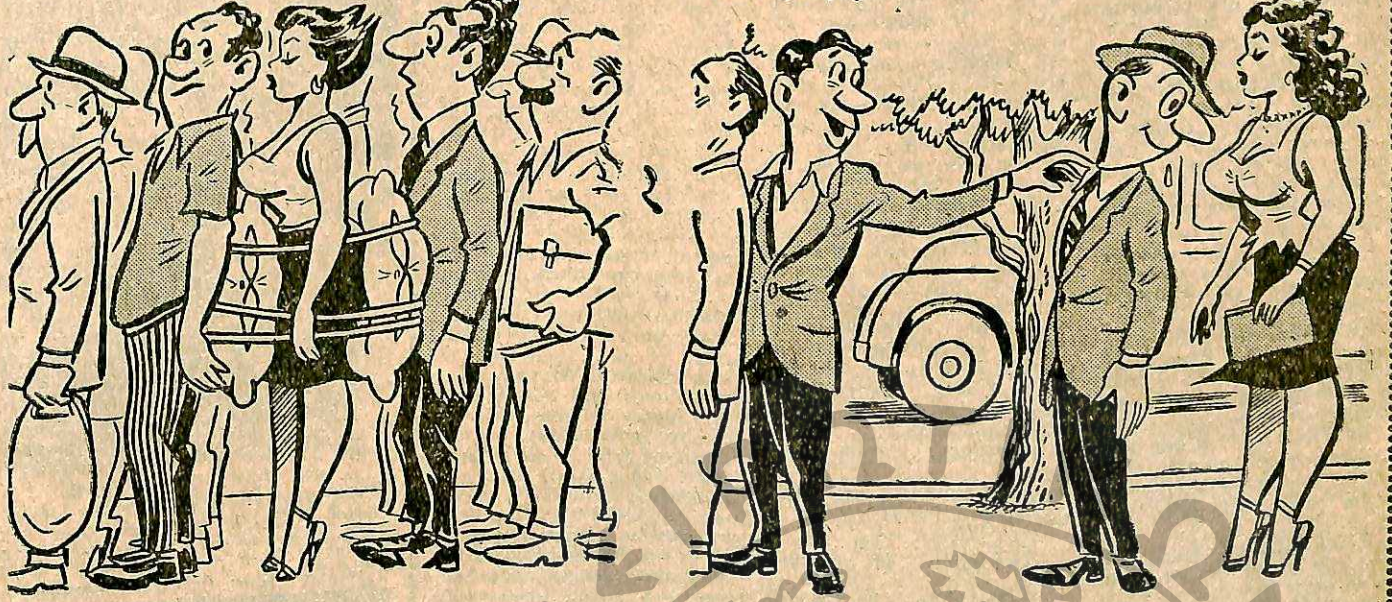
Και το μούσι του ήρε στην κανονική του θέση.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

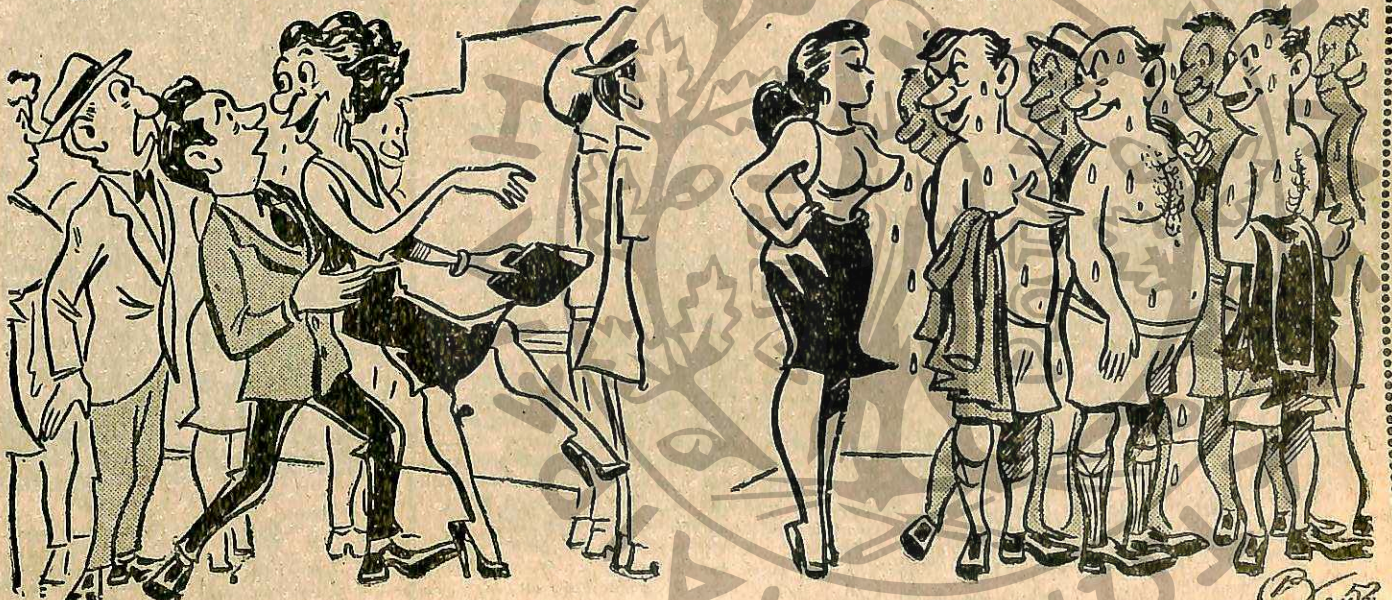
— Πασσατέμπο, για να περνά η ώρα!..

— Παιδιά, γειά σας. Έμεις γλυτώσαμε από το μαρτύριο της ούρας!..

Μέτρα άσφαλείας!..

— Ψίτ, προχώρησε η ούρα!..

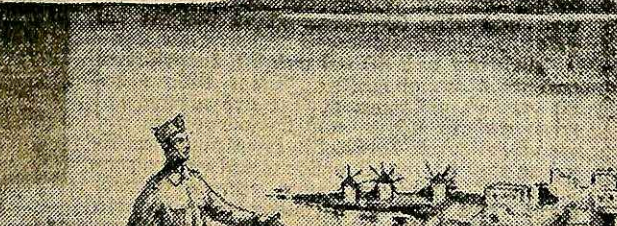
— Δε μου λές, νεαρό μου, δίν μπορείς να μη σπρώχνεις.

— Έσείς δεν ζεσταίνεστε, δεσποινίς;..

Μιά μυστηριώδης εξαφάνισις

Τὰ πράγματα ὅμως ἦσαν διαφορετικά. Ὁ κύριος Στέφανος ἔκανε

ΕΠΟΙΚΗ ΑΝΕΣΤΑ ΕΠΙΣ ΤΟΙΣ ΠΥΛΑΙΟΙΣ. ΑΛΛΩΣΤΕ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

A black and white illustration of a man in a military uniform standing on a rocky shore, looking out over a coastal town with windmills and a distant mountain range. The man is in the foreground, facing right, with his arms slightly out. The town in the background features several windmills and buildings. The sky is dark and cloudy, and a mountain range is visible in the distance.

λάρα για τη δουλειά σας. Όλες σχεδόν τις έχουν επιτάξει...
Οι δύο Άμερικανοί αποφάσισαν τότε να κατεβούν στη χώρα
τα πόδια. Έβγαλαν τις στολές τους, φόρεσαν κάτι παρωδικά
και με τα μικρά επαναληπτικά τους στην τσέπη, ξεκίνησαν για
την τελευταία τους βουτιά. Ο Ντένις Μακ Σίλβερστ, τους συμ-
βούλευε να προσέχουν και τους είπε ότι, το άρπαστρο, έπρεπε
να βρίσκονται πίσω το μεσημέρι της τις όης Ιουνίου. Είχαν διαβάλει
την διαβολή τους δύο αόλαφα μερόνυχτα σχεδόν. Σ' αυτό το
διάστημα, ο Κρόνιν Μπίρσε μεταβίβασε στο συμμαχικό στρατι-
ωτικό της Σιωνίου, ότι ήταν άποιο έτοιμο για ανάχωρο.
Ο Νοτιοαφρικανός άνω όπου έλαμπετα στενοχωρημένος. Η

— Πές μου για ποιόν ενδιαφέρεσαι κι' εγώ θα σε βοηθήσω, του έπεσε ο διερμηνέας. Με ξέρεις από τότε που γεννήθηκα και δεν πι-
α δουλεύω στους Ιταλούς, άλλ' προδότης...

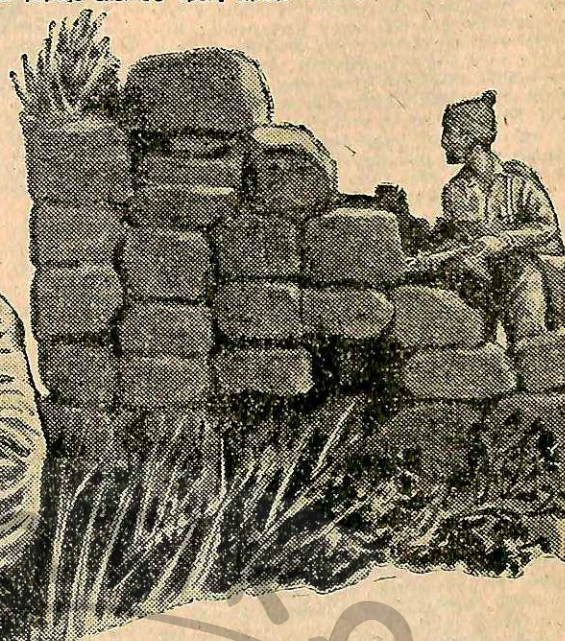
«Αντί απάντησής, ο Κέννεθ σηκώθηκε, βγήκε από το ασανσέρ κι έλειψε. Εξασπίτι κι' ύστερα από λίγο, εξαγούρισε μαζί μ' έναν καρμπατινιέρο. Το τελευταίο αυτό, έκανε τους άντρες της αποστολής «ΠΑΡΚΙΝ» να μείνουν με το στόμα ανοικτό και την έκπληξι. Α-

Είχε κανένα άλλο στον κόσμο που ζούσαν στο Λονδίνο.
μικρή του αδελφή, που έζησε με τη μητέρα μου κι' η αδελφή μου
Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος, όπου πήγαν να επισκεφτούν κάτι συ-
Βρίσκονταν στην Αγγλία. Έτσι αποκλείστηκαν εκεί κι οι συ-
γενείς μας, ξέληνε ο Καρόνι. Ο πατέρας μου κι' εγώ, επίσης,
ξέρω τι γίνονται. Στο μεταξύ, ο πατέρας μου κι' εγώ, επίσης,
τευχήθηκε. Όταν σκοτώθηκε τελειώση ο πόλεμος. Όλο όμως κι
και να εξαφανιστώ, όπως τον είχαμε. Άλλα σήμερα μου δόθηκε επί τελευ-
ανελάβα την απόφασί μου. Άλλα σήμερα μου δόθηκε επί τελευ-
ή ευκαιρία να κάνω αυτό που επεδίωκα τόσον καιρό. Έλπιζα
κάποτε, να μην αρνηθώ με μέ πάρετε μαζί σας...
κάνουν. Μάκ Σιλβέστορ, έπεσε σε βαθύ συλλογισμό. "Α

να φύγη. Θα γυρίσε εκεί σε τρεις ώρες. Αλλά, ποιος σφύριζε

«Άλλα οι συμπτώσεις δεν ξαναγύρισαν ποτέ. Το «ΤΖΕΝΟΒΑ» πηγαίνοντας από ένα συμμαχικό υποβρύχιο, στ' ανοίκτα της δου. Κανείς δεν σώθηκε από το πλήρωμά του. Καί, μαζί μ' αυτούς, οι τέσσερις ήρωικοί άντρες που θυσιάστηκαν για την ελευθερία...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
(Ἡ ἀλληλογραφία ὀπισθεν)

Σκιζα της Εποχής

Εθνικισμός εναντιώνεται

Η σκηνή σε συνοικιακό λουτρό. Ένας κύριος βάφει τα παπούτσια του. Σε λίγο μπαίνει και μια ακκιζομένη σουρλουλού που φορά άσπρα πέδιλα με λουριά.

— Μου τ' άσπρίζετε, παρακαλώ;

— Βγάλτε τα, δεσποινίς.

Η πελάτισσα, που δεν φορεί κάλτσες, χωρίς καμιά δυσκολία, βγάζει τα πέδιλα και παουσιάζει γυμνές, δυο τεράστιες ποδιές, αρκετά κακοφτιαγμένες.

Ο κύριος που κάθεται πλάι και διαβάζει εφημερίδα, ρίχνει

μια λοξή ματιά στα κάτω άκρα της γυναίκας και της δίνει την εφημερίδα.

— Ορίστε, δεσποινίς.

Ευχαριστώ, κύριε.

Η δεσποινίς, απέναντί της, πολύ να φαντασθεί ότι το θέαμα των κάτω άκρων της ενόχλησε τον τζορτζάκη παίρνει την εφημερίδα και βυθίζεται στην ανάγνωση. Κι ο άνθρωπος, μόλις συγκρατώντας την αναγκαστική του:

— Μα δεν σας έδωσα την εφημερίδα για να διαβάσετε, δεσποινίς. Για να σκεπαστείτε τα πόδια σας, έπειδή σας ένοχλούν... οι μυίγες.

— Όχι, δεν πειράζει.

Κι εξακολουθεί το διάβασμα, αφού ευχαριστεί για μια φορά ακόμα τον ευγενή κύριο. Κι εκείνος φεύγει καταναγκασμένος, μουρμουρίζοντας:

— Πόσο μεγάλα πόδια και πόσο μικρό μυαλό, άλλοι μόνον!...

Συμπολίτης, που έπαιρνε τον τελευταίο καιρό, μαθημάτα 'Αγγλικής, ήθελε να κάνει επίδειξη σε φίλο του και. Βλέποντας δυο 'Εγγλέζους ναύτες στο τσακίρ κέφι — στην 'Ομόνοια — ζυγώνει να πιάσει κουβέντα. Ο ένας απ' τους δυο 'Εγγλέζους,

ήταν αδιόφορος και σιωπηλός τοικλίτσος, δίνας να βγάλει λέξι. Ο άλλος, όμως, ένας ψηλός, κσι' κοντός και τετράγυνος δέχτηκε πρόθυμα και, μόλις ο 'Ελληνας του είπε «γκουτ μόνρινγκ», άρχισε ευχαρίστως την κουβέντα:

— Απάντησε:

— Γέε.

— Έλεγε ο 'Εγγλέζος.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 389

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Γερμανός φιλόσοφος κατά τον οποίον η ψυχολογία είναι η βάση της φιλοσοφίας. — Έξαπατά. — Στέμμα των Παπών της Ρώμης.

2) Ζωγραφιά. — Θεός των Ρωμαίων.

3) Ποσότης φαρμάκου. — Α-ειούν υποτανή.

4) Τροπικόν έπίσημα. — Δε-

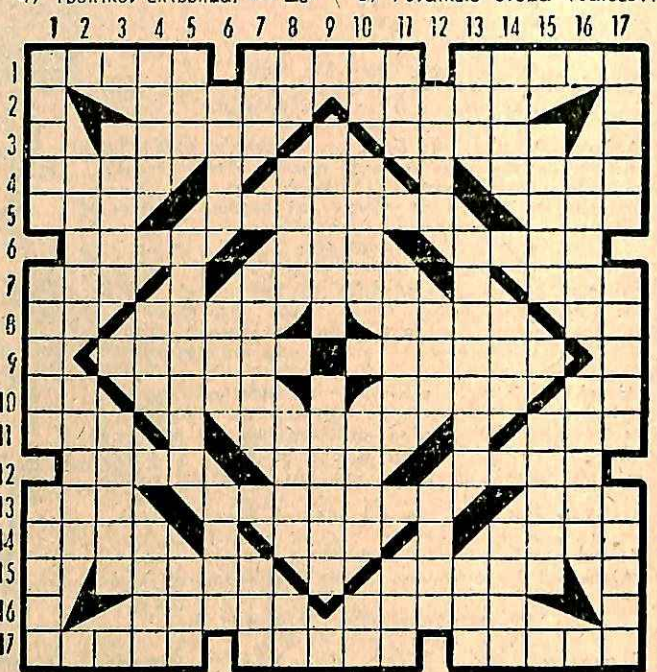
2) Έπιθυμία. — Προτέουσα.

3) Χώρα στην οποία έγκταστάθηκαν οι Δωριείς πριν εισβάλουν στην Πελοπόννησο. — Κόκκαλο του αντίδοανίου.

4) Ζητά καλύτερα νόονια του. — Εύναοιστεί την όσση. — Βασιλιάς της Σπάοτης.

5) Έρωτηματική άνωθυμία. — Χορήσιον. — Καρφών (άον.).

6) Γυναικείο όνομα (γαίδευτι-

σποινίς. — Έγασε τα δόντια της.

5) Πάλι... Έλλην σατυρικός ποιητής. — Κοινώς λέγεται οόκα. — Προσωπική άνωθυμία (πληθ.).

6) Πειραζώ. — Κατάφασσις. — Κάτοικος νησιού σας.

7) Άγγλος θαλασσοπόρος. — Νέα. — Βλαστάνω.

8) Άονικά κόμματος. — Ζήτση. — Μέρος του λόγου. — Κτητική άνωθυμία.

9) Άπαράτητη σ' ένα γραφείο. — Ποσφέρεται ως δώρον.

10) Είς διπλούν κάνει τα υωρά να κλαίνε. — Ζητώ. — Θεπτική τοσφ. — Σύμφωνον.

11) Το τουφερόν ήμισυ έρωτικού ζευγαριού της άνοαιότητος. — Λιμνής της Γαλλίας. — Αιθυπητικός.

12) Θουλικό πολεμικό σκάφος. — Όονα να αίσθήσεως. — Α-πόθεμα.

13) Άονικά Τραπέζης. — Γίνεται από πληθ (καθ). — Μάκα αυτόκινητόν.

14) Χρονικό διάστημα (αίτ.). — Συμπερασματικό. — Δέν συμπεριλαμβάνεται στο καθαρό βάρος.

15) Όνομα νέας που την παριστάνει νεκρά ένα άνάγκη του Κεραμεικού και που βρίσκεται σήμερα στο Άοναιολογικό Μουσείο. — Μέρος του ποδιού.

16) Άοσάστεια. — Η άστυνουία φροντίζει νι' αυτήν.

17) Τοποθετώ. — Βάρος. — Βοίσκεται στην έσημο.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Βγαίνει σε ύνοά μέση και ένε πιο γνωστό ως υούσκλη. — Περιπλάσεις της φαντασίας και της σκέψης. — Όως του Σαίξπηρο.

κά). — Έπιτυχία στο σκάκι. — Χρηματοκιβώτιον.

7) Έρωτηματικό έπίσημα. — Χάοσας. — Χρονικό διάστημα.

8) Υποθετικό. — Στενός συν-γενής. — Φορτά άκατάλληλα νιά φάγωμα. — Έπιφώνημα.

9) Κέντρον πασαθροισμού της Ν. Γαλλίας. — Φασαρία.

10) Δυο δυοια φωνήεντα. — Σάνς : Γάλλος μουσουόος. — Άοιόρωμα. — Άσθρο.

11) Χρονικός σύνδεσμος. — Βοήθεια. — Προσωπική άνωθυμία (α' ποσ.).

12) Τόπος βοσκής. — Θεά. — Το τσίμπημα της είνε όδυνοό.

13) Άνδοικό όνομα (άγγλ.). — Πολύτιμη γιά ένα βεδούνο. — Πόλις της Ν. Άμερικής.

14) Σμειών της άοιθυπητικής. — Χρονικό έπίσημα (όνη.). — Άνωθυμία που δέινει μένεθος (πληθ.).

15) Έσωσε τον Χριστό από μεγάλους κινδύνους. — Ό πιο υικόος άοιθυός.

16) Μαλλιαρός. — Έξερευνητής του βυθού της θάλασσας.

17) Άποκρουστικός. — Άποτελούν το άυνοτάρανο. — Άνατασανή.

Γ. Ν. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η λίστα του 388

στη σελ. 62

Το πιπέρι, το λάδι και οι ντομάτες

Κατά τον δόκτορα Γκλόβερο, του πανεπιστημίου της Άλτονα (Πενσυλβανία), το πιπέρι οι ταμάτες και το λάδι είναι υπεύθυνα για πολλές έντοικες διαταραχές. Τα προϊόντα αυτά έχουν καθαριστικές ιδιότητες.

Η παράξενη έπιθυμία του Άλη

Ανασηκώθηκε τότε ο Άλη πασάς, και κύτταξε καλά-καλά, στα μάτια τη Βασιλική. Κι έμεινε, έτσι, μερικές στιγμές, άμιλητος.

Το διαπεραστικό βλέμμα του άγγιζε την καρδιά της. Κι εκείνη, τότε περισσότερο άνήσυχη τον παρακίνησε:

— Λέγε άφέντη μου. Μίλησε έλευθερά και πές μου, ό,τι σκέπτεσαι, ό,τι σε βασανίζει κι' ό,τι έχεις κρυμμένο στα κατάβασα της καρδιάς σου!

Ο Άλη πασάς εξακολουθούσε να την κυττάζει διαπεραστικά. Φαινόταν πως δίσταζε να της πη κάτι. Άλλά σε μια στιγμή, άξαφνα, πήρε άποφασιστικό ύφος και της είπε:

— Πρέπει, Βασιλική, να σου πώ μια ιδέα που βασανίζει, τώρα, από καιρό τη σκέψη μου!

— Να μου την πής, άφέντη μου, του άπάντησε στοσηικά η Βασιλική. Μίλησέ μου έλευθερά! Δέν υπάρχει λόγος να μου κρύβεις καμιά σου έπιθυμία. Λέγε μου, ό,τι σκέπτεσαι και ό,τι θέλει η καρδιά σου!

Κι' άμέσως του πρόσθεσε:

— Θά κάμω άμέσως, ό,τι μου πής!

Ο Άλη πασάς την κύτταξε πάλι, σιωπηλά, με το διαπεραστικό βλέμμα του κι' έπειτα της είπε σοβαρά:

— Βασιλική, πρέπει ν' άποχτήσω άκόμα ένα παιδί!

Κατάπληκτη, τώρα, η Βασιλική, από την άνεπέντεχη αυτή άποκάλυψη του τυράννου, τον κύτταξε καλά-καλά, με προσοχή και άγωνία. Και του είπε:

— Να κάμης άφέντη μου! Άπό πού σένα έξαοτάται να γίνη ό,τι θέλεις!...

— Θά κάμω! της είπε, άποφασιστικά. Γιατί, όπ' τά παιδιά που έχω ως τώρα, δέν είμαι καθόλου εύχαριστημένος. Θέλω ν' άποχτήσω ένα παιδί που να έέρη όλος ο κόσμος ότι είναι από σένα. Είσαι η μόνη γυναίκα στον κόσμο που άγάπησα με πραγματικό πάθος και θέλω να γίνης μητέρα ενός νέου παιδιού μου, που νάχη την άμορφία τη δική σου! Αυτό είναι μεγάλο μυστικό που έχω, τον τελευταίο καιρό, στη σκέψη μου!

Η Βασιλική με την ίδια έκπληξη εξακολουθούσε να τον κυττάζει καλά-καλά, χωρίς όμως και να καταλαβαίνει, πού ήθελε να καταλήξη και τί της ζητούσε ο κατακτητής της.

Και με την άπορία της αυτή, του είπε:

— Ναί, άφέντη μου! Θά γίνη χωρίς άλλο εκείνο που έπιθυμεί η καρδιά σου!

Στέναξε βαθεία τότε ο Άλης. Κι' αφού τη φίλησε με πάθος της είπε άποφασιστικά:

— Θά γίνη! Άλλά γιά να γίνη αυτό πρέπει να βρεθώ πρό-πος, άφού εγώ, ο ίδιος, ως τώρα, δέν μπορούσα να γίνω άξιος γι' αυτή την τύχη!

Η έκπληξη της Βασιλικής τώρα κορυφώθηκε. Και με περισσότερη άγωνία, τον ρώτησε:

— Τι μπορώ να κάμω εγώ άφέντη μου, πολυαγαπημένο μου άφέντη, γιά να γίνη το θέλημά σου; Πώς μπορώ εγώ να βοηθήσω γι' αυτό; Μίλησέ μου έλευθερά. Και είμαι έτοιμος να υποκούσω ός προταγές σου! Θά κάμω ό,τι μου πής.

— Βασιλική, της είπε, τότε, ο Άλης έπιβλητικά. Είναι άνάγκη να γίνη μια θυσία, παρ' όλο τον πόνο που θα δοκιμάσω γι' αυτή!

Κι' άμέσως κατόπιν, με το ίδιο σοβαρό ύφος του, ο τύσανος, είπε:

— Βασιλική, πρέπει να μ' άπατήσης!

Κεραυνοβολήθηκε τότε η δυστυχισμένη. Ηπειρωτοπούλα. Και γιά μια στιγμή δέν πίστευε σ' αυτή της.

Τον κυττούσε με άγωνία και με δοκιμάση την άφοσίωσιν ο σατράπης της. Ηπειρου ήθελε να δοκιμάση την άφοσίωσιν ο σατράπης της. Κι' έβλεπε το μεγάλο κίνδυνο που διέτρεχε αν του έδινε άπάντησι που θα μπορούσε να τον κάμη θνητό και να προκαλέση το θάνατό της.

Έμεινε, έτσι, άποληθωμένη και άμιλητη γιά μερικές στιγμές. Άλλά, ο Άλη πασάς δέν την άφήκε πολύ σ' αυτή τη φοβερή άγωνία. Της έσήγησε άμέσως γιάτί ήθελε να γίνη η μεγάλη αυτή θυσία μ' έναν άλλο άνδρα.

Βασιλική ΚΟΝΤΑΤΗ

(Η γόρρα που ήμέρωσε τον Άλη πασά)

πολύτως τίποτε, της είπε στο τέλος:

— Έχεις δίκιο να φοβάσαι και να μη θέλεις να τ' άποφασίσης. Άλλά θέλω να πιστέψης σ' ό,τι σου είπα και να μην έχεις τον παραμικρό δισταγμό. Θά σ' άγαπάω περισσότερο και θα μείνης πάντα η ίδια μέσα στη καρδιά μου!

Μέσα σ' εκείνη τη δραματική στιγμή, η έκπληξη της Βασιλικής δέν της επέτρεπε να έκδηλώση και την παραμικρή της συγκάταθεσι στην καταπληκτική πρότασι του Άλη, αν και είχε σχεδόν πιστέψει ότι αυτός πραγματικά ήθελε εκείνο που της έλεγε.

Γι' αυτό εξακολουθούσε να δείχνη μεγάλη δυσκολία στη θέλησί του. Και γιά να τον πείση άκόμη περισσότερο, γιά την άφοσίωσιν της και γιά την άγάπη της άρχισε να κλαίη. Κι' ενώ τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα, τούλεγε ότι πως μπορούσε να δεχτή άλλον άντρα κοντά της, έστω και αν έπρόκειτο να κάνει το χατήρι του συζύγου της:

— Δέν θέλω, του έλεγε, με λυγμούς, να είναι άλλος από σένα πατέρας του παιδιού μου. Έγώ έσένα άγαπάω άφέντη μου!...

Όμως, ο Άλη πασάς όσο έβλεπε την αντίστασι της Βασιλικής, τόσο έπέμενε. Της μιλούσε στοσηικά κι' εξακολουθούσε να προσπαθώ να την κάμη να πιστέψη ότι αυτός, με όλη του τη θέλησι θα δεχότανε να γίνη αυτό που της πρότεινε.

Όταν είδε δέ την έπίμονη αντίστασί της, μεταχειρίσθηκε το συνθησισμένο έπιβλητικό του ύφος και της είπε άυστηρά:

— Άκουσε, Βασιλική. Είσαι η γυναίκα μου, η γυναίκα που άγαπάω με όλη μου την καρδιά και πρέπει ν' άκούσης και να δεχτής αυτό που σου είπα! Είναι άνάγκη να γίνη αυτό και πρέπει να υποκούσης! Να μην έχεις κανένα φόβο μήπως αυτό που ζητώ δέν είναι και η πραγματική μου έπιθυμία!...

Η Βασιλική, τώρα, μπροστά στην έπιβλητική αυτή στάσι του Άλη άπέναντί της, άρχισε να υποχωρεί.

Έσκυψε το κεφάλι και σέ λίγο, του άπάντησε σιγανά, με ζωηρή συγκίνηση:

— Πασά μου... άφού το θέλεις, εγώ δέν έχω το δικαίωμα ν' άρνιθώ, άσχετα με την άγάπη μου και την πραγματική μου έπιθυμία. Είμαι σ' άλήθεια γυναίκα σου και δέν μπορώ να κάμω διαφορετικά, άφού σου άνήκω.

Έγώ υποχρεώσι να κάμω εκείνο που θέλεις εσύ!...

— Σ' ευχαριστώ, Βασιλική, της είπε τότε ο Άλη πασάς. Τώρα νιώθω πως ν' άγαπάς πολύ περισσότερο απ' όσο ένομίζα.

Έτσι, έκλεισε η παράδοξη συμφωνία μεταξύ των δυο ανθρώπων. Άλλά τότε, άμέσως έπειτα, βγήκε στη μέση και ένα άλλο πρόβλημα, επίσης δύσκολο όπως και το πρώτο, της Βασιλικής. Ποιος θα τολμούσε έστω και με τις πιο σίγουρες διαβεβαιώσεις γιά την προσωπική του ασφάλεια ν' αντικαταστήση τον τρομερό τυράνο;

Ο Άλη πασάς, τότε, κατέφυγε σε μερικούς φίλους του, με τη δική του προτίμησι. Άλλ' όσοι τον άκούγαν απ' την πρώτη στιγμή, τους έπιανε τρόμος και φόβος. Ήξεραν τη δολιοτύχη του και την κακοτυχία του και υποψιαζόντουσαν ότι τους έστηνε παγίδα.

Όχι πασά μου! τούλεγαν πανικόβλητοι. Σε σεβόμαστε και σ' άγαπούμε και δέν μπορούμε να κάμουμε ένα τέτοιο πράγμα!...

Όταν δέ κατώρθωσε να τους πείση ότι αυτός πραγματικά μιλούσε ειλικρινά, έκείνοι και πάλιν έδίσταζαν γιάτί ήξεραν πως έσοκάμενος κάθε άνθρωπο που ήξερε ένα μεγάλο μυστικό του. Και κατέφευγαν σε ψεύτικες δικαιολογίες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Όχι, πασά μου, του έλεγον πανικόβλητοι. Δέν μπορούμε να κάνουμε ένα τέτοιο πράγμα!...

— Σ' ευχαριστώ, Βασιλική, της είπε τότε ο Άλη πασάς. Τώρα νιώθω πως ν' άγαπάς πολύ περισσότερο απ' όσο ένομίζα.

Έτσι, έκλεισε η παράδοξη συμφωνία μεταξύ των δυο ανθρώπων. Άλλά τότε, άμέσως έπειτα, βγήκε στη μέση και ένα άλλο πρόβλημα, επίσης δύσκολο όπως και το πρώτο, της Βασιλικής. Ποιος θα τολμούσε έστω και με τις πιο σίγουρες διαβεβαιώσεις γιά την προσωπική του ασφάλεια ν' αντικαταστήση τον τρομερό τυράνο;

Ο Άλη πασάς, τότε, κατέφυγε σε μερικούς φίλους του, με τη δική του προτίμησι. Άλλ' όσοι τον άκούγαν απ' την πρώτη στιγμή, τους έπιανε τρόμος και φόβος. Ήξεραν τη δολιοτύχη του και την κακοτυχία του και υποψιαζόντουσαν ότι τους έστηνε παγίδα.

Όχι πασά μου! τούλεγαν πανικόβλητοι. Σε σεβόμαστε και σ' άγαπούμε και δέν μπορούμε να κάμουμε ένα τέτοιο πράγμα!...

Όταν δέ κατώρθωσε να τους πείση ότι αυτός πραγματικά μιλούσε ειλικρινά, έκείνοι και πάλιν έδίσταζαν γιάτί ήξεραν πως έσοκάμενος κάθε άνθρωπο που ήξερε ένα μεγάλο μυστικό του. Και κατέφευγαν σε ψεύτικες δικαιολογίες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Όχι, πασά μου, του έλεγον πανικόβλητοι. Δέν μπορούμε να κάνουμε ένα τέτοιο πράγμα!...

— Σ' ευχαριστώ, Βασιλική, της είπε τότε ο Άλη πασάς. Τώρα νιώθω πως ν' άγαπάς πολύ περισσότερο απ' όσο ένομίζα.

Έτσι, έκλεισε η παράδοξη συμφωνία μεταξύ των δυο ανθρώπων. Άλλά τότε, άμέσως έπειτα, βγήκε στη μέση και ένα άλλο πρόβλημα, επίσης δύσκολο όπως και το πρώτο, της Βασιλικής. Ποιος θα τολμούσε έστω και με τις πιο σίγουρες διαβεβαιώσεις γιά την προσωπική του ασφάλεια ν' αντικαταστήση τον τρομερό τυράνο;

Ο Άλη πασάς, τότε, κατέφυγε σε μερικούς φίλους του, με τη δική του προτίμησι. Άλλ' όσοι τον άκούγαν απ' την πρώτη στιγμή, τους έπιανε τρόμος και φόβος. Ήξεραν τη δολιοτύχη του και την κακοτυχία του και υποψιαζόντουσαν ότι τους έστηνε παγίδα.

Όχι πασά μου! τούλεγαν πανικόβλητοι. Σε σεβόμαστε και σ' άγαπούμε και δέν μπορούμε να κάμουμε ένα τέτοιο πράγμα!...

Όταν δέ κατώρθωσε να τους πείση ότι αυτός πραγματικά μιλούσε ειλικρινά, έκείνοι και πάλιν έδίσταζαν γιάτί ήξεραν πως έσοκάμενος κάθε άνθρωπο που ήξερε ένα μεγάλο μυστικό του. Και κατέφευγαν σε ψεύτικες δικαιολογίες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Όχι, πασά μου, του έλεγον πανικόβλητοι. Δέν μπορούμε να κάνουμε ένα τέτοιο πράγμα!...

— Σ' ευχαριστώ, Βασιλική, της είπε τότε ο Άλη πασάς. Τώρα νιώθω πως ν' άγαπάς πολύ περισσότερο απ' όσο ένομίζα.

Έτσι, έκλεισε η παράδοξη συμφωνία μεταξύ των δυο ανθρώπων. Άλλά τότε, άμέσως έπειτα, βγήκε στη μέση και ένα άλλο πρόβλημα, επίσης δύσκολο όπως και το πρώτο, της Βασιλικής. Ποιος θα τολμούσε έστω και με τις πιο σίγουρες διαβεβαιώσεις γιά την προσωπική του ασφάλεια ν' αντικαταστήση τον τρομερό τυράνο;

Ο Άλη πασάς, τότε, κατέφυγε σε μερικούς φίλους του, με τη δική του προτίμησι. Άλλ' όσοι τον άκούγαν απ' την πρώτη στιγμή, τους έπιανε τρόμος και φόβος. Ήξεραν τη δολιοτύχη του και την κακοτυχία του και υποψιαζόντουσαν ότι τους έστηνε παγίδα.

Όχι πασά μου! τούλεγαν πανικόβλητοι. Σε σεβόμαστε και σ' άγαπούμε και δέν μπορούμε να κάμουμε ένα τέτοιο πράγμα!...

Όταν δέ κατώρθωσε να τους πείση ότι αυτός πραγματικά μιλούσε ειλικρινά, έκείνοι και πάλιν έδίσταζαν γιάτί ήξεραν πως έσοκάμενος κάθε άνθρωπο που ήξερε ένα μεγάλο μυστικό του. Και κατέφευγαν σε ψεύτικες δικαιολογίες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Όχι, πασά μου, του έλεγον πανικόβλητοι. Δέν μπορούμε να κάνουμε ένα τέτοιο πράγμα!...

— Σ' ευχαριστώ, Βασιλική, της είπε τότε ο Άλη πασάς. Τώρα νιώθω πως ν' άγαπάς πολύ περισσότερο απ' όσο ένομίζα.

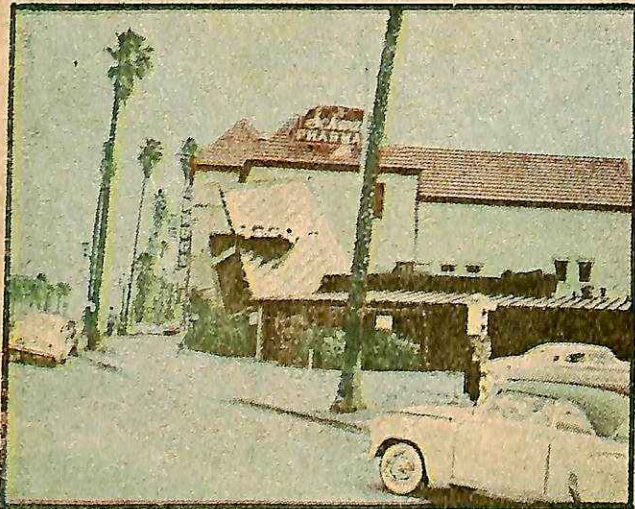
Έτσι, έκλεισε η παράδοξη συμφωνία μεταξύ των δυο ανθρώπων. Άλλά τότε, άμέσως έπειτα, βγήκε στη μέση και ένα άλλο πρόβλημα, επίσης δύσκολο όπως και το πρώτο, της Βασιλικής. Ποιος θα τολμούσε έστω και με τις πιο σίγουρες διαβεβαιώσεις γιά την προσωπική του ασφάλεια ν' αντικαταστήση τον τρομερό τυράνο;

Ο Άλη πασάς, τότε, κατέφυγε σε μερικούς φίλους του, με τη δική του προτίμησι. Άλλ' όσοι τον άκούγαν απ' την πρώτη στιγμή, τους έπιανε τρόμος και φόβος. Ήξεραν τη δολιοτύχη του και την κακοτυχία του και υποψιαζόντουσαν ότι τους έστηνε παγίδα.

Όχι πασά μου! τούλεγαν πανικόβλητοι. Σε σεβόμαστε και σ' άγαπούμε και δέν μπορούμε να κάμουμε ένα τέτοιο πράγμα!...

Όταν δέ κατώρθωσε να τους πείση ότι αυτός πραγματικά μιλούσε ειλικρινά, έκείνοι και πάλιν έδίσταζαν γιάτί ήξεραν πως έσοκάμενος κάθε άνθρωπο που ήξερε ένα μεγάλο μυστικό του. Και κατέφευγαν σε ψεύτικες δικαιολογίες...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Το «Γκούγκυ» στο Χόλλυγουντ, είχε ένα μικρό κομψό καφενείο, όπου συγκεντρωνόταν κάθε πρωί οι μικροί αστέρες του κινηματογράφου. Εκεί ακόμα συχνάζουν και οι Έλληνες φοιτητές που σπουδάζουν στο Λος Άντζελες.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ 1952

Τα εστιατόρια των στούντιο

Ένα από τα πιο διασκεδαστικά θέματα που υπάρχουν στο Χόλλυγουντ είναι ασφαλώς τα... εστιατόρια των μεγάλων στούντιο. Εκεί δηλαδή που τρώνε οι ηθοποιοί στα διαλείμματα του «γυρίσματος» των διαφόρων ταινιών. Όσο και να σας φαίνεται παράξενο, το θέαμα που θα αντικρύσετε εκεί μέσα είναι όπως είπαμε ένα από τα πιο διασκεδαστικά που υπάρχουν στην πόλη του κινηματογράφου. Πριν δούμε το γιατί, θα πρέπει να πούμε ότι δεν επιτρέπεται στον καθένα να υπή και ακόμη περισσότερο να γευματίσει εκεί μέσα. Η τύχη βοηθάει τον υποφαινόμενο να εξασφαλίσει μια άδεια και να μπαίνει να φάει στο εστιατόριο της εταιρείας «Γουέντιθ Σέντσοου Φόξ Φίλμς».

Ένα μεσημέρι που παροικουθόσασα το «γυρίσμα» μιας σκηνής στην ταινία «Νηπιλάιν Η.Π.Α.» με πρωταγωνιστή τον Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, ο ίδιος μου έκανε «τιμή» να με προσκαλέσει σε φαγητό στο εστιατόριο της μεγάλης εταιρείας. Θα πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, που έμεινε τον γνωρίζουμε στο πανί ως τον πιο σκληρό τύπο, είναι ένας από τους ευγενέστερους πρωταγωνιστές του Χόλλυγουντ. Κάνει ένα ύψος και μιλάει ήρεμα, σαν να μην τον ανησυχούσε το σασκισμένο από την κόουρσι, γιατί εργαζόταν από τα επηρεώματα, σκώπηκε από την καρέκλα του, και παρότι τον ιδρώτα που σκέπαζε το μακιγιαρισμένο του πρόσωπο δένθηκε με προθυμία να μόνον να απαντήσει στις απορίες ενός δημοσιογράφου, αλλά και να μας συστήσει με όλους τους υπολοίπους ηθοποιούς που έπαιζαν στο ίδιο έργο.

Με τον Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ λοιπόν, υπήκαμε ένα μεσημέρι στο εστιατόριο

των στούντιο. Πρώτη εντύπωση: Στο πρώτο τραπέζι καθόταν ένας άνθρωπος γεμάτος αίματα. Στο μέτωπό του είχε μια μεγάλη ανοιχτή πληγή και τα μάγουλά του, η υφή του, τα αυτιά του, τα ρούχα του ήταν κατακόκκινα. Ο πληγωμένος αυτός άνθρωπος καταβρόνχισε με βουλιμία ένα πιάτο «γαυ-περόγκο» όπως λέγονται αμερικανιστί οι κεφτέδες. Φαίνεται πως η απόρεια και η κατάπληξη μας ήταν μεγάλη, και έκδηλη γιατί ο δι-άσπιος συνοδός μας έβαλε τα γέλια. Καθίσαμε κι' εμείς σ' ένα τραπέζι.

Το θέαμα ένα γύρω άπτε-στρο.

Όλοι οι πελάτες και από μια έκπληξη ό καθένας τους! Είναι ηθοποιοί και στη μικρή διακοπή του μεσημεριού άφησαν τα στούντιο και με το κορτούμι του ρόλου τους ήλθαν να φάνε. Ο ένας παρουσιάζεται ως Μένας Πέτρος, Κουρσάρος ο άλλος, «Ο «ματωμένος» άνθρωπος που είπαμε πιο πάνω ήταν δρθεν θύμα μιας επιθέσεως των γκάνγκστερς. Τον τραυματίσαν «σοβαρά» αλλά πριν πεθάνει έπρεπε να τραβήξει κι' αυτός το πιστόλι του και να σκοτώσει κάποιον. Μετά θα πέθαινε βέβαια, αλλά η διακοπή του γυρίσματος της ταινίας για το μεσημεριανό φαγητό τον βρήκε ακόμα... ζωντανό. Νάτος τώρα γεμάτος αίματα (μπονιές με το τσουβάλι), που καταβρόνχισε τους κεφτέδες, και πίνει ήσυχος τη υπύρα του.

Στα εστιατόρια των στούντιο μπορείς να ιδείς όλους τους ηθοποιούς. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι δεν γίνεται καμιά διάκριση μεταξύ αστέρων πρώτου μεγέθους και των μικρών. Όλοι τους τρώνε στις ίδιες αίθουσες. Το θέαμα επαναλαμβάνεται, είναι εξαιρετικά διασκεδαστικό. Νά π.χ., τώρα μπαίνουν δυο αστυφίλκες. Μά θα τους έχουμε ιδεί πε-

νήντα τουλάχιστον φορές σε αστυνομικές ταινίες. Ο ένας μάλιστα τύπος καλοκάγαθου δονάνου της τάξεως σκοτώνεται συνήθως από τις συμμορίες των κακοποιών και το κοινό δικαίως ανα-νακτεί που νόθηκε ένας τέτοιος γουστ' άνθρωπος!

Ο Ρίτσαρντ Γουίντμάρκ! Νάτος τώρα μπαίνει στο εστιατόριο. Φορεί γκριζα-ρούνα και άσπρο πουκάμι-σο. Είναι με δυο λόγια πολύ κομψός. Κάθεται σ' ένα τραπέζι με τον σκηνοθέτη Ζαν Νεγκουλέσκο. Χαμογελά αλλά όχι με το σκληρό εκείνο ύφος που τον βλέπουμε στην όθνη του κινηματογράφου.

Τρεις υπάλλητοι κι' ένας θυρωρός ξενοδοχείου με μεγαλοπρεπείς λιθόεις έμφανίζονται. Μόλις τώρα διέκωσαν το γυρίσμα στην ταινία «Δι-πλωματικός Ταχυδρόμος» ά-πουν πρωταγωνιστή ο Τάυ-ρον Πάουερ. Ο «θυρωρός» κάθεται στο τραπέζι της «Έθελ Μπάουσο» ενώ η Κίμ Χάντερ έρχεται στο δικό μας.

Τώρα όμως ένας μεγαλο-πρεπής άγριος άντρας με στολή καού μπύς και δυο πιστόλια στη μέση εμφανί-ζεται στην είσοδο. Ο Χάμ-φρεϊ Μπόγκαρτ που κάνει νόημα, και πλησιάζει στο τραπέζι. Τα γέλια του είναι μουτζουρωμένα, και ματω-μένα με αληθινά αίματα. Πρόκειται για τον ηθοποιό Κάμερον Μίτσελ που γοηγο-ρα όπως υποστηρίζουν οι εί-δικοί θ' άνεδη πολύ ψηλά στο κινηματογραφικό στερέ-ωμα. Τα γέλια του ήταν μα-τωμένα, γιατί κόπηκε δι-νώντας μια γροθιά σ' ένα τζάμι. Τα τζάμια που σπά-νε οι ηθοποιοί στις ταινίες είναι ψεύτικα. Για την κατα-σκευή τους χρησιμοποιούν μια ουσία διαφανή σαν αυτή περίπου που περιγράφουν δι-άφορα γλυκά και που κα-τόπιν σκληραίνει. "Αν σπά-σης με τη γροθιά σου ένα τέτοιο τζάμι, δεν παθαίνεις βεβαίως τίποτα ούτε ακόμα αν πόνος φόρα και με το κε-φάλι θρυμματισμένο ένα πα-ρά-θορο με τέτοια τζάμια. Εί-νε συνεπώς περιττό να ά-ντιστοιχίζουμε... υή τυχόν κοπούς... όταν βλέπουμε στις ταινίες ανάλογες σκη-νές. Ο Κάμερον Μίτσελ, λοιπόν, δεν ματώθηκε από μια γροθιά στο τζάμι, αλλά γιατί η γροθιά του ντύπη-σε από κακό υπολογισμό στο τελάρο του τζαμιού.

Στο εστιατόριο της «Φόξ» ο διευθυντής είχε «Έλληνες». Από τον κ. Νικόλαο Γιαν-νιό —Νικ Τζάνιο τον φωνά-ζουν— έφαστάται το στομά-χι της Σούζαν Χαίνγουορθ, της «Αϊόν Ντάν της Μπέ-τυ Γκρένιτλ, του Γκοέγκο-νο Πέκ, και όλων των αστέ-ρων που ανήκουν στην «Φόξ». Ο Γιαννιός γνωρίζει όλες τις ιδιοτροπίες των ά-στρον. "Ετσι δίνει εντολές στο πολυάριθμο προσωπικό του εστιατορίου, και κανέ-νας δεν φέυγει δυσαρεστημέ-νος. Κατάγεται από τη Νι-συο και έχει αδελφό η-γανικό στην Αθήνα.

Και άμέσως μετά το φα-γιτό «γυρίσμα» εμφανίζεται ο Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Αφέλεια!

—Σου άρεσει ο καπνός;
—Πολύ!..
—Και τότε γιατί πρώτα τον ρου-φάς κι' έπειτα τον βγάζεις από το στόμα σου;...

—Μου λένε, σάς παρακαλώ, κατ' έ-τι διαφέρει αυτός ο καφές της πρώ-της ποιότητας από τον καφέ της δεύ-τερης;

—Διαφέρουν στην τιμή, κύριε. Ο πρώτος έχει στην οκά σαράντα χιλιά-δες παραπάνω από το δεύτερο!

—Κι' έχασες όλο σου το απόγευμα στο σπίτι αυτής της μέγαιρας;

—Σέρεις, έλεγε τόσο τρομερά πρά-γματα για τον καθένα που έφευγε, που δεν τολμούσα να το κουνήσω από τη θέσι μου!

—Γιατί οι καλλιτέχναι παριστά-νουν την Αλήθεια γυνή;

—Για να μπορέ ο καθένας μας να την ντύνη όπως θέλει!

—Αυτό το φίδι, εξηγεί ο φύλα-κας του ζωολογικού κήπου, μπορεί να πνίξη στη στιγμή ένα βόδι!

—Νικολάκη, λέει μ' ανήσυχος ύ-φος η κυρία Πραξιθέα στον άντρα της, τραβήξου πιο πέρα από τα κά-νελλα!

—Η μί α: Και πώς κατάλαβες πως το μωρό ήταν δικό σου;

—Η α λ λ η: Απλούστατα! Γνώρι-σα τη νταντά!

—Η γ α ρ τ ο ρ ί χ τ ρ α (ρίχνοντας τα χαρτιά σε μια παντρεμένη): Τρομε-ρό! Σύντομα θα χηρέψετε! Ο άντρας σας θα πεθάνει από βίαιο θάνατο.
—Η π ε λ α τ ι σ σ α (άφηρημένη): Και θ' άθωωθώ;...

—Καλώς το μάρμπα Δημητρώ! Τι γίνεσαι;

—Δόξα σοι ο Θεός!

—Και τα παιδιά σου;

—Ο Άντρεας είναι μια χαρά!

—Ο Νικολάκης όμως... παντρεύτηκε.

—Δεν μου λές, εισπράκτωρ, που πάει αυτό το αυτοκίνητο;

—Στον «Ευαγγελισμό», κύριε.

—Γιατί;... Είναι άρρωστο;

—Στο ύποδηματοποιείο:

—Η π ε λ α τ ι σ: Βρίσκετε, σ' α-λήθεια, πως το ένα μου πόδι είναι μεγαλύτερο από το άλλο;

—Ο ύ π ο χ ρ ε ω τ ι κ ό ς ύ π ο-δ η μ α τ ο π ο ι ό ς: Θεός φυλάξοι, κυρία μου! Το αντίθετο ακριβώς συμ-βαίνει... Το ένα σας πόδι είναι μι-κρότερο από το άλλο...

—Η κ υ ρ ί α: Κατερίνα, αυτή η καρέκλα είναι διαρκώς σκεπασμένη με σκόνη...

—Η ύ π η ρ ό ε τ ρ ι α: Φταίω εγώ που δεν πάει κανείς να καθίσει σ' αυτήν; Βλέπετε βόισκεται στη γονιά. Για ρίξτε μια ματιά στις άλλες να ιδίτε πως λαμποκοπάνε...

—Γιατί τ' αυτοκίνητα πρέπει να-χουν σκεπασμένη τη μηχανή τους, ό-ταν παύουν να βεντίζουν;

—Για να μη συμβεί καμιά πυ-ροκαγιά.

—Οχι δά! Μάλλον για να υπο-ρουν να το σκίσουν οι σωφρο-χωρίς να πληρώσουν!...

—Καλά, και το τζιπ τι απέγινε;
(Του Β. Χριστοδούλου)

Η χλωροφύλλη έπουλώνει τις πληγές

Δυσόμηση φορέας γρηγορότερα από την πενικιλίνη

Η γνωστή και κοινή έκφραση για τα «παλιά καλά χρόνια» δεν έχει την παραμικρή εφαρμογή προκειμένου για την ιατρική. Πραγματικά, η επιστήμη αυτή, πριν από 50 χρόνια, βοσκοτόταν σε πρωτόγονη κυριολεκτικά κατάσταση, όπως αποδεικνύει μία πρόχειρη σύγκριση με τις σημερινές προόδους της. Το 1902, οι γιατροί δεν μπορούσαν να θεραπεύσουν παρόξυσμα έλκυστα μόνο ασθενείς. Σήμερα, είναι αντίθετος έλκυστος οι άρρωστοι που δεν μπορεί να θεραπευθούν, έφ' όσον καταπολεμηθούν εγκαίρως.

Αν είχαμε γεννηθεί προ 50 χρόνων, θάπρεπε να έχουμε γερό οργανισμό... και να είχαμε τυχεροί, για να εξακολουθήσουμε να ζούμε ακόμη το 1952! Παράγματος, ο μέσος όρος διάρκειας της ζωής, ήταν τότε 49 χρόνια. Έπομένως θα υπήρχε κάθε πιθανότητα να είχαμε πεθάνει πέρυσι! Αυτό, δηλαδή, αν δεν είχαν μεσολαβήσει οι ιατρικές προόδους, που προσέτειναν πολύ τη ζωή του ανθρώπου.

Οι πρόοδοι αυτές απέτελεσαν μίαν αληθινή επανάσταση, που σημειώθηκε ιδίως κατά την τελευταία 25ετία και που έπρεπε την ανθρωπότητα περισσότερο από κάθε άλλο γεγονός της ιστορίας του κόσμου.

Ο μελετητής, λοιπόν, που ασχολείται στο μέλλον με τη σύνταξη ενός απολογισμού των επιστημονικών επιτυχιών της σημερινής γενιάς, θα πρέπει να δώσει μια από τις πρώτες θέσεις στις πρακτικές εφαρμογές της χλωροφύλλης, που πολλαπλασιάζονται ολοένα και που κάνουν τη ζωή μας πιο εύχρηστη και άνετη.

Όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει, η χλωροφύλλη είναι ένα στοιχείο βασικό και απαραίτητο για το φυτικό κόσμο — έπομένως και για το ζωικό, που βασίζει την ύπαρξή του στον πρώτο. Σ' αυτήν οφείλουν τα φυτά το πράσινο χρώμα τους, καθώς και την ικανότητά τους να απορροφούν το διοξείδιο του άνθρακα της ατμόσφαιρας και με την ενέργεια του ηλιακού φωτός, να το μεταβάλλουν στις ουσίες που χρειάζονται οι ιστοί τους (φωσφωρούμενες). Δίχως χλωροφύλλη δεν μπορούν ν' αναπτυχθούν, παρά μόνον τα παρασιτικά φυτά που ζουν εις βάρος των άλλων, απορροφώντας τους χυμούς των.

Μ' άλλα λόγια, η χλωροφύλλη είναι κυριολεκτικά η πηγή της ζωής. Οι επιστήμονες ασχολήθηκαν μ' αυτήν, από πολλές δεκάδες χρόνια και βόηκαν την πολύποχη χημική σύστασή της.

Τώρα λοιπόν έχουν δοχίσει να εξαγάγουν τη χλωροφύλλη από τα πράσινα μέρη των φυτών, σε καθαρή μορφή και

σε μεγάλες ποσότητες, για ένα πλήθος εφαρμογών, που ασφαλώς δεν τις είχε διόλου υπ' όψη της η Φύσις...

Είχαμε γράψει για τη χρησιμοποίησή της χλωροφύλλης ως ουσίας «άποσμηκτικής», που απορροφά και εξαφανίζει τις διάφορες δυσάρεστες μυρωδιές. Τώρα λοιπόν αναγγέλλεται από την Αμερική ότι μία συνθετική χλωροφύλλη, το «χλωρέσιον», απέδειξε άριστο έπουλωτικό φάρμακο για πληγές, έγκαύματα, δερματικές παθήσεις, κλπ. Ένεργει 2 1/2 φορές γρηγορότερα από την πενικιλίνη.

Είχε ακόμη σχεδόν άγνωστο στον πολύ κόσμο. Κι' όμως χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο από τον Αμερικανό στρατιωτικό αρχίατρο Γουόρνερ Μπόουερς, που δήλωσε κατόπιν, ότι είχε καλύτερη ούσια για την επίταχυνση της έπουλώσεως των πληγών.

Χρειάστηκαν ούτως κατόπιν συστηματικά πειράματα επί ολόκληρα χρόνια, για να επιβεβαιωθεί αυτή η αξία της χλωροφύλλης, γιατί η σημερινή ιατρική, είναι πολύ επιφυλακτικότερη από άλλους, και δεν δίνει την έγκρισή της σ' ένα νέο φάρμακο πριν πεισθεί πρώτα απόλυτα για την αποτελεσματικότητά του.

Το «χλωρέσιον» χρησιμοποιείται είτε σε ύγρη μορφή, είτε ως αλοιφή. Κλείνει δε τις πληγές σε λίγες ημέρες, ενώ αλλιώς θα χρειάζονταν μήνες ολόκληροι γι' αυτό.

Δεν έχει εξακριβωθεί ακόμη πως ακριβώς ενεργεί ως έπουλωτικό. Πάντως, φαίνεται ότι συντελεί στο γοργότερο σχηματισμό νέων και υγιών κυττάρων και στην ούση της αντίστασης των ιστών κατά της εισβολής των παθογόνων μικροβίων.

Εξ άλλου, πολλά άτομα που υπέφεραν από φαγούρα κάψιμο, έρεθισμό και άλλες δερματικές ενοχλήσεις, αισθάνθηκαν αξιόλογη ανακούφιση άμέσως μετά την πρώτη χρησιμοποίησή του «χλωρέσιον» κι' έπαψαν πια να χρειάζονται καταπράσινα ύψικά φάρμακα.

Το «χλωρέσιον» δεν έπουλώνει μόνον γρήγορα τις πληγές, αλλά και εξαφανίζει άμέσως κάθε δυσάρεστη όσμη τους — πράγμα που έχει φ' ένοχο μόνον μεγάλη ψυχολογική αξία για τον ίδιο τον πληγόμενο, κι' φ' έτέρου πολλή σπουδαιότητα στην έξυγανση της άτυοσφαίρας των θαλάσσιων των νοσοκομείων, των πλοίων και αεροπλάνων, που μεταφέρουν ταυματίες, κλπ. Το φάρμακο αυτό χρησιμοποιείται ήδη σε μεγάλη κλίμακα στον πόλεμο της Κορέας.

Στα τέλη του περασμένου έτους, ο δόκτωρ Γκούσταβ Ράπ, του Πανεπιστημίου Λογίολα του Σικάγου, απέδειξε

επίσημονικά, ότι, με την τακτική χρησιμοποίησή της χλωροφύλλης μέσα σε μία οδοντό-παστα, προλαμβάνονται ή θεραπεύονται οι περισσότερες απλές μολύνσεις των ούλων, καθώς και η τεριδών των δοντιών. Στην περίπτωση αυτή, η χλωροφύλλη ενεργεί όπως και στις πληγές: έμποδίζει δηλαδή την ανάπτυξη των μικροοργανισμών και των ένζυμων, που προσβάλλουν τα ούλα και καταστρέφουν τα δόντια.

Οι επιστήμονες της Εταιρείας Ράιτμαν (Μάουντ Βέρνον, Νέα Υόρκη), που παράγει καθαρά χλωροφύλλη, είναι βέβαιοι, ότι θα παρασκευασθούν και άλλα φάρμακα, με την ούσια αυτή ως κύριο συστατικό τους.

Στο μεταξύ, η χλωροφύλλη χρησιμοποιείται και σε πολλούς άλλους σκοπούς, όχι θεραπευτικούς. Την προσθέτουν π. χ. σε τροφές για τους σκύλους για να ελαττώνει τη χαρακτηριστική και δυσάρεστη μυρωδιά που έχουν αυτά τα ζώα. Υπάρχουν επίσης στο έμποριο ένα σαμπουάν για τα μαλλιά, χάπια για το άδυσήτισμα, αρωματισμένα κεριά, μία συσκευή καθαρισμού του άερος, ακόμη και ένα καινούριο τσιγάρο, δλ' αυτά με συστατικό τους τη χλωροφύλλη.

Τέλος, δυο μάρκες οδοντό-παστας και τέσσερις μάρκες τσιγκές περιέχουν τη θαυματουργή αυτή ούσια.

Βρισκόμαστε, δίχως άλλο, στην αρχή του Αιώνα της Χλωροφύλλης.

Η άτεμπρήν θεραπεύει την ταινία

Η άτεμπρήν το νωστό αν-θελονοσικό φάρμακο, φαίνεται ότι έξοντώνει επίσης την ταινία. Παράγματος, δόθηκε δοκιμαστικά σε 11 άσθενείς και έθεράπευσε τους 10 σε μία ούον ηύερα. Η θεραπεία άποτελείται από δυο στάδια. Πρώτα ο άρρωστος υποβάλλεται επί 24 ώρες σε δίαιτα με

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ

Ένας Γερμανός αισθητικός έπινόησε την συσκευή αυτή που έκτοφεί με πίεση άπάνω στο πρόσωπο ένα παρασκεύασμα έκφυλισματος ήπατος ανάμικτο με άνθρακικό δέ. Με το παρασκεύασμα αυτό έμποδίζεται η δημιουργία ουτίδων στο λαιμό και στο πρόσωπο. Ο έφευεός του ίσχυρίζεται ότι θεραπεία ενός ινιδος με το ανάνυσό του άσκει για να εξαφανιστεί τις ουτίδες και να δώσει στο πρόσωπο μία νεανική στυλινότητα.

νάλα, για να καθαρίσουν τα έντερα. Έπειτα παίρνει ένα δυνατό καθαρτικό. Έτσι το έντερο καθαρίζεται μένον «γυμνά» και έκτεθειμένα στην επίδραση του φαούακου. Το έπόμενο ποιά νοσηνούνται άδουες άτεμπρήνες, και κατόπιν δεύτερο καθαρτικό.

Η άσθενεία των περιηγητών

Πολλοί Αμερικανοί περιηγητάι, που ταξιδεύουν στο Μεξικό, την Ισπανία, την Ιταλία και άλλες λατινικές χώρες, παθαίνουν τη λεγόμενη «τουριστική άσθενεία» με σοβαρές έντεροικες διαταραχές και διάρροια. Σε πολλές περιπτώσεις η αίτια είναι ολυσμένα φαγητά ή νερό. Σ' άλλες όμως προέκυψε για την καθαριστική επίδραση του λαδιού των φαγητών αυτών των χωρών, στο οποίο είχε ασυνήθιστα τα άμερικανικά στομάχια. Γι' αυτό έλλα-σσε στη Γαλλία όπου μαινε-σούν μάλλον με βούτυρο, οι έξοι δεν παθαίνουν συνήθως αυτή την άσθενεία. Όσα για τη θεραπεία, οι γιατροί συστήνουν άσθενες άδουες βισμούθιου.

Η σκωληκοειδίτις και η διατροφή

Η σκωληκοειδίτις ένει σνέσι με τη διατροφή του άτόμου. Αυτό το συμπέρασμα βγαίνει από τις παρατηρήσεις ενός Όλλανδού έπιστήμονος, του δόκτωρος Ου-δεκερκ. Σύμφωνα με αυτές, η σκωληκοειδίτις εμφανίζεται σπανιότατα μεταξύ των Ιθαγενών πληθυσμών της Ασίας και της Αφρικής πού, ως γνωστόν, τρέφονται πολύ λιτά. Όταν όμως αυτοί οι Ιθαγενείς άνοήνουν να υιοθετήσουν τις συνήθειες των Ευρωπαίων στο έζημα του φαγητού, οι περιπτώσεις σκωληκοειδίτιδος νίνονται πολύ σνέες με-ταξύ τους.

Ο δόκτωρ Ουδεκερκ άναφέρει επίσης, ότι κατά τη διάρκεια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου η σκωληκοειδίτις ένε πειο-ορισθή σε σημαντικό βαθμό με-ταξύ των Όλλανδών κι' ότι μετά τον τεριατισμό του άνήλθε και πάλι στο προπρωλεικό επίπεδο.

Πάπει, λοιπόν, να συμπεράνω-με ότι η σκωληκοειδίτις έπποκά-ζεται από τη διατροφή. Το πώ-γμα δεν ένε άπίθανο.

Η ΥΠΕΡΕΝΤΑΣΙΣ μας άρρωσταίνει

Γυμναστική για τη δυσκοιλιότητα και τις άιμορροΐδες

Η νευρική και μυική υπερένταση έχει γίνει κάτι το συνηθισμένο, στη σημερινή ζωή. Αν ρίξουμε μία ματιά γύρω μας, θα βρούμε άμέτρητους ανθρώπους να παραπονούνται για πόνο και κόπωση — χωρίς να έχουν τίποτε το συγκεκριμένο, καμμία οργανική πάθηση. Είναι όξυθυμοι, νοιώθουν κατάπτωση, φοβούνται τη ζωή αντί να τη χαίρονται και την άποφύγουν αντί να την αντιμετώπιζουν.

Εκείνο που χρειάζεται γι' αυτούς, είναι η άναπαυσι κι' η γενική χαλάρωση των μυών, που έπιτυγχάνεται άφ' ενός με μία ήμερήσια ζωή κι' άφ' έτέρου με κατάλληλη γυμναστική. Για να εξακριβώστε κατά πόσον πάσχετε και σεΐς άπ' αυτή την υπέρταση, ρωτήστε ειλικρινώς τον έαυτό σας αν έχετε μερικές άπ' τις άκόλου-θες κακές συνήθειες ή και όλες μαζί:

- 1) Ξυπνάτε το πρωί κουρασμένοι κι' άνήσυχος;
- 2) Φοβάστε, ότι σας έπιφυλάσσει ή μέρα;
- 3) Είσαστε εύερέθιστος;
- 4) Νοιώθετε «πιασμένους» τους ώμους και την πλάτη σας;
- 5) Αισθάνεστε διαρκώς μίαν άδικαιολόγητη κόπωση και κατάπτωση;
- 6) Υγγραίνετε συνεχώς τα χείλη σας με την άκρη της γλώσσας;
- 7) Σφίγγετε μηχανικά τα δόντια σας, όταν εργάζεστε ή διαβάετε;
- 8) Τρώτε τα νύχια σας;
- 9) Δαγκάνετε την άκρη του μολυβιού σας;
- 10) Παίζετε τμήμα-νο με τα δάχτυλά σας πάνω στο τραπέζι;
- 11) Έχετε άπο-κτήσει ένα νευρικό «τίκ» γύρω άπ' το στόμα;
- 12) Συνοφρυ-νάστε διαρκώς;
- 13) Κιττά-τε κάθε στιγμή το ρολόι του χεριού σας;

Πρέπει να ξέρετε ότι η υπέρταση άποτελεί την πραγματική αίτια πολλών σωματικών και ψυχικών άσθενειών. Μπορούμε να πούμε ότι είναι ο μεγαλύτερος «φονιάς» των ανθρώπων που έχουν περάσει τα 40, έπηρεάζοντας τα όργανα του σώματός τους και τη γενική υγεία τους. Απαλλάγον-τες λοιπόν άπ' αυτήν, αλλάζον-τας τις βλαβερές συνήθειές σας, άφού τις άνακλήσετε μ', έπιμέλεια και τις βρήτε. Κι' έτσι θα διευκολύνετε την άπο-κατάστασι της σωματικής και ψυχικής υγείας σας.

Οι ένοχλήσεις που νοιώθουν πολλοί στο στομάχι οφείλονται συχνότατα σε υπέρταση. Αυτή προκαλεί, άλλοτε μόνον άνταρκεία των έκκρίσεων του στομάχου, άλλοτε δε άπεναν-τίας υπερχλωρδρία (το πρώ-το βήμα του έλκους). Να γι-ατί παθαίνουν έλκος κυρίως οι νευρικοί, καθώς κι' όσκι έχουν έξαιρετικά ταλέντα ή υπέρ-με-τρος φιλοδοξίες. Για να γι-α-τρυνθούν, πρέπει κυρίως να ή-ρεμίσουν και ν' αλλάξουν συν-ήθειες ζωής.

Άλλοτε πάλι η υπέρταση έπηρεάζει το παχύ έντε-ρον και προκαλεί δυσκοιλιό-τητα.

Μία θεραπευτική άσκηση

για την περίπτωση αυτή είναι η έξης: Στέκεστε με τα πόδια άνοιχτά, σ' άπόσταση 15 πόν-των μεταξύ τους και τινάζετε ζωηρά τα γόνατά σας. Σε λί-γα λεπτά, θα λειψά ο νευρικός σπασμός του έντερου.

Να και μία στάσις πολύ ω-φέλιμη κατά της δυσκοιλιότη-τος και των άιμορροΐδων: Στέκεστε όρθιος, με τα δάχτυ-λα των ποδιών γυρισμένα προς τα μέσα, τόσο ώστε ν' άγγι-ζουν μεταξύ τους και τα γόνα-τα τελείως τεντωμένα. Αν μεί-νετε στη στάσι αυτή για λίγα δευτερόλεπτα, άναπνέοντας συγχρόνως βαθεία, θ' άνακου-φισθήτε άπ' την υπέρτασι του έντερου. Σε περίπτωση άι-μορροΐδων, το άπλο αυτό «φαρ-μακο» πρέπει να επαναλαμβάνε-ται πολλές φορές την ήμερα.

Οι άιμορροΐδες είναι μικρά «αίματώματα», που σχηματί-ζονται γύρω άπ' το δακτύλιο. Πονούν υπερβολικά, και συχνά άνοήνουν κι' άιμορροΐδων.

Οφείλονται συνήθως σε ύ-περέντασι, κακές συνήθειες κα-θίσματος, δυσκοιλιότητα ή ά-δυναμία των άιμοφόρων άγγεί-ων. Συνήθιστο, όταν κάθεστε, να ρίχνετε το μεγαλύτερο βά-ρος του σώματός σας όχι στους γλουτούς, αλλά στους μηρούς. Έτσι, η έξοδος του έντερου δεν άγγίζει το καθί-σμα και το κάτω μέρος της πλάτης ιστώνει.

Κατά το δόκτωρ Γουέικ-φιλντ, της Κλινικής Μάγιο, ύ-πάρχει υπέρταση και άγω-νία σ' όλες τις περιπτώσεις λειτουργικών διαταραχών του έντερου, και σ' αυτή μόνο την αίτια οφείλονται τα συμπτώ-ματα.

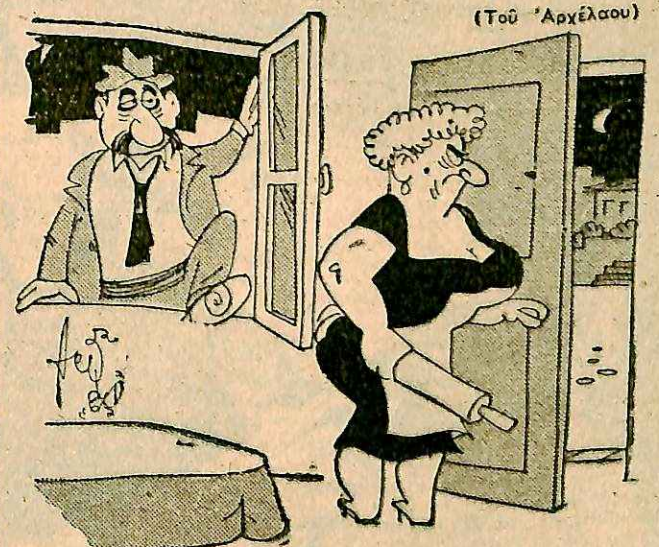
Εξ άλλου, πολλοί άνθρωποι που πιστεύουν πως είναι καρ-διακοί κι' ύποφέρουν άπε τα-χυκαμία, δύσπνοια, άλας, πόνο γύρω άπ' την καρδιά, κλπ., δεν έχουν στην πραγμα-τικότητα παρά μία νευρική ύ-περέντασι. Έξετάζοντας τους, ο καρδιολόγος βρίσκει ότι η καρδιά τους δεν παρουσιάζει καμμία οργανική πάθησι. Η καμμία άργανική διαταραχή της λειτουργίας της. Προκαλείται δεν συχνότατα από κακή άνα-πνοή.

Όταν άναπνέουμε βαθεία, οι μύς που υπάρχουν άνάμε-σα στις πλευρές γυμνάζονται συνεχώς, έντατικά, κι' έτσι δι-ατηρούνται εύλύγιστοι. Με τη ατηρησις όμως κι' έπιπόλαιο άνα-ρχή όμως έργάζονται άρκετά πνοή, δεν έργάζονται άρκετά αυτοί οι μύς, και καταλήγει να γίνουν σκληροί, τεντωμένοι σαν άτσάλινοι. Η βαθεία ά-ναπνοή είναι λοιπόν το μόνο φάρμακο γι' αυτές τις καρδι-κές ένοχλήσεις.

Το περίεργο είναι ότι η δυσ-κοιμία των μυών αυτών μας προκαλεί ένα συναισθημα φά-βου, κι' αυτό πάλι μεγαλώνει την υπέρταση. Δημιουργείται δηλαδή ένας φαύλος κύκλος, που μπορούμε να τον διακό-ψουμε μόνο μαθαίνοντας ν' ά-ναπνέουμε βαθεία.

Σε νευρική υπέρταση οφεί-λεται επίσης κι' η ψευδοστη-θάλη, που εκδηλώνεται όταν ο σχηματισμός αερίων συγκρα-τεί πολύ ψηλά το διαφράγμα. Η άρρωστέα αυτή είναι πολύ άδύνη, φαίνεται τρομακτική, άδύνη, όμως περνάει εύκολα με την καταπολέμησι της υπέρ-τασης.

Τελωτοθεραπεία

Απόδασις εις τα μετόπισθεν του έχθρου...

Τι έγινε, Χαρίλας; Τόν έβαλες στη θέσι του αυτών που χτύπησε το μικρό;

Να παρ' ή όργη, Γλυκερία μου. Κι' έδω άτυχία!...

Ένα ερωτικό φίλι

ΜΙΚΡΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΙΗΜΑ,

Ο Φράνκο ξαναδιάβασε το γράμμα για τρίτη φορά. «Φυσικά, σκεφτόταν, θα με στείλουν στη Σαρδηνία, ποιος ξέρει πού; Τι τους νοιάζει; Εγώ είμαι νέος, ανύπαντρος, δεν έχω δεσμούς. Ένώ οι άλλοι...»

Δεν παραπονιόταν ποτέ. Μέσα στα έννια χρόνια, που δούλευε στην εταιρεία ως λογιστής, τον είχαν μεταφέρει από υποκατάστημα σε υποκατάστημα. Πάντα αυτόν διαλεγαν, τον Φράνκο, κι' όταν συνήθιζε στο νέο του περιβάλλον, να, έρχόταν η μετάβαση. Η αλήθεια είναι πως ο μισθός του μεγάλωνε, μα δεν έπιασε ρίζα πουθενά. Στην αρχή αυτό του άρεσε. Το βιβλίο της ζωής του ήταν λευκό, δίχως αναμνήσεις, δίχως παλιόν. Τους γονείς του δεν τους είχε καλά γνωρίσει — τον άφησαν ορφανό από μικρό — φίλους δεν είχε, ούτε οικογένεια...

Την άλλη μέρα θάφευγε. Θάρχόταν ο αντικαταστάτης του. Ήταν πάντα έτοιμος για μετάβαση! Πάντα. Εκείνη τη στιγμή χτύπησαν στην πόρτα της κάμαράς του: —Φράνκο, το φαγητό είν' έτοιμο, έλα, ακούστηκε η φωνή της Άννας. —Ερχομαι άμέσως.

Ήταν ώρα να κάθεται στο οικογενειακό τραπέζι. Όραίο να βλέπη το ήρεμο κι' όμορφο πρόσωπο της Άννας, που το φώτιζαν δυο μαύρα μεγάλα μάτια, ώραίο να αναπνέει το άρωμα των μαλλιών της. Όραίο ακόμα να βλέπη τη μητέρα της, τη γοηδό Λουτσία, που περνούσε τη μέρα της με το κέντημα. Σε άλλες «πανσιόν» που είχε μείνει, δεν τον περιποιόνταν έτσι στοργικά, αδελφικά.

—Δεν τρώς με όρεξη άποψε, παιδί μου; τον ρώτησε η γοηδό Λουτσία.

—Δεν έχω πολλή όρεξη. Αλήθεια, κυρία, από αύριο το δωμάτιό μου είν' ελεύθερο. Πρέπει να φύγω. Με μεταθέτουν...

—Κοίμα, είπε η γοηδό Λουτσία. Σ' αγαπούσαμε πολύ. Ψέμματα, Άννα;

—Αλήθεια, μητέρα! Μα έτσι εσφινικά, Φράνκο;

—Αυτό γίνεται πάντα με μένα. Δεν πιάνω ρίζα πουθενά...

Έκανε να γελάσει, μα το γέλιο του ήταν σαν κλάμμα. Ήταν η τελευταία βραδιά που ζούσε μέσα στο ήσυχο αυτό περιβάλλον, ήταν η τελευταία βραδιά που αντίκριζε το όμορφο πρόσωπο της Άννας. Έδώ και τρεις μήνες, από τότε που είχε φτάσει αυτό και είχε νοικιάσει την κάμαρα, δεν όνειρευόταν παρά τη γλυκειά αυτή κοπέλλα. Μα ποτέ του δεν είχε βολή το θάρρος να της μιλήσει ελεύθερα. Μερικά βράδια μόνο, που καθύστεσαν στην έσοχη, μ' άλλες συντροφίες, έπαιζε παθητικά την κούρα του, προσπαθώντας να της δείξει έτσι τον έρωτά του.

Ήταν άργα. Τ' αστέρια έλαμπαν μέσα στη φθινοπωρινή νύχτα. «Σ' αγαπώ, Άννα» έλεγε μέσα του η πονεμένη καρδιά του. Η Άννα τον κίτταζε. Μια στιγμή του χαμογέλασε... —Θα φύγεις, Φράνκο, του είπε γλυκά. Θα μιάς λείψεις... Ήταν η στιγμή να της μιλήσει. Μα δε βρήκε το θάρρος. —Καληνύχτα, Φράνκο. του είπε πάλι εκείνη με χαμόγελο. Τότε, της έπιασε το χέρι και της είπε με πνιγμένη φωνή: —Άκουσε, Άννα...

—Ναί...

Μα πάλι δε βρήκε το θάρρος.

—Καληνύχτα, Άννα.

Και χώρισαν.

Ο ήλιος έλαμπε. Η μέρα αυτή ήταν χαρά Θεού. Κροτώντας τη βαλίτσα του, ο Φράνκο τσάβουσε πάνω στο μεγάλο δρόμο για το σιδηροδρομικό σταθμό. Μπροστά του ήταν ζωηρά τόσες μέρες, γεμάτες μονοτονία, στο λευκό βιβλίο της ζωής του. Περπατούσε στο μεγάλο δρόμο, μα δεν έβλεπε τίποτα μπροστά του παρά το γλυκό πρόσωπο της Άννας, της ωραίας κοπέλλας που άναποσε δίχως να της το πη. Είχε κάτι σαν πέπλο στα μάτια του και δεν έβλεπε τίποτα παρά το πρόσωπό της. Έτσι δεν είδε και το λεωφορείο, που παρουσιάστηκε ξαφνικά, γιατί μπρός του ήταν το πόδι ενός «της». Και δεν κατάλαβε σχεδόν τίποτα: «Ενοίωσε μονάχα ένα τοσιμερό πόννο στο κεφάλι και τα μέλη του παρέλυσαν. Γύρω του είχε μαζεψτεί κόσμος, μα με το κλειστό του μάτι δεν έβλεπε παρά το πρόσωπο της αγαπημένης του, της Άννας...

Άκούστηκε το τηλέφωνο. Το πήρε η γοηδό Λουτσία και είδοποίησε την Άννα.

—Άννα, έλα, είναι ο Ρουμπέρτο.

—Η Άννα έτρεξε άμέσως.

—Εσύ σαι, Ρουμπέρτο; Τι τρέχει;

—Η φωνή του ήταν ταραγμένη.

—Άκουσε, Άννα. Κάτι απρόοπτο. Δεν θα μπορέσω νάρθω σήμερα. Έγινε ένα δυστύχημα στο δρόμο. Είμαι ο μόνος γιατρός της περιφέρειας κι' έφεραν εδώ τον τραυματία. Είναι πολύ σοβαρά η κατάστασή του, δεν μπορώ να τον αφήσω.

—Καλά, Ρουμπέρτο. Μείνε Θάρθω εγώ στην κλινική Άννας.

Ο Ρουμπέρτο ήταν ο αοραβωνιαστικός της Άννας. Αγαπιόταν εδώ και τρία χρόνια και σε λίγο θα παντρεύονταν.

—Άννα, της είπε όταν την είδε, αυτός ο άτυχος είναι πολύ άσχημα.

—Θα γλυτώσω άραγε, Ρουμπέρτο; Σκέφτομαι τους άμοιρους γονείς του...

—Όχι, αγάπη μου. Είναι έτοιμοθάνατος. Ζήτημα ώρων. Έχασε πάρα πολύ αίμα. Δεν έχει γονείς. Δουλεύει ως λογιστής σε μία εταιρεία. Τον είχαν μεταθέσει κι' επρόκειτο σήμερα...

—Πώς τον λένε, Ρουμπέρτο; Φοβάμαι... φοβάμαι, μήπως είναι ο νέος που τον είχαμε σπίτι μας... Άφυσέ με να τον δω. Πεθαίνει, θ' ανακουφιστή να δη ένα γνώριμο πρόσωπο κοντά του...

★

Η Άννα μπήκε στο θάλαμο. Έσκυψε πάνω του. Καύμενο παιδί! Ο έτοιμοθάνατος σαν να την ενοίωσε κοντά του, άνοιξε τα μάτια.

—Άννα, ψιθύρισε, Άννα.

Ο Ρουμπέρτο, παράμερα, παρακολουθούσε.

—Άννα, ξανάπε σιγά ο Φράνκο, κατάλαβες πως σε φώναξα κι' έτρεξες άμέσως κοντά μου... Κατάλαβες πως τούτη τη φορά είχα οίχωση στην καρδιά σου...

Της έσφινγε, όσο μπορούσε, το χέρι.

—Ναί, το κατάλαβα.

—Σ' αγαπώ, Άννα. Ήμουνα ένας άνοητος που δεν στο είχα πη τόσο καιρό... Και συ μ' αγαπάς, δεν είν' έτσι Άννα;

Πέθαινε, και δεν είχε τίποτ' άλλο παρά αυτή την ελπίδα, την πρώτη και την τελευταία.

—Ναί, σ' αγαπώ, Φράνκο, του είπε γλυκά.

—Τώρα, επί τέλους, ψιθύρισε με κόπο ο έτοιμοθάνατος, στο λευκό βιβλίο της ζωής μου είναι γραμμένο κάτι: τ' όνομά σου. Φτάνει να γεμίση όλες τις σελίδες του! Αλλά τώρα πάνε όλα...

Το τέλος πλησίαζε. Ο Ρουμπέρτο παρακολουθούσε τη συγκινητική αυτή σκηνή. Τώρα ο Φράνκο δεν μιλούσε πια. Άνοιξε για μια στιγμή τα μάτια του και τα ξανάκλεισε. Η Άννα γονάτισε μπρός στο κρεβάτι. Έπειτα έσκυψε πάνω του και τον φίλησε στο στόμα, μ' ένα ερωτικό φίλι. Έπειτα, έκανε το σημείο του σταυρού πάνω απ' τα κλειστά για πάντα μάτια του άμοιρου Φράνκο.

Η Άννα σηκώθηκε κλαμένη.

—Τον φίλησες; είπε ο Ρουμπέρτο.

—Ναί, ποιος ξέρει αν το κατάλαβε...

—Ένα ψέμμα για έναν έτοιμοθάνατο...

—Ναί, για να πεθάνη ευτυχισμένος...

—Έχεις μεγάλη καρδιά, Άννα. Πάμε τώρα... Τον λυπήθηκα κι' εγώ τόσο πολύ!

Την έπιασε απ' τη μέση και βγήκαν απ' το θάλαμο. Η Άννα αγαπούσε το Ρουμπέρτο κι' εξακολουθούσε να τον αγαπά, μα δεν κατάφερε τώρα να ξεκαθαρίσει μέσα της ότι δεν είχε αγαπήσει, μονάχα για μια στιγμή, και τον άλλο. Ένα ήταν βέβαιο: πως απ' τη νύη της δεν θάφευγε ποτέ το λευκό βιβλίο της ζωής του Φράνκο όπου σ' όλες τις σελίδες του ένα όνομα μονάχα ήταν γραμμένο για πάντα: το δικό της!

FRANK ANTON

Η Βαβίλιον του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Υστερ' από την ανακάλυψη στο Σηκουάνα του πτώματος του Λάζαρου Ντυμπού, του υπηρέτη που χρησιμοποίησε ως συνένοχο της στη φυγή της η Ζουανέττα, ο Ζερβαί, ο Γκρολλιέ-Σαβέρν και η οικογένεια του Ροβέρτου, έκτος από τη Φράγκα, αποφασίζουν να περιορίσουν το φτωχό νέο στο δωμάτιό του, από φόβο μήπως η φοβερή γυναίκα προσπαθήσει να τον βρή και να του αποκαλύψει ότι είναι μητέρα του. Αυτό, άλλωστε, αποτελεί τη μοναδική ελπίδα σωτηρίας της...»

64^{ον} —Τί εφταίγες εσύ;... Έκανε με λύπη η Παυλίνα. «Ο Ροβέρτος έπεσε θύμα αυτής της φοβερής γυναίκας... Η άθωότητά του όμως αποδείχτηκε, και, βλέπετε, ο Ροβέρτος βγήκε από τη φυλακή, με το μέτωπο ψηλά, με την ύπλησή του άσπιλη...»

—Και τώρα πάμε να τον ξαναβάλουμε φυλακή! φώναξε με αληθινό αποτροπισμό η Τερέζα.

—Για το καλό του...

—Σταθήτε! είπε επεμβαίνοντας ο Άνδρέας. Αυτά που λέτε, δεν γίνονται... Δεν μπορεί να γίνουν, και δεν πρέπει...

—Πρέπει να συνηταθεί η Ζουανέττα με το Ροβέρτο; ρώτησε με πίκρα η Παυλίνα.

—«Οχι... Ούτε αυτό... Κυρίως όχι αυτό... Έδώ όμως, το θέμα που μας απασχολεί, μπορεί να ρυθμισθεί πιο ήπια, πιο μαλακά... Ο Ροβέρτος δεν πρέπει να ξαναμπει στη φυλακή! Αυτό θαταν φοβερό τραυματισμός και γι' αυτόν, και γι' την ύπλησή του... Θάταν ένα πλήγμα εναντίον της εύαισθησίας του που θαχε αντίτυπο κοινωνικό και στ' όνομά του! Τον πιάσαμε την πρώτη φορά, τον άφισαμε ύστερ' από τη διαπίστωση της άθωότητάς του. Τώρα, πώς θα τον ξαναπιάσουμε; Με τί δικαιολογία; Μην πάμε να κερδίσουμε κάτι και τα χάσουμε όλα!...»

—Έχει δικό ο Άνδρέας... συμφώνησε η Βαρώνη.

—Λοιπόν; Τί πρέπει να γίνει;... ρώτησε πελαγμένη η Τερέζα.

—«Απολύστατα» ούτε στη φυλακή θα πάη ο Ροβέρτος, ούτε όμως και εντελώς ελεύθερος θα μείνει... Θα παρακαλέσουμε τον κ. Ζερβαί και τον κ. Γκρολλιέ-Σαβέρν να τον περιορίσουν με φρουρά μέσα στο σπίτι του, μέσα στο δωμάτιό του...

—Και πώς θα του το δικαιολογήσουμε αυτό;... ρώτησε η Τερέζα.

—«Όπως θα το δικαιολογούσαμε και την άλλη, την πιο όδυνηρή σύλληψή του και το κλείσιμό του στην αληθινή φυλακή, στο Μαζάς... Θά του πούμε, ότι παρουσιάστηκε κάποιος μάρτυς που κατέθεσε εναντίον του, κι' αυτό ανάγκασε την εισαγγελική και την αστυνομική αρχή να ξαναδιατάξουν τη σύλληψή του, ώπου ν' αποδειχτεί η άθωότητάς του... Έπειδή όμως και ο εισαγγελέας και ο αστυνομικός διευθυντής είναι βέβαιοι για την απόδειξη της άθωότητάς του, αντί να διατάξουν το κλείσιμό του στη φυλακή, αρκούνται στον περιορισμό του στο σπίτι του με φρουρά...»

«Η Βαρώνη κι' η Τερέζα μείνανε σιωπηλές για λίγο. «Υστερ'α, η Βαρώνη είπε:

—Ναι, όμως, ότι η σκέψη του Άνδρέα είναι η καλύτερη που μπορούσε να γίνει... Έτσι, δεν αποφεύγουμε βέβαια, εντελώς τον τραυματισμό του αγαπημένου μας Ροβέρτου, αποφεύγουμε όμως τη δημοσιότητα...»

—«Ας γίνει, λοιπόν, έτσι... συμφώνησε μ' ένα στεναγμό κι' η Τερέζα.

«Αμέσως η Βαρώνη Γιάκουμπσεν έστειλε να φωνάξουν τους κυρίους Γκρολλιέ-Σαβέρν και Ζερβαί. «Ο εισαγγελέας κι' ο διευθυντής της αστυνομίας, δεν άργησαν να φτάσουν στο μέγαρο. Μείνανε συνομιλώντας

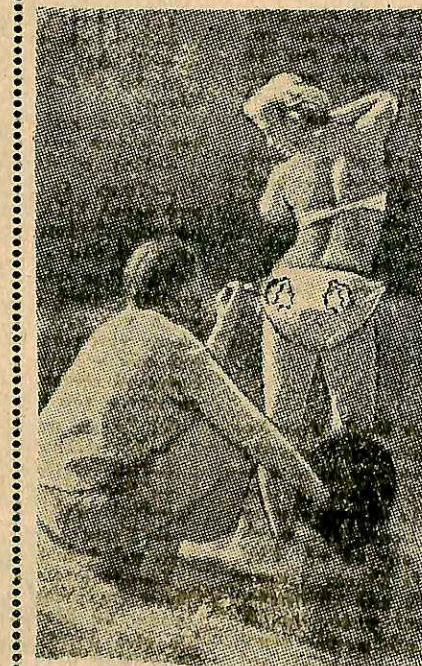
λίγην ώρα με τη Βαρώνη, κι' ύστερα στείλανε να φωνάξουν το Ροβέρτο.

«Ανύποπτος ο φτωχός νέος για την καινούργια, σκληρή μ' τόσο απαραίτητη δοκιμασία που του ύψαγε η μοίρα, έφτασε στο δωμάτιό της Βαρώνης Γιάκουμπσεν. Βρήκε τη Βαρώνη Γιάκουμπσεν, την Τερέζα και τον Άνδρέα κι' Άνελυ που τον κυτάζανε με λυπημένη συμπάθεια, και δίπλα τους τους αστήριους κι' αλύγιστους αντιπροσώπους του νόμου.

—Τί συμβαίνει;... ρώτησε με μίαν ακαθόριστη ανησυχία. Με ζητήσατε;...

—Ο κ. Ζερβαί έκανε ένα βήμα μπροστά. —Κύριε Ροβέρτο, μιά δυσάρεστη τροπή στην υπόθεσή σας, είπε.

—Δυσάρεστη τροπή;... ψέλλισε χλωμάζοντας ο νέος

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΤΟ ΜΑΓΙΟ

Μιά από τις έκκεντροιότητες των ωραίων λουομένων των λιγών της Έλβετίας είναι όπως βλέπετε τις φωτογραφίες μας. να ζωγραφίζουν πάνω στο μαγιά τους διάφορες γελοιογραφίες που αφορούν κατά προτίμηση πρόσωπα του στενού περιβάλλοντός τους.

—Κάποιος μάρτυς εμφανίστηκε στον ανακριτή σύδωρητα για να μαρτυρήσει σχετικά με την επίθεσι εναντίον της κυρίας κι' Άνελυ...

—Και... τί είπες;...

—«Ότι... σας είδε να βγαίνετε από το δωμάτιο, όπου βρέθηκε αναίσθητη η κυρία κι' Άνελυ!...»

«Ο Ροβέρτος γύρισε στην Τερέζα που δάγκωνε τα χείλια της για να μη φωνάξει:

—Τερέζα! «Αδερφούλα μου... της φώναξε με ραγισμένη φωνή. Μίλησε... Πάλι αυτή η έλκεινή ιστορία;... Κι' εγώ που νύμια...

—Είπα στους κυρίους, απάντησε σταθερά η Τερέζα, ότι όλ' αυτά είναι παραμύθια που οφείλονται ποιος ξέρει σε ποιόν κακοήγη που θέλει να σ' εκδικηθεί, αγαπημένε μας Ροβέρτο... Δυστυχώς όμως, η δική μου μαρτυρία δεν φτάνει...

—«Αφού είσαι συ εκείνη που δέχτηκες την επίθεσι;...

Τώρα, ανακατεύτηκε στη συζήτηση ο εισαγγελέας:

—Σ' αυτό, νέε μου, είπε στο Ροβέρτο, θά μπορούσε κανείς ν' απαντήσει το εξής: «Η κυρία κι' Άνελυ είναι αδερφή της μητέρας σας... Έπομένως, έχει κάθε λόγο να θέληση να μη σας κατηγορήσει, έστω κι' αν είσατε ένοχος!...»

«Ο φτωχός Ροβέρτος έπιασε το κεφάλι του που γύριζε...

—Είμαι άθώος! φώναξε. Άθώος!...

—Το πιστεύουμε απόλυτα κι' εμείς, απάντησε ευγενικά ο Ζερβαί. «Ο τύπος όμως του νόμου πρέπει να εκπληρωθεί. «Όσπου ν' αποδειχτεί, ότι ο αυτόκλητος αυτός μάρτυς είπα ψέμματα, πρέπει να μείνεται προφυλακισμένος...»

«Ο δυστυχισμένος Ροβέρτος έπεσε βαρύνει σε μιά πολυθρόνα:

—Ιδού το Μαζάς! μουρμούρισε με απογνώσι. Καλύτερα ο θάνατος...

—«Οχι, το Μαζάς... βιάστηκε να του απαντήσει ο Ζερβαί.

«Ο Ροβέρτος σήκωσε τα μάτια του έρωτηματικά στον αστυνομικό διευθυντή:

—«Οχι το Μαζάς;... ψιθύρισε.

—«Οχι... Αυτή τη φορά θά μείνεται έδω, μέσα στο σπίτι σας, στο δωμάτιό σας... Θά μπορούσε να βλέπετε όλους —τους συγγενείς σας τη μηστή σας... Μόνο που δε θά μπορούτε να βγείτε...

«Αναστενάξε ανακουφισμένος ο φτωχός νέος.

—Μά... αυτό δεν είναι φυλακή!... ψέλλισε.

—Δεν είναι φυλακή, γιατί και σεις δεν είσατε ένοχος!... του είπε επίσημα ο Γκρολλιέ-Σαβέρν.

«Εκείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιξε και χύμπε μέσα στο δωμάτιο η Φράγκα. Για μιά στιγμή στάθηκε αναποφάσιστη στο κατώφλι. Τους κύτταξε όλους έναν-ένα, κι' ύστερα η ματιά της σταμάτησε στο Ροβέρτο. Είδε τον αγαπημένο της να της χαμογελά μελαγχολικά, κι' έτρεξε να πείση στην αγκαλιά του, δακρυαμένη.

—Ροβέρτο μου!... Αγαπημένε μου!... ψιθύρισε. Τί έχεις;... Τί συμβαίνει!...

«Εκείνος δεν της αποκρίθηκε. «Η συγκίνηση του έκοβε τη μιλή. Λυγμοί φουσκάωναν το στήθος του. «Η Φράγκα γύρισε το βλέμμα της άγριεμένο και κύτταξε όλους που την τριγυρίζαν:

—Τί του κάνατε;... ρώτησε άγρια. Γιατί τον παιδεύετε;... Γιατί μάς βασανίζετε;... Αφίστε μας πιά ήσυχους!...

«Η Παυλίνα προχώρησε ένα βήμα μπροστά, συγκινημένη:

—Παραφέρεσαι αγαπητό μου παιδί... της είπε λυπημένη. «Όλοι σ' αγαπάμε, και σένα και το Ροβέρτο!

—Τότε, γιατί κλαίει ο Ροβέρτος!...

Τώρα, ανακατεύτηκε στη συζήτηση ο Ζερβαί, με μείλιχο ύφος:

—Δεσποινίς Φράγκα... είπε. Μη στενοχωριόσαστε... Είναι ένα περαστικό συννεράκι. που, χωρίς άλλο σε λίγο θά σκορπίστη...

—Ποιά είν' αυτό το συννεράκι;... ρώτησε γεμάτη αγωνία η Φράγκα.

—Δεν μπορούμε να σας το πούμε... απάντησε σταθερά ο διευθυντής της αστυνομίας.

—Σε μένα!...

—Σε σας...

—Τό έχετε όλοι σας και δεν πρέπει να τό έξετε εγώ;...

—Παρανοήσατε... της είπε ο Άντρέας. Δεν τό έξετε ούτε ο Ροβέρτος ο ίδιος...

Ξανακύτταξε γύρω της όλους η Φράγκα γεμάτη όδυνηρή έκπληξη.

—Μά... τ' είναι αυτό;... Γιατί δε μάς μιλάτε;... Γιατί μάς άφίετε στην πιο τραγική αμφιβολία;...

«Η Τερέζα πλησίασε την αδελφή της, και της είπε σιγά:

—Για το καλό του Ροβέρτου, μην επιμένεις να μάθεις!... Κινηνέυει η εύτυχία του... και η δική σου!...

Τρομοκρατημένη από το ύψος της μεγάλης αδερφής της, η Φράγκα σώπασε τρέμοντας...

«Αγαπημένη μου!... της μουρμούρισε ο Ροβέρτος. Κάνε λίγη ύπαιμονή... Ο κύριος Γκρολλιέ-Σαβέρν κι' ο κύριος Ζερβαί είναι βέβαιοι ότι μάς υποβάλλουν σε μιά άπαραίτητη αλλά σύνητοη δοκιμασία... Σε λίγο, και η τελευταία αυτή στενοχωρία θά περάσει, και θά μπορούμε να ζήσουμε έπι τέλους εύτυχισμένοι...»

«Η Φράγκα κώθηκε μέσα στην αγκαλιά του Ροβέρτου, και κλάψανε μαζί και οι δύο τους...

Γύρω τους, σιγά-σιγά, διακριτικά, όλοι απομακρυνήκανε και βγήκαν από το δωμάτιο.

Βγαίνοντας, ο Ζερβαί τοποθέτησε δυό χωροφύλακες έξω από την πόρτα του δωματίου, κι' έναν άλλον κάτω από το παράθυρό του, με την έντολή να μην άφίσουνε κανέναν ούτε να μιλή, ούτε να βγί...

Μιά πέτρα στο τζάμι...

Νύχτα βαθεία. Το μέγαρο όλο είνε βυθισμένο στη σιγή. Τα παράθυρά του σκοτεινά—έκτος από ένα, στο δεύτερο πάτωμα. Είναι το παράθυρο του δωματίου του Ροβέρτου, όπου μέσα του ο φτωχός νέος εαγρυπνάει... Μόλις πριν από λίγο, έχει φύγει η Φράγκα. Δεν ήθελε να φύγει, έπείμενε να μείνει κοντά του, να τον συντροφεύη όλη τη νύχτα: ο τίμιος νέος όμως την έδωκε με τρυφερό αλλά άποφασιστικό ύφος:

—Πρέπει να φύγεις, αγαπημένη μου... της είπε.

—Γιατί; «Η θέσι μου είνε κοντά σου...

—Σ' εύχαριστώ γι' αυτό που λές... Άλλα δε θέλω να σε παρασύρη η αγάπη σου σε ένεργειες αστόχαστες, που μπορούν να σε εκθέσουν στα μάτια του κόσμου... —Ευγενικό μου αγαπημένε! «Όλα τα συλλογίζεσαι...

—Ποιν άπ' όλα την ύπλησή σου!...

—Ναι!... Μά δε μου κάνει καρδιά, δε μπορώ να φύγω...

—Πρέπει να φύγεις! Σε λίγο, έλπιζω πώς θάσαι πιά γυναίκα μου, και θάνης τότε δικαίωμα να μείνεις πάντα στο πλευρό μου... «Ός τότε όμως κάνε ύπαιμονή...

Και η Φράγκα έφυγε. «Ο Ροβέρτος έμεινε μόνος του μέσ' στο δωμάτιο, μέσ' στη ζωή... Ξαναθυμήθηκε τις φοβερές τις ατέλειωτες νύχτες της φυλακής που ο ύπνος ερχότανε τόσο σπάνια να βαρύνει τα βλέφαρά του, να ξεκουράση τη βασανισμένη του σκέψη... Τότε, τις νύχτες αυτές του γωρίς να φταίξη σε τίποτα, έστελνε το μυαλό του και την καρδιά του στα πρόσωπα που έλεγαν αγαπήσει και που τον είνανε πια στανέ με τη σπονή τους... «Ίδως άγχαλίστα με τη θύμησή του, τρυφερά, νοσταλγικά, τη μικρή του αγαπημένη, τη Φράγκα... Σ' αυτήν άκούμπουσε ο φτωχός φυλακισμένος τότε μέσ' στη φυλακή: σ' αυτήν άκούμπουσε και τώρα... Και ρωτιότανε με άγωνία, με παράπονο: Πότε, έπι

τέλους, θά εημέρωνε και γι' αυτούς τους δυό έρωτευμένους μιά εύτυχισμένη άνατολή;... Πότε θά μπορούσαν να γαρούν τον έρωτά τους, βασανισμένοι τόσον καιρό άναίτια;...

Ξαφνικά μ' έναν κρότο από γυαλιά που σπάσανε, μιά πέτρα πέρασε το τζάμι του παραθύρου, κι' ήθε να πέση μπροστά στα πόδια του νέου!... Κατάπληκτος, ο Ροβέρτος γύρισε και την είδε. «Ήτανε μιά πέτρα αρκετά μεγάλη, και γύρω της ήτανε τυλιγμένο ένα χαρτί. «Έσκυψε και την πήρε στα χείρια του. Το χαρτί ήτανε δεμένο στην πέτρα μ' ένα σπάγγο. Τόν έλυσε ο Ροβέρτος, κι' έδγαλε το χαρτί. Άπάνω του ήτανε γραμμένα λίγα περίεργα λόγια:

«Όλοι προσπαθούν να σας κρύουν ένα μυστικό που έχετε κάθε συμφέρον να μην τό μάθετε... Προσπαθήστε να έλευθερωθήτε. Σας κρατούν παράνομα φυλακισμένον στο δωμάτιό σας. Μπορείτε να έπικαλεσθήτε το νόμο για να άποκτήσετε την έλευθερία σας που σας χρειάζεται για να έχετε σε έπαση με το πρόσωπο που θά σας άποκαλύψη το μεγαλύτερο μυστικό της ζωής σας...».

«Ο Ροβέρτος διάβασε έκπληκτος δυό, τρείς φορές, αυτό το περίεργο γράμμα. Στην αρχή, δε ύπόρεσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα. «Υστερα όμως, σιγά-σιγά, άρχισε να βλέπει κάποιο άμυδρο φως μέσ' στο σκοτάδι: «Ήτανε παράνομα φυλακισμένος. Αυτό φαινότανε καθαρά. Γιατί, αν είχανε λόγο να τον φυλακίσουν, θά τον στέλνανε έξω στο Μαζάς, ή σε όποιαδήποτε άλλη φυλακή. Για να τον κρατάν όμως άπομονωμένον στο δωμάτιό του, θά πη πώς δεν είχανε δικαίωμα να τον στείλουνε στη φυλακή. «Επομένως, ο περιορισμός του μέσ' στο δωμάτιό του ήτανε παράνομος!...

Καλά, όμως: Σ' αυτήν την παρανομία συνεννούσανε πρόθυμα πρόσωπα τόσο άγαπητά του—η Παυλίνα, η Τερέζα, ο Άντρέας;... Κι' οι έκπρόσμηποι του νόμου, ο Γκρολλιέ-Σαβέρν κι' ο Ζερβαί, πώς παίρνανε μέρος σε τέτοια παρανομία, άπαράδεκτη για το άξιώμά τους;...

Με πυρετό, ο Ροβέρτος διάβασε άλλη μιά φορά το υπίλητακι του άγνωστου που έφτασε ως τα χείρια του μ' αυτόν τον παράξενο και μυστηριώδη τρόπο. Ποιά νάταν αυτό το «μυστικό» που ο έπιστολογράφος άνέφερε δυό φορές, σά νάθελε να ύπογραμμίση την καταγγελία του;... Και ποιος ήθελε να του κούνη αυτό το μυστικό; Οι άνθρωποι που τον αγαπούσαν και που τους λάτρευε;...

Έπεσε σε μιά πολυθρόνα ο φτωχός νέος, πελαγμένος, πιάνοντας το κεφάλι του που πηγαινε να σπάση με τα χείρια του. Τί νάκανε;... Ποιος θά τούδινε μιά απάντησι στ' άγωνιώδη ερωτήματα που τον βασανίζαν άλύτητα;... Μιά φορά, η Φράγκα ήτανε γνωστό ότι δεν ήξερε τίποτα. Πρίν, μπροστά σ' όλους, είχε φανή η αγαπημένη

του εντελώς ξένη στο μυστικό αυτό, που φαίνεται ότι το ξεραν όλοι οι άλλοι... Για ποιο λόγο δεν το είχανε πη και σ' εκείνη; Γιατί έξωσαν ότι η Φράγκα χωρίς άλλο θά τό πρόδινε άμέσως στο Ροβέρτο. Λοιπόν, έμεινε ένα το τραγικό ερώτημα: Τί μυστικό ήταν αυτό, που τό ξεραν όλοι οι άλλοι και μόνο αυτοί που τό μυστικό άφορούσε άμεινε, δεν το ξέρανε — ο Ροβέρτος κι' η αγαπημένη του Φράγκα;...

«Ο νέος σπκώθηκε και πλησίασε το σπασμένο τζάμι. Κύτταξε έδω. Σκοτάδια βαθεία σκεπάζανε τον κήπο. Πού νάταν ο άγνωστος που έ γράφει το γράμμα;...

Ξαφνικά, ένοιωσε μεγάλη έπιτακτική άνάγκη να βγί από το δωμάτιο αυτό, να τρέξη έξω να βρή τον άγνωστο που έ γράφει το γράμμα, να τον ρωτήση, να μάθι... «Έτρεξε στην πόρτα, και προσπαθήσε να την άνοίξη. «Ήτανε κλειδωμένη. Την κούνησε δυνατά, σά νάθελε να τη σπάση...

—«Ανοίξτε! φώναξε δυνατά. «Ένα κλειδί έτρίξε, ή πόρτα άνοιξε, και ο χωροφύλακας που έ τοποθετήθη φρουρός άπ' έξω φάνηκε στο άνοιγμα.

—Τί θέλετε; ρώτησε το Ροβέρτο.

—Νά βγώ έξω! απάντησε άποφασιστικά έκείνος.

—«Αφού έξερετε ότι αυτό άπαγορεύεται!...

—Ποιός το άπαγορεύει;

—«Ο κύριος διευθυντής της άστυνομίας...

—«Έχει δικαίωμα να το άπαγορεύη;

—Για να τό κάνει, θά πη πώς έχει... Και ο φρουρός προσπαθήσε να ξανακλείση την πόρτα. Τότε όμως ο Ροβέρτος έβραλε το πόδι του στο άνοιγμα και δεν την άφινε να κλείση.

—Θά βγώ από δώ μέσα! φώναξε άποφασιστικά, με δύναμη.

—Δεν θά βγίτε! του είπε το ίδιο άποφασιστικά κι' ο χωροφύλακας.

«Ο φυλακισμένος κι' ο φρουρός παλεύανε, ο ένας για ν' άνοίξη, ο άλλος για να κλείση την πόρτα. Στο τέλος, νίκησε ο δεύτερος. «Ο Ροβέρτος έξαντλημένος από τις κακουχίες, από τις συγκινήσεις, άναγκάστηκε να ύποχωρήση ενώ ο χωροφύλακας, βιαστικά, έκλεινε την πόρτα και την κλείδωνε με διπλή στροφή του κλειδιού.

Τότε ο Ροβέρτος έτρεξε στο παράθυρο. Τό άνοιξε, και κύτταξε κάτω. Τό σκοτεινό τον ζάλισε και τον έκανε να τραβήχη πίσω. Δεν μπορούσε να πηδήξη, θά σκοτωνότανε χωρίς άλλο... Μά, κι' αν πηδούσε ακόμα και κατάφευγε να μη σκοτωθί, πάλι τον περίμενε άλλος χωροφύλακας από κάτω, που βραδεί, άπότομη, άκούστηκε η φωνή του μέσ' στη νύχτα:

—Κλείστε άμέσως το παράθυρο!

«Απότομα, ο Ροβέρτος ένοιωσε την άγανακτησι να τον πνίγη: Δεν είχανε δικαίωμα να τον κρατάνε φυλακισμένο... Δεν είχε κάνει τίποτα, δεν είχε βλάψει κανένα... Άλλωστε, αν είχανε δικαίωμα, θά τον πη-

—Καλημέρα, κύριε Παπαδόπουλε! Τι γίνεστε; Καλά;

(Του Β. Χριστοδούλου)

37

41

Ιστορικό διήγημα

Από κάμποσες ώρες, είχαν ξεχαστή στην αγάπη τους. Οι ώρες της νύχτας κυλούσαν άργά. Κάθε λεπτό, έμοιαζε σαν αιώνας ευτυχίας... Από το ισόγειο του σπιτιού, άκουστηκαν ξαφνικά, θύματα και φωνές. Η νεαρή γυναίκα τραβήχτηκε με όρμη

Φοσκαρίνι. Είχε κατορθώσει άρα γε να φύγει; Άς ήταν να εμφανιζόταν η Μπιάνκα, ή έμπιστή της υπηρέτρια, για να την κάμει να καταλάβει μ' ένα της νόημα πως ο άγαπημένος της είχε σωθεί! Μά, αντί για την Μπιάνκα, εμφανίστηκε ο λίγο ο Φεντερίκο, ο έμπιστος του σύζυγου της και κάτι του ψιθύρισε στο αυτί. Τα μάτια του Γκριμάλντι έλαμψαν άμέ-

στην πόρτα του... Ξέχασα, όμως, πως είχε ακούη νύχτα... Οι νόμοι της Βενετίας τιμωρούσαν άνεκαθεν με την ποινή του θανάτου τους πολίτες που πατούσαν το πόδι τους στο σπίτι ενός πρεσβευτού ξένης Δυνάμειας, από τη δύση του ήλιου ως την ανατολή της άλλης ημέρας.

Μπρί! συνέχισε ο Γκριμάλντι. Ποιος θα πάει να πη στο συμβούλιο των Δέκα, ότι είδε τον έκλειμμένο Αντώνιο Φοσκαρίνι να μπαίνει τη νύχτα μέσα στο σπίτι του πρεσβευτού της Ισπανίας; Άλλ' άς υποθέσουμε ότι βρίσκεται ένας άθλιος που πηγαίνει να τον καταγγείλει... Ο Φοσκαρίνι δεν θα έχη τότε να κάμει τίποτ' άλλο, παρά να πη την άλλημερα, ότι, δηλαδή, βρισκόταν εδώ κι' ότι μόνο για να σωθ' από τους ανθρώπους που αναγκάσθηκε να πηδήσει στο σπίτι του Ισπανού πρεσβευτού... Έγώ, τουλάχιστον, θα ήμουν πολύ ευτυχής, αν μπορούσα με τη μαρτυρία μου να τον σώσω... Κι' ο αγαπητός μου Φεντερίκο θα συμπλήρωνε την κατάθεσή μου... Μια τέτοια δίκη θα προκαλούσε μεγάλο ενδιαφέρον στη Βενετία και θάδινε σ' όλους, ότι, όσο κι' αν είναι άσχημοι οι νόμοι μας, οι Έντιμοι και καλοί πολίτες, δεν κινδυνεύουν ποτέ απ' αυτούς... Φεντερίκο, σ' ευχαριστώ για τις πληροφορίες σου... Δεν σε χρειάζομαι τίποτε άλλο... Πες μόνο να μου στείλουν ένα καλό κρασί... Έμεγαλόληθα λίγο στη σκέψη, ότι ο θαυμάσιος αυτός Αντώνιο, θα μπορούσε να βρεθ' σε δύσκολη θέση, αλλά τώρα ήσυχασα...

Η Έλεονώρα κύτταξε με τρόπο τον άντρα της. Τα καταλάβαινε όλα τώρα. Κάποιος, βέβαια, την είχε προδώσει. Η αναχώρησή του σύζυγου της για το Καστελφράνκο ήταν μια παγίδα. Κι' είχε πέσει ανύποπτη σ' αυτήν... Άλλα δεν την ένοιαζε για τον εαυτό της... Ήταν έτοιμη να πληρώσει και με τη ζωή της ακόμη το σφάλμα της... Έτρεμε, όμως, για τον Αντώνιο... Η εκδίκη που σχεδίαζε ο Γκριμάλντι ήταν σατανική. Γιατί δεν λογάριαζε να του αφαιρέσει μόνο τη ζωή, αλλά και την τιμή επίσης... Ο Φοσκαρίνι θα καταδικαζόταν ως προδότης! Κι' η ατιμία θ' αντανακλούσε στον πατέρα του, που κατείχε το ανώτατο αξίωμα στη δημοκρατία της Βενετίας και σ' όλη την οικογένειά του...

Η Έλεονώρα έπρεπε στο πόδι του συζύγου της.

— Αμάρτησα, του είπε, και δεν διστάζω να ομολογήσω το σφάλμα μου!... Η ζωή μου σου ανήκει!... Δεν έχεις παρά να βυθίσεις το χεχειρίδιό σου μέσα στο στήθος μου ή να διστάξεις έναν από τους ανθρώπους σου να με σκοτώσει... Άν, όμως, προτιμάς, είμαι πρόθυμη να τεματίσω μόνη μου τη ζωή μου με το χεχειρίδιο, το δηλητήριο ή οποιοδήποτε άλλο μέσον μου υποδείξεις... Το μόνο που σου ζητώ...

Ο Γκριμάλντι σήκωθηκε από τη θέση του. Μην προχωρήσεις περισσότερο, της φώναξε. Ξέρω τι πρόκειται να μου ζητήσεις... Άλλ' ο Φοσκαρίνι δεν κινδυνεύει από μένα... Άν ήθελα, θα είχα δώσει έντολή στους ανθρώπους μου να τον σκοτώσουν... Δεν το έκανα, όμως...

— Δεν το έκανες, γιατί σχεδιάζεις μια άλλη εκδίκη, που είναι περισσότερο τρομακτική...

— Ανοησίες!... Αγαπητή μου Έλεονώρα, πασαφύρεσαι χωρίς λόγο... Το καλύτερο που έχεις να κάμεις, είνε να μείνεις στο διαμέρισμά σου ώσπου να ήρμηνουν τα νεύρα σου... Θα δώσω έντολή να μην σ' ενοχλήσει κανένας...

— Άρνάλτο, σε ίκετεύω, άκουσε με!... Ο Γκριμάλντι είχε πηλασιάσει τώρα στην πόρτα. Βγήκε έπειτα από μια στιγμή, κι' η Έλεονώρα τον άκουσε να γυρίζει το κλειδί στην κλειδαριά.

Ήταν φυλακισμένη! Νά, γιατί δεν μπόρεσε να κάμει τίποτε για να σώσει τον Αντώνιο Φοσκαρίνι, μ' όλο που ήταν άποφασισμένη να θυσιάσει την τιμή της για τη σωτηρία του.

Ο γιος του δόγη συνέληφθη την άλλη μέρα κι' ώδηγήθηκε μπροστά στο Συμβούλιο των Δέκα.

Πολλοί από τους συμβούλους, που μάντευαν την άλλημερα, του σύστησαν να την φανερώνουν. Καί, στο τέλος, ο ίδιος ο πατέρας του, με τα δάδευκα μαλλιά και το σεβασμιο πρόσωπο, εξώρρισε το γιο του να σώσει τη ζωή του και την τιμή της οικογένειάς του.

Άλλ' ο νεαρός Φοσκαρίνι δεν μίλησε.

Έτσι, το Συμβούλιο των Δέκα τον καταδίκασε σε θάνατο ως προδότη.

Την ίδια μέρα που το κεφάλι του έπρεπε κάτω από το τρεκούπι του δημίου, ο δόγης Μάρκος Φοσκαρίνι παραιτήθηκε από το αξίωμά του. Δεν είχε μείνει παρά μόνο δέκα μήνες στην άρχη.

Όσο για την Έλεονώρα, δεν ξαναβγήκε πια από το δωμάτιό της. Είχε καταπνίξει τη ζωή.

Οι νόμοι της Γαληνοτάτης σταματούν μπροστά

ANTONIO ΛΟΥΣΕΤΙ

Η καρδιά ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ

Σφυγμός και αρτηριακή πίεσις

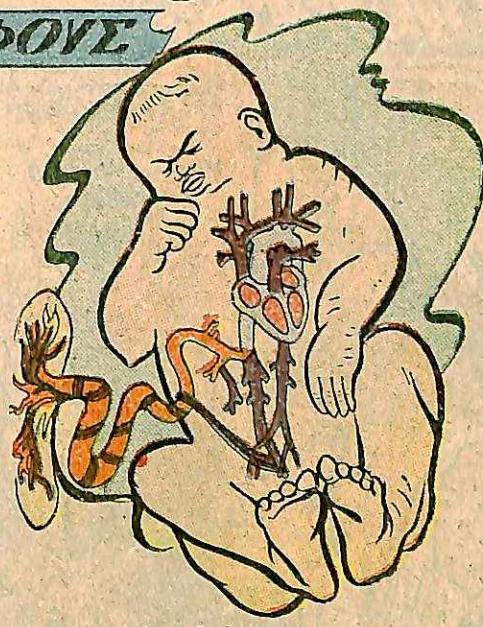
Ο οργανισμός του νεογνού που έρχεται στον κόσμο δεν είναι τέλειος. Ο κρανιακός θόλος π. χ. δεν αποτελεί ένα ενιαίο σύνολο, αλλά παρουσιάζει πολλά χάσματα. Άτελη είναι επίσης και τα έσωτερικά του όργανα. Η καρδιά δεν ξεφεύγει απ' αυτό τον κανόνα.

Η κυκλοφορία του αίματος στο έμβρυο βρίσκεται σε στενή σχέση με την κυκλοφορία της μητέρας του, χάρις στη μεσολάβησή του πλακούντος. Το αίμα του εμβρύου δεν πηγαινει στους πνεύμονές του για να αναζωογονηθ' (πράγμα που, άλλωστε, δεν θα χρησίμευε σε τίποτε, αφού οι πνεύμονές του δεν έπικονωνούν με τον έξωτερικό αέρα). Στο έμβρυο δεν υπάρχει, λοιπόν, μεγάλη και μικρή κυκλοφορία. Για το λόγο αυτό, οι δεξιές και αριστερές κοιλοότητες της καρδιάς έχουν τον ίδιο όγκο. Λέμε τότε ότι η καρδιά είναι συμμετρική.

Η πνευμονική κυκλοφορία αρχίζει άμέσως έπειτα από τη γέννηση. Από αυτή τη στιγμή οι αριστερές κοιλοότητες της καρδιάς αναπτύσσονται πολύ περισσότερο από τις δεξιές. Η διαφορά αυτή μεταξύ των δεξιών και αριστερών κοιλοτήτων διακρίνει την καρδιά του εμβρύου από εκείνη του νεογνού.

Η καρδιά του νεογνού, έξ άλλου, παρουσιάζει ένα άλλο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: είναι πολύ μεγάλη σχετικά με το σώμα του. Ζυγίζει 30 περίπου γραμμάρια, αντίστοιχά, δηλαδή, 1) 100 του βάρους του βρέφους. Η αναλογία αυτή είνε πολύ μεγάλη. Το βάρος της καρδιάς, όμως, αρχίζει να έλαττωται ταυτόχρονα με την έναρξη της πνευμονικής κυκλοφορίας. Η έλάττωσις γίνεται με γρήγορο ρυθμό. Στο τέλος του δεύτερου μηνός, η καρδιά του βρέφους ζυγίζει μόλις 17—18 γραμμάρια. Κατόπιν, το βάρος της αρχίζει ν' αύξηνη και πάλι, όπως και των άλλων οργάνων. Η αύξηση αυτή είναι βραδεία ως τα ένεννα χρόνια. Έπειτα απ' αυτή την ηλικία, όμως, γίνεται ταχύτερη. Έτσι, κατά την εποχή της εφηβείας, το βάρος της καρδιάς θάβηει τα 125 γραμμάρια, αντίστοιχά, δηλαδή, στο 1) 200 περίπου του συνολικού βάρους του σώματος.

Κατά τη διάρκεια αυτής της ανάπτυξεως, ή θέσις της καρδιάς μεταβάλλεται μέσα στο θώρακα. Στο βρέφος, ο θώραξ είνε κοντός, εύρς και πεπλατυσμένος στο κάτω μέρος. Έτσι, ή μεγάλη καρδιά σ' ο νεογνού βρίσκεται εκεί σ' ο λή της την άνεσι. Άλλ' ο

Η κυκλοφορία του εμβρύου. Το αίμα, που αναζωογονήθηκε μέσα στους πνεύμονες της μητέρας, φθάνει στο έμβρυο δια μέσου της ομφαλικής φλέβας. Περνεί κατόπιν στην καρδιά, που το εξαποστέλλει στην άορτη. Από εκεί διχετεύεται σ' όλο το σώμα. Αφού συμπληρώσει τη διαδρομή του, ξαναγυρίζει στον πλακούντα, από όπου παραλαμβάνεται και πάλι από την κυκλοφορία της μητέρας για ν' αναζωογονηθ'.

καθαρώτατα.

Και ο σφυγμός επίσης ύφίσταται διάφορες διακυμάνσεις κατά την πρόοδο της ηλικίας. Στο νεογνό είναι ταχύτερος: 130—140 σφύξεις στο λεπτό, το διπλάσιο δηλαδή, των σφύξεων που έχει ο ενήλιος. Άλλ' όσο το παιδάκι προχωρεί σε ηλικία, τόσο ο σφυγμός του γίνεται βραδύτερος: 125 σφύξεις στους 3 μήνες, 115 σφύξεις στους 6 μήνες, 95 από τα 2 ως τα 8 χρόνια, 85 από τα 9 ως τα 12. Στον ενήλικα οι κανονικές σφύξεις είνε 72.

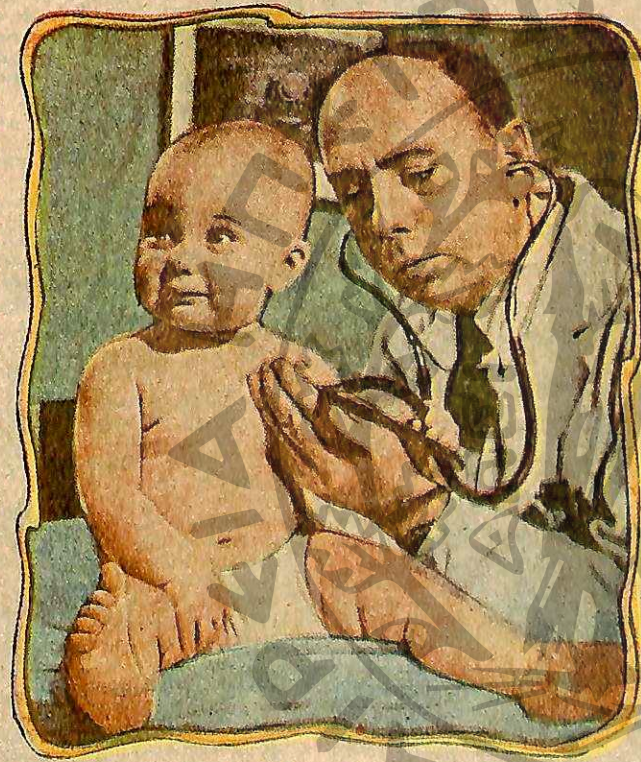
Στα πολύ εύαισθητα παιδιά, ο σφυγμός επιταχύνεται κατά την εισπνοή και επιβραδύνεται κατά την έξοδο του αέρος. Η αρτηριακή πίεσις των παιδιών, τέλος, είναι κατώτερη από εκείνη των ενηλίκων. Ο ρυθμός της αύξάνεται συνεχώς με την πρόοδο της ηλικίας.

Στο παιδάκι των 5 χρόνων ή μέγιστη πίεσις είναι 10—10½ και ή ελάχιστη 6—6½.

Στο παιδάκι των 5—10 χρόνων: μέγιστη 11—11½, ελάχιστη 6—7.

Στο παιδάκι των 10—14 χρόνων: μέγιστη 12—13, ελάχιστη 7—8.

Χάρις στους μετασχηματισμούς που ύφίσταται ή καρδιά του παιδιού μετά τη γέννησή του, είναι δυνατόν, σε μια νεκρωσία, να αποφανθώ με βεβαιότητα οι ιατροδικασταί αν πρόκειται περί νεογενή ή προει βρέφους μεγαλύτερας ηλικίας.

Οι μετατοπίσεις της καρδιάς του παιδιού εξηγούν στο γιατρό γιατί δεν άκουει πάντα στο ίδιο μέρος τους παλμούς της.

από την άγκαλιά του αγαπημένου της κι' άφουγκράστηκε για μια στιγμή.

— Ο άντρας μου! φώναξε, ενώ ένας κρύος ιδρώτας πλημμύριζε το πρόσωπό της.

Ο Άρνάλτο Γκριμάλντι είχε φύγει εκείνο το πρωί για το Καστελφράνκο. Θα περνούσε εκεί τη νύχτα και δεν θα γυρίζει στη Βενετία πριν από το μεσημέρι της άλλης ημέρας. Η όμορφη Έλεονώρα, ή γυναίκα του, είχε έπωφεληθ', λοιπόν, απ' αυτή την ευκαιρία, για να φωνάξη τον αγαπημένο της Αντώνιο Φοσκαρίνι κοντά της.

Άλλα γιατί τάχα ο Γκριμάλντι είχε γυρίσει τόσο γρήγορα;

Της το είπε, όταν μπήκε, έπειτα από μερικές στιγμές, στο δωμάτιό της.

Αγαπημένη μου Έλεονώρα, της ψιθύρισε, σφίγγοντάς την στην άγκαλιά του, μια νύχτα μακριά σου είνε αληθινή κόλασις. Νά γιατί, μόλις τελείωσα τις δουλείες μου, πήρα το δρόμο του γυρισμού.

— Και ταξίδεψες μέσα στη νύχτα;

— Ο «Μαύρος», μαντεύοντας τη χαρά μου, που θα γυρίζα κοντά σου, έτρεχε σαν να είχε φτερά...

Τη φίλησε στα δυο μάγουλα.

— Γιατί το πρόσωπό σου είνε παγωμένο; Τη ρώτησε. Μήπως είσαι άρρωστη; — Όχι, απάντησε ή Έλεονώρα, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Δεν σε περιμένα...

— Μάλιστα, σάευντι.

— Πού άλλου θα μπορούσε να είνε ασφαλότερα; έίπε στον ίδιο ερωτικό τόνο ο σύζυγος της Έλεονώρας. Το σπίτι ενός ξένου πρεσβευτού, είνε απαράστατο... Οι νόμοι της Γαληνοτάτης σταματούν μπροστά

— Φεντερίκο πες στην κυρία σου που βρίσκεται τώρα ο γιος του πολυνουμένου μας δόγη...

— Και το ύψος του, από τρυφερό, έγινε άγριο και ακληρό.

Αγαπημένη μου Έλεονώρα, έίπε μ' ένα ειρυνικό χαμόγελο στη γυναίκα του, δεν υπάρχει κανείς λόγος ν' ανησυχής. Ο αγαπημένος σου δεν κινδυνεύει πια!

— Η νεαρή γυναίκα ανατρίχιασε.

— Για ποιόν αγαπημένο μου μιλάς; ρώτησε, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της.

— Για τον Αντώνιο Φοσκαρίνι, που βγήκε μόλις από δω... Ο καλός μου Φεντερίκο ήθελε να μου ανακοινώσει πως έφυγε σ' όρος και άβλαβής από το σπίτι μου... Φεντερίκο, σε στην κυρία σου που βρίσκεται τώρα ο γιος του πολυνουμένου μας δόγη...

Ο Φεντερίκο ξερόθηκε για να πάρη θάρρος.

— Ο αφέντης μου Αντώνιο Φοσκαρίνι, έίπε, βλέποντας πως οι άνθρωποι μας ήταν σκορπισμένοι σ' όλες τις γωνίες, αναγκάσθηκε να πηδήσει στην αύλη του γειτονικού σπιτιού...

— Έννοείς το σπίτι του έξοχότατου πρεσβευτού της Ισπανίας, δεν είν' έτσι, Φεντερίκο; ρώτησε ο Γκριμάλντι.

— Μάλιστα, σάευντι.

— Πού άλλου θα μπορούσε να είνε ασφαλέστερα; έίπε στον ίδιο ερωτικό τόνο ο σύζυγος της Έλεονώρας. Το σπίτι ενός ξένου πρεσβευτού, είνε απαράστατο... Οι νόμοι της Γαληνοτάτης σταματούν μπροστά

Τὸ πῶμα τοῦ Φαρίνι βρε-
θηκε τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ νυ-
χτοφύλακα ποὺ μάζευε τὰ
φανάρινα κατὰ μήκος τῆς τά-
φρου ποὺ εἶχε ἀνοίξηθι στὸ
δρόμο. Ἦταν ριγμένο μπροσ-
μὰ μέσᾳ στὴν ταφρὸν καὶ σκε-
πασμένο κάπως μ' ἓνα πλατύ
μασερί ποῦ βρισκόταν ἐκεῖ.
Εἶχε μιὰ βαθεῖα μαχαίριᾶ
στὴν πλάτη καὶ τὸ αἷμα εἶχε
λερᾶσθαι μπροστὰ τὸ ποικαμῖ-
σὸ του καὶ τὰ χέρια του. Τὸ
φονικὸ ὄπλο — τὸ μαχαίρι —
ἔλειπε.

ГКАНГКЕТЕРІКО ДІНГІМА

μεσάνυχτα, στις δυάμιση;
 «Ο Μίτσελ φώναζε τη γυναί-
 κά του, "Έλεν, κι' εκείνη φώ-
 νηκε στο κατώφλι."
 — Πού θέλετε να βρίσκεται
 εκείνη την ώρα ένας παντρεμέ-
 νος; είπε εκείνη. Στο σπίτι
 του, φυσικά!
 — Τ' ακούσατε τί σας λέ-
 ει η γυναίκα μου;
 — "Η γυναίκα σου; ρώτησε,
 τάχα με άπορία, ο "Ινς. Και
 πώς δεν μάς κάλεσε στο γά-
 μο σου;
 — Παράλειψις, απάντησε ο
 Μίτσελ. Νά με συγχωρήτε...

Ὁ Μίτσελ κύτταξε τὸ
πουκάμισο καὶ ξεγώρι-
σε δύο ψηφία «W.S.»

— Πήγα στο Μάντσεστερ κι' εκεί μου είπαν ότι η γυναίκα σου η Ντόρις είναι τελείως καλά, αν και πέρασε δύσκολες μέρες. Τον τελευταίο καιρό δεν είχε έπαση μαζί της. Γιατί;
— Η Ντόρις; τραύλιζε η Ελεν.

— Μιλώ στον εαυτόν μου —
— όχι σε σένα Μίτσελ — κα

— Άκουσες πρώτα τὸ παρ-
ραμυθὶ τῆς "Ελεν κι' ὕστερα
κάθῃσες καὶ τὸ ἀλάτινες. Ἄμ-
φιβάλλω ὅμως ἂν τὸ δικαστή-
ριο θὰ δεχθῇ αὐτὰ τὰ αὐθαί-
ρετα συμπεράσματα σου!...
Ὁ ἀρχιψύλακας Ρέυνερ ἐ-
δεῖξε κάποια δυσφορία.
— Ἀς μιλήσουμε τώρα γιὰ
τὸ αἷμα... ἄκουσε τὸν Ἰνε-
ς νὰ λέει, ἐνῶ συγχρόνως τοῦκα-
νε ἕνα νόημα.

— Θαρρῶ πῶς ἐμένα με θυ-
μᾶσαι, κύριε ἐπιθεωρητᾷ εἶπε
με ἀνακούφισι. Με λένε Μπέρ-
ναντ, Μίτσελ. Καλύτερα, λοι-
πὸν, ἡ προσοχή σου νὰ στρα-
φῇ σὲ κανέναν ἄλλο...
Σηκώθηκε νὰ φύγῃ.
— Διὰσκεδάσα με τίς προ-
πάθειές σας, συνέχισε σὲ εἰ-
ρωνικό τόνο, ἀλλὰ ὁ κόπος σας
πῆγε χαμένος...

— Σας είπα να μη μου ξαναφωνάσετε μ' αυτό το παρατσούκλι! βρυχήθηκε, κάνοντας

Τὸ δάχτυλο τοῦ Μιθῆλ
κάνε μιὰ νοερὴ κίνησι στὰ πέ-
το τοῦ σακκακιού του καὶ τὸ
πρότυπὸ τοῦ κινεῖται.

«Σόρτυς... Ναι! τ' ομολογώ! φώναξε με πείσμα ο γκάνγκστερ, φηνώντας τον Ρέινερ να τριγυρνάει στους δρόμους.

Τὴν μονοδικὴν
ΜΝΗΜΕΙΑ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Η εποχή μας είναι περήφανα για τους ούρανοξύστες της, που φαίνονται σαν να βέλουν ν' απομακρύνουν τον άνθρωπο από την πεζότητα της καθημερινής ζωής. Είναι γνωστό, ωστόσο, ότι η σκέψις που παρακίνησε τους Άμερικανούς στην κατασκευή των ήταν αφάνταστα πεζή και πρακτική. Έκείνο, που έπιθυμούσαν δεν ήταν ν' ανεβάσουν τον άνθρωπο ψηλότερα, αλλά τουναντίον, να δημιουργήσουν μεγάλες πόλεις σε όσο το δυνατόν μικρότερο χώρο για λόγους καθαρά πρακτικούς. Τί είναι, όμως, οι σύγχρονοι ούρανοξύστες έμπρός στους όβελίσκους και τα άλλα μονολιθικά μνημεία της αρχαιότητας; Την κατασκευή αυτών των μνημείων δεν υπαγόρευσε καμμία πρακτική ανάγκη. Είναι, τουναντίον, καταφανής η προσπάθεια των κατασκευαστών τους για μιὰ ψυχική ανάτασι, για μιὰ εξιδανίκευσι του ανθρώπου και των έργων του, για μιὰ προσέγγισι ούρανου και γης

Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτῶν τῶν ὀδελίσκων εἶναι ὅτι ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἑνα μοναδικὸ λίθινο ὄγκο. Εἶναι μ' ἄλλα λόγια μονοκόμματοι. Ἡ μεταφορά καὶ ἡ τοποθέτησις τῶν θα ἐδημιουργοῦσε πολλὰ προβλήματα ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς συγχρόνους τεχνικούς. Νὰ γιατί πρέπει νὰ θαυμάσωμε τὴν τεχνικὴ ὀριμότητα τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.

αἱετός τους.
Ο παλαιότερος ἀπὸ τοὺς ὀβελίσκους τῆς ἀρχαίας
Αἰγυπτου ποὺ γνωρίζομε εἶναι τῆς Ἡλιουπόλεως Ἀλλή.
ὁ μεγαλύτερος εἶναι τοῦ Ἀσσουάν.
Περίφημοι ἦταν ἐπίσης οἱ δύο ὀβελίσκοι τοῦ ναοῦ
τοῦ Λούξου. Ἀνηγέρθησαν πρὸς τιμὴν τοῦ Φαραὼ Ραμσῆ
τοῦ 2ου.

Κατά την περίοδο των Ρωμαίων αυτοκρατοριών, πολλοί από τους όβελίσκους της Αιγύπτου μετεφέρθησαν στη Ρώμη και χρησιμοποιήθηκαν για τον στολισμό άρχων, πλάτειν κτλ. Κατά τον 16ον αιώνα, όμως, οι

Πολλές άλλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες έ-
πλουτίστησαν κατά τον 19ον αιώνα με όβελί-
σκους. Ένας απ' αυτούς είναι: της
Άκσουμ (θρησκευτικού κέντρου σή-
μερα και άλλοτε πρωτεύουσας της
Αιθιοπίας). Έχει ύψος 33 μ. 50.
Όλδύγρα του βρίσκονται και άλ-
λοι μικρότεροι όβελίσκοι.

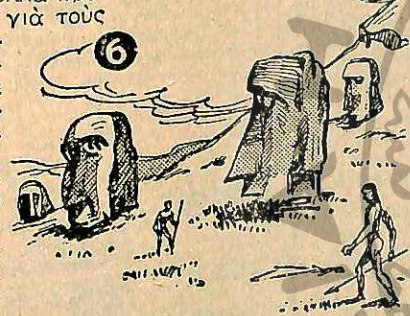
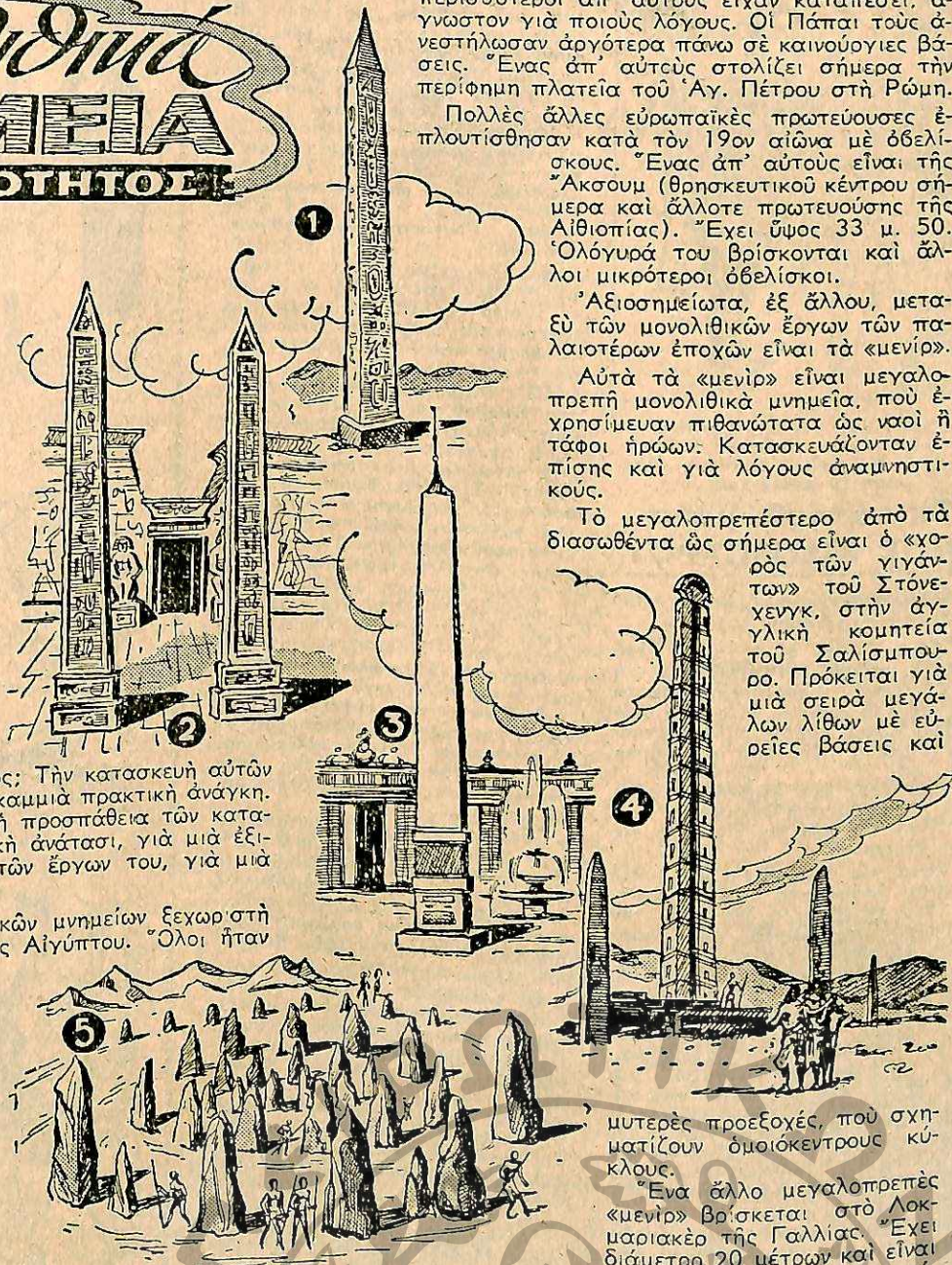
Αὐτὰ τὰ «μενίρ» εἶναι μεγαλοπρεπὴ μνησθικά μνημεῖα, ποὺ ἐχρησίζεμαν πιθανώτατα ὡς νοοὶ ἢ τάφοι ἥρώων. Κατασκευάζονταν ἐπίσης καὶ γιὰ λόγους ἀναμνηστικούς.

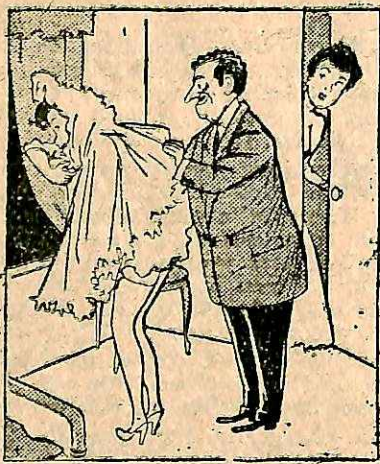
Τὸ μεγαλοπρεπέστερο ἀπὸ τὰ
διασωθέντα ὡς σήμερα εἶναι ὁ «χο-
ρὸς τῶν γιγάν-
των» τοῦ Στόνε-
χενγκ, στὴν ἀγ-
γλική κομητεία
τοῦ Σαλίσμπου-
ρο. Πρόκειται γιὰ
μιὰ σειρὰ μεγά-
λων λίθων μὲ εὐ-
ρεῖες βάσεις καὶ

Εἶναι ἄλλο μεγαλοπρεπές
«μενίρ» βρίσκεται: στὸ Λοκ-
μαριακὸ τῆς Γαλλίας. Ἐχει
διάμετρο 20 μέτρων καὶ εἶναι
γνωστὸ ὡς «πέτρα τῆς μοί-
ρας».

2) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 3) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 4) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 5) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 6) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 7) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 8) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 9) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 10) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 11) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 12) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 13) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 14) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 15) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 16) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 17) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 18) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 19) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 20) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 21) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 22) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 23) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 24) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 25) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 26) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 27) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 28) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 29) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 30) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 31) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 32) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 33) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 34) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 35) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 36) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 37) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 38) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 39) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 40) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 41) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 42) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 43) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 44) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 45) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 46) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 47) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 48) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 49) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 50) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 51) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 52) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 53) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 54) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 55) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 56) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 57) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 58) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 59) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 60) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 61) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 62) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 63) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 64) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 65) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 66) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 67) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 68) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 69) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 70) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 71) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 72) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 73) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 74) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 75) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 76) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 77) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 78) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 79) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 80) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 81) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 82) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 83) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 84) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 85) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 86) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 87) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 88) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 89) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 90) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 91) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 92) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 93) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 94) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 95) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 96) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 97) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 98) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 99) ΟΙ 800 ΕΞΕ-
 100) ΟΙ 800 ΕΞΕ-

Μεταξύ των περιέργων κα-
νολιθικών μνημείων πρέπει ν
ε και τὰ μυστηριώδη ἀγάλματα τῆς νήσου
καί, στὸν Εἰρηνικό ὠκεανό. Εἶναι 460 καὶ βοί-
ε διάφορα ὑψηλά σημεῖα τῆς νήσου. Παριστοιῦν
α κεφάλια, πού εἶναι ὅλα ἀπολύτως ὅμοια τ
ὸ ἄλλο. Μερικά ἀπ' αὐτὰ ἔχουν ὕψος 10 μέ-
ιθαγενεῖς τῆς νήσου τὰ σέβονται σάν θεότητες
τὴν πρὸ ἐλευσί των. Τὸ διανοητικό ἐπίπεδο
εται, ὅλως τε πολὺ χαμηλὰ. Τὸ πρῶτον περ
ιπὸν, ὅτι κατεσκευάσθησαν ἀπὸ παλαιότερους
τῆς νήσου πού εἶχαν φτάσει σὲ ὑψηλὸ ἐπί-
τισμού καὶ πού ἐξαφανίσθηκαν κάποτε. ἄνω-
ποιο λόγο, χωρὶς ν' ἀφήσουν ἄλλα ἴχνη τοῦ
μένου πολιτισμοῦ των ἀπ' αὐτὰ τὰ γιγαντι-
α.

«Η αδελφή του γαμπρού υπαίτιντας στο δωμάτιο της νύφης, τη βοήθησε να φορέσει το νυφικό της...»

Τα κατορθώματα ΕΝΟΣ ΚΟΥΜΠΑΡΟΥ

Μιά ιλαροτραγωδία σ' ένα Ιταλικό χωριό

«Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι του μικρού χωριού Ζαντόμπιο, κοντά στο Μιλάνο, βρίσκονται αυτή τη στιγμή στη φυλακή, ενώ ένας ελάφις λόγος κοραμπινιέρων έγκαστασθήκε σ' αυτό, για να επιβάλει την τάξη.»

«Η άφορμή που προκάλεσε αυτή την αποφασιστική επέμβαση των οργάνων της τάξεως, είναι από τις πιο περίεργες.»

Κατά τον τελευταίο καιρό, δεν γίνονται λόγος στο Ζαντόμπιο παρά για το είδωλο δύο νέων, του Νίνο και της Κάρολα. Οι γαμοί τους ώρισθηκαν για την προτελευταία Κυριακή του περασμένου μηνός.

Τα σπίτια των δύο οικογενειών βρίσκονταν το ένα σε μικρή απόσταση από το άλλο. Λίγη ώρα, λοιπόν, πριν από την ώριση για την τέλεση του μυστηρίου του γάμου, η αδελφή του γαμπρού έτρεξε στο σπίτι της Κάρολα, για να ιδί πως της πήγαινε το νυφικό της φόρεμα. «Αλλά, υπαίτιντας στο δωμάτιό της, την βρήκε μισόγυμνη, ενώ ο μέλλων κομπάρσος, ένας εύκαστατος και πλούσιος εισοδηματίας, έκανε τάχα πως την βοήθησε να φορέσει το νυφικό της φόρεμα.»

«Ο Αντρέας Μπέλλο, όπως λεγόταν ο κομπάρσος, έσπευσε αμέσως να πη στην αδελφή του γαμπρού:— «Όπως ξέρετε, οι πρόγονοί μου κατ'άγονται από τη Σικελία. Εκεί κάτω, λοιπόν, επικρατεί η συνήθεια να βοηθά ο κομπάρσος τη νύφη στο ντύσιμό της...»

Φαίνεται, όμως, ότι η αδελφή του γαμπρού δεν βρήκε ικανοποιητικές αυτές τις εξηγήσεις, γιατί να τί έγινε σε λίγο:

Τη στιγμή που οι δύο μελλοντοίμοι βρίσκονταν μπροστά στο ιερό, «και επρόκειτο να πουν το τυπικό «ναί», οι συγγενείς του γαμπρού σείχθηκαν πάνω στους συγγενείς της νύφης, βρίζοντας την τελευταία με τις χειρότερες εκφράσεις.

Ο άββας που ιερουργούσε, διέκοψε αμέσως την ισοτελεστία και άρχισε να προσεύχεται, ενώ η συμ-

πλοκή γενικευόταν από τη μία άκρη της εκκλησίας ως την άλλη. «Αλλά η στάσις του άββα δεν άρεσε στον πατέρα της νύφης. «Έτρεξε, λοιπόν, στο σπίτι του, από όπου ξαναγύρισε σε λίγο μ' ένα μαχαίρι, για να τον σκοτώσει, έπειδή είχε διακόψει το μυστήριο, αντί να το αποτελειώσει.»

Ο άτυχος κληρικός κατάφερε να γλυτώσει, φεύγοντας από την πίσω πόρτα της εκκλησίας, κι έτρεξε να κλειδωθεί μέσα στο σκευοφυλάκιο. Στο μεταξύ, η συμπλοκή συνεχιζόταν. Νικήται άναδείχθηκαν, στο τέλος, οι όπαδοί του γαμπρού. Υποχρέωσαν τότε τη νύφη, με άπειλες και φωνές, να βγάλει το νυφικό φόρεμα, που, κατά τους ισχυρισμούς τους, ήταν ανάξια να το φορή, και να φύγει μισόγυμνη από την εκκλησία!...

Οι «Καρλίσται» — οι όπαδοί της Κάρολας — δεν άναγνώρισαν, όμως, την ήττα τους. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους, ο γάμος είχε γίνει και ήταν άπολύτως έγκυρος. Συγκεντρώθηκαν, λοιπόν, στο σπίτι της νύφης και τώρριξαν στο φαγοπότι. Μαζί τους ένώθηκε κι ο κομπάρσος, που ήταν η αίτια αυτής της ιλαροτραγωδίας.

«Αλλά, ξαφνικά, εμφανίστηκε η γυναίκα του, μαζί με μερικούς συγγενείς της. Έπακουόθησε τότε νέα συμπλοκή και, σε μία στιγμή, η τελευταία λίγο έλειψε να πνίξη με τα χέρια της την Κάρολα.

Στο σπίτι της ανύφης, τα πάντα έγιναν γυαλιά-καρφιά μέσα σε λίγα λεπτά. Οι συμπλεκόμενοι βγήκαν κατόπιν στο δρόμο, όπου άναμίχθηκαν και πολλοί άλλοι μαζι τους.

«Έτσι, το Ζαντόμπιο μεταβλήθηκε για αρκετή ώρα σε πεδίο μάχης. Ετυχώς, είχε ειδοποιηθεί στο μεταξύ η αστυνομική διεύθυνσις του Μιλάνου, που έστειλε έσπευσμένως ένα λόγο κοραμπινιέρων, για να επιβάλει την τάξη, πράγμα που έγινε με κόπο.

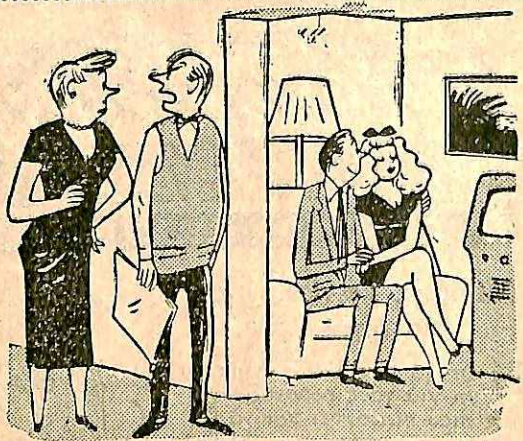
Οι συλληφθέντες είναι πάνω από εκατό, μεταξύ αυτών δε συμπεριλαμβάνονται και πολλές γυναίκες. Οι περισσότεροι έχουν τραυματισθεί και μερικοί, μάλιστα, αρκετά σοβαρά.

«Η αστυνομία φοβάται μήπως έ, αυτό, το πιθανώτερο είναι, ότι οι συλληφθέντες θα παραμείνουν στη φυλακή ώσπου να ηρεμήσουν τα νεύρα τους.

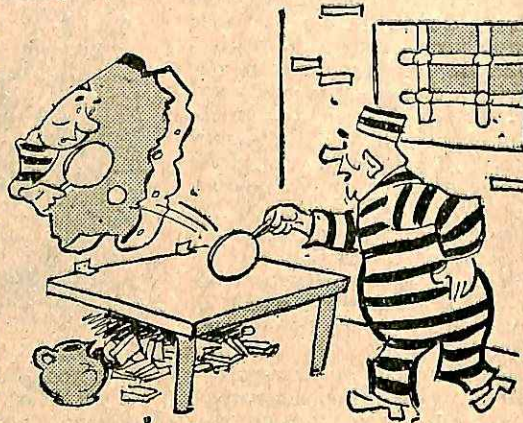
«Αξίζει να σημειωθεί, ότι ο Αντρέας Μπέλλο είναι ένας πολύ καλοφτιαγμένος άνδρας, κι έχει τη φήμη δόν Ζουάν. Στο χωριό ψιθυρίζεται, ότι, κατά τον τελευταίο καιρό, βρισκόταν όλες τις ώρες στο σπίτι της Κάρολας, με το πρόσχημα της μελλούσης κομπαιοιάς. Φαίνεται, λοιπόν, ότι του δόθηκε έτσι η ευκαιρία να την ξεμυαλίσει...»

Οι μεγαλύτεροι μπεκρήδες

Μιά στατιστική του γαλλικού Υπουργείου Υγιεινής μάς πληροφορεί, ότι η χώρα αυτή έχει το ρεκόρ καταναλώσεως οινόπνευματων ποτών και ότι πάνω από 1.000.000 Γάλλοι είναι άλκοολικοί. Μέσα στο τελευταίο έτος, εισήχθησαν στα γαλλικά νοσοκομεία 6.000 άρρωστοι από κίρρωσι του ήπατος, που αποτελεί μία συνέπεια του άλκοολισμού. Στην εργατική τάξη, είναι πολλοί εκείνοι που πίνουν 6 κιλά (4 1/2 δόσεις) κρασί την ημέρα. Ακόμη δε μεγαλύτερη είναι η κατανάλωσις στις οινόπαραγωγούς περιφέρειες. Γενικά, καταναλίσκεται σήμερα στη Γαλλία διπλάσιο κρασί απ' όσο πρό 70ετίας.

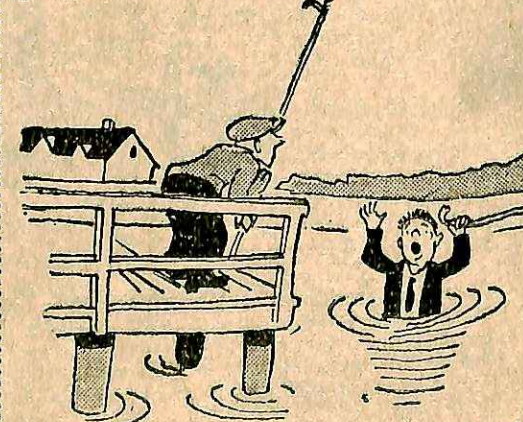
— Πότε, επί τέλους, θα παντρευτούν, βρέ γυναίκα; Μήνες τώρα έχω ν' ακούσω ραδιόφωνο!...

— Τώρα μ' ένα, συνάδελφε!...

— Τα μάτια σου δεκατίσσερα, Τζών! Να μ' ερμήτης καλά τα ρέστα!...

— Βοήθεια! Σώστε τη γυναίκα μου κι εμένα!...

— Μα πού εινε η γυναίκα σου;

— Πατάω στην πλάτη της!...

Η ΨΥΧΙΚΗ ΙΔΙΟΣΥΓΚΡΑΣΙΑ του παιδιού σας

Τι πρέπει να κάμετε στην
κάθε περίπτωση

«Η φυσική υγεία του παιδιού δεν είναι το μόνον πράγμα που πρέπει να ενδιαφέρει τους γονείς. Το ίδιο σημαντική είναι η εξακριβώσις του χαρακτήρος του ή καλύτερα της ψυχικής ιδιοσυγκρασίας του. Ο Γάλλος γιατρός Ρομπέρ Ντεμαζόν διακρίνει δεκατέσσερις διαφορετικές μορφές ψυχικής ιδιοσυγκρασίας, που η κάθε μία τους έχει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της και απαιτεί ειδική φροντίδα από τους γονείς. Αυτές είναι:

1) Χολώδης.— Το παιδάκι εκνευρίζεται εύκολα, αλλά χωρίς οι θυμιοί του να παίρνουν σοβαρά εκδήλωση. Το κυριώτερο, σ' αυτή την περίπτωση, είναι να μη του δίνουμε άφορμες για να θυμώσει. Πρέπει, συνεπώς, να του φερνόμεθα πάντοτε με ήμερμία και πραότητα.

2) Καταθλιπτική.— Το παιδάκι κυριεύεται από αισθήματα αγωνίας στη σκέψη κάποιου πράγματος που δεν του εινε εύχρηστο, φοβάται με το παραμικρό, ξυπνάει απότομα τη νύχτα και κλαίει κλπ. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να του εξασφαλίσουμε ήμερο περιβάλλον διαβιώσεως. Τους φόβους και τις αγωνίες του θα τους κατανικήσουμε με τη λογική χωρίς εκνευρισμούς.

3) Μελαγχολική.— Το παιδάκι είναι περίλυπο. Τα δυσάρεστα συναισθήματα, οι πόνοι, οι άρρωστειες που πέρασε κλπ., του έχουν αφήσει βαθιές εντυπώσεις κι έχουν τροποποιήσει ανάλογα το χαρακτήρα του. Πρέπει να φροντίσουμε να του δημιουργήσουμε ένα χαρούμενο περιβάλλον και να το παρακινήσουμε στα παιχνίδια και τη συντροφιά μ' άλλα παιδιά της ηλικίας του.

4) Πρόσχαρη.— Το παιδάκι είναι ανοιχτόκαρδο και γεμάτο έμπιστοσύνη. Ένθουσιάζεται εύκολα και δεν ζητάει πολλά πράγματα για να εινε ευχαριστημένο. Αφήστε το στη χαρά και τους ένθουςιασμούς του. Εινε κακό να δείχνετε αυστηροί απέναντί του. Γιατί η χαρά εινε το φυσικό περιβάλλον του παιδιού. Μην ζητάτε, λοιπόν, απ' αυτό να εινε σοβαρό, ολιγόλογο και μετρημένο στις εκδηλώσεις του.

5) Σχιζοειδής.— Το παιδάκι έχει κλειστό χαρακτήρα και άδιαφορη για την εξωτερική ζωή. Του αρέσει η ονειροπόλησις. Εινε ελάχιστα κοινωνικό. Προσπαθήστε να προκαλέσετε το ενδιαφέρον του παιδιού σας για εργασίες που απαιτούν πρωτοβουλία και δραστηριότητα. Τα όμαδικά παιχνίδια (π. χ. ποδόσφαιρο, βόλλευ υπόλ κλπ.) εινε εξαιρετα για τα παιδιά αυτού του τύπου.

6) Κυκλοθυμική.— Το παιδάκι παρουσιάζει συχνές μεταπτώσεις. Περνάει από τη χαρά στη λύπη και αντίστροφα, χωρίς προφανή αίτια. Υποβληθείτε το να ξαναδοή την ψυχική του ισορροπία, εξασφαλίζοντας του μια ζωή ήμερη και υγιεινή.

7) Ασταθής.— Το παιδάκι εινε περισσότερο πρόσχαρο παρά μελαγχολικό. Αλλά δεν μπορεί να συγκεντρώση την προσοχή του σε τίποτε, είτε πρόκειται για την εργασία του, είτε για τα παιχνίδια. Τα μωφωτικά παιχνίδια αποδίδουν συχνά πολύ καλά αποτελέσματα σ' αυτή την περίπτωση. Πρέπει να παρακινήτε το παιδί στην εργασία, αλλά χωρίς αυστηρότητα.

8) Υστερική.— Το παιδάκι, αν το δυσχερατήσουμε στο παραμικρό, κλαίει, παραπονιέται ότι δεν το αγαπούμε και τρέχει πίσω από τους γονείς του, επιζητώντας με νοσηρό τρόπο εκδηλώσεις αγάπης και στοργής από αυτούς. Δεν πρέπει να ενθαρρύνουμε αυτές τις νοσηρές εκδηλώσεις τρυφερότητας, αλλά ούτε και να του φερνόμεθα με σκληρό και βαρυστομό τρόπο.

9) Διεστραμμένη.— Το παιδάκι εινε όκηρο, λαίμαργο, οξύθυμο κλπ. Ρέπει γενικά στο κακό. Οι ήθικες παραινήσεις δεν επιφέρουν συνήθως αποτέλεσμα. Εινε προτιμώτερο να προσπαθήσουμε να διευγερουμε τη ματαιοδοξία του, χαλινάγοντας με κατάλληλο τρόπο τη δραστηριότητά του (να το κόμουμε π. χ. να αισθανθεί υπερηφάνεια γιατί εξετέλεσε μια καλή πράξη κλπ.).

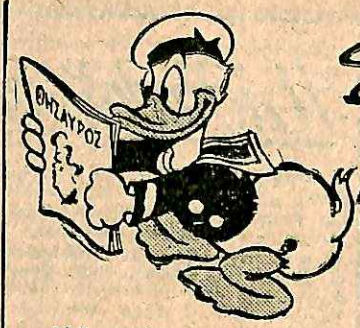
10) Παρανοϊκή.— Ολες του οι συγκινήσεις παρουσιάζουν ένα κοινό χαρακτηριστικό: την υπερβολή. Ο θαυμασμός του ή, αντίθετα, η αποστροφή του δεν έχουν όρια. Παιδί που εινε έξυπνο, θα καταπολεμήσουμε ήμερα, αλλά με σταθερό τρόπο, τις στρεβλές ιδέες του, προσπαθώντας να το κάμουμε να λογικευθεί, να το κάμουμε να καταφύγει στην υπερβολή, εινε απαραίτητο να καταφύγουμε σε ειδικό ψυχίατρο.

11) Μυθομανιακή.— Το παιδάκι λέει διαρκώς ψέμματα, αλλά χωρίς ιδιοτέλεια. Μόνο και μόνο για να έχη την ευχαρίστηση ν' αφηγήται παράξενα ή καταπληκτικά πράγματα. Μην το διακόπτετε στις αφηγήσεις του. Αλλά, αφού τελειώσει, πείτε του ότι δεν πιστεύετε ούτε λέξη από ό,τι σας αφηγήθηκε και κάμείτε το να καταλάβει, ότι παρόμοια πράγματα δεν μπορούν να γίνουν πιστευτά.

12) Ψυχρή.— Το παιδάκι δεν έχει αισθηματικότητα. «Αν οι γονείς του απουσιάσουν, δεν δείχνει την παραμικρή στενοχωρία. Του εινε, έ, άλλου, αδιάφορο αν το μεταχειρίζονται ή όχι με στοργή. Δώστε στο παιδάκι αυτό ένα ζώο, ένα σκυλί, μια γάτα, ένα πουλί... Ίσως καταρθείτε, πουλί... αυτό τον τρόπο, να ξυπνήσει το συναισθηματικό του κόσμο.

13) Ασθενική.— Οι κινήσεις του εινε άργες. Κουράζεται με το παραμικρό, όχι μόνο στην εργασία του, αλλά και στα παιχνίδια. Το παιδάκι αυτό εινε και στο φυσικό επίπεδο ασθενικό. Συμβουλευτείτε το γιατρό σας.

14) Απαθητική.— Το παιδάκι εινε όκηρο, αλλά αν το άναγκάσουμε να εργασθεί δεν αντλήσει και επιτηδεύτηται. Παρακινήστε το να εργαστεί και κεντρίστε το ζήλο του με την υπόσχεσι αμοιβών ή δώρων.

Κάτω ή φλυαρία!

«Αν ειναι άναμφισβήτητο πως καμμία γυναίκα δεν υπάρχει στον κόσμο που να μην ειναι φλύαρη, δεν συμβαίνει το ίδιο και με τους άντρες. Υπαρχουν ένα σωρό που συχαινούνται τα πολλά λόγια: παραδειγμα ο γιατρός Λεντύκ.

Ειναι ένας άντρας ψηλός, καλοφτιαγμένος, με προσώπο συμπαθητικό, ωραία καστανά μαλλιά ηλικίας τριάντα εφτά χρόνων. «Αν και νέος ακόμα, ειναι πασίγνωστος και η τελεατία του ειναι μεγάλη. Έχει όμως κάτι το ιδιόρρυθμο: εινε λακωνικός στις εκφράσεις του.

Αποστρέφεται υπερβολικά τους άρρωστους του όταν φλυαρούν για να του εξηγήσουν από τι υποφέρουν. Παρ' όλη την ιδιοτροπία του αυτή, η αίσθησις άναμονής στο σπίτι του ειναι πάντα γεμάτη κόσμο.

Η κυρία Μιράντα Μορλέ απ' τ' άλλο μέρος ειναι χήρα, πολύ ωραία και πολύ έξυπνη. Ειναι είκοσι πέντε χρόνων κι αποφάσισε να μπλέξη στα δίχτυα της το γιατρό, γιατί της άρεσει υπερβολικά. Προφασίστηκε λοιπόν ότι υποφέρει από συνεχείς πονοκεφάλους. «Ήξερε όμως ότι έπρεπε να του μιλήσει σχεδόν με... μονοσύλλαβα!

Ο διατρός δέχεται 4-6 μ. μ. Ειναι τώρα μόνος στο γραφείο του και ρίχνει ματιές σε κάτι έπιστημονικά περιοδικά. Ο υπέρτατης του αναγγέλλει:— Μια κυρία...— Ας περάσει.

«Επειτα από μία βδομάδα, η ωραία κυρία Μορλέ ξαναπήγε στο σπίτι του γιατρού. «Ηταν ακόμα πιο γοητευτική απ' την πρώτη φορά.

— Τι τα θές, Ελεντίσα μου... Όπως βλέπεις, θα μάς φάνε οι... συνασπισμοί των μεγάλων κομμάτων, γιατί έχουν και την υποστήριξη των Αμερικανών!...

Ενθυσια Ιστοριόγλα

Σε λίγο μπαίνει η κυρία Μορλέ, ντυμένη μ' εξαιρετική κομψότητα, ωραία χτενισμένη, βαμμένη κι άρωματισμένη όσο χορεύεται, για να κάνει εντύπωση. Με μία λέξη ειναι γοητευτική.

—Τί έχετε, ρωτάει ο γιατρός.

—Πονά.
—Πού;
—Κεφάλι.
—Συχνά;
—Ναι.
—Θεραπεία;
—Ναι.
—Γιατρούς;
—Πολλούς.
—Αποτέλεσμα;
—Τίποτα.

—Θα σας γιατρέψω εγώ, της λέει ο γιατρός χαμογελώντας.

Ένθουσιασμένος ο κ. Λεντύκ γιατί συνάντησε μία φορά στη ζωή του μία γυναίκα που δεν ειναι φλύαρη, την εξέτασε με πολλή προσοχή και έπειτα της έγραψε μία συνταγή.

—Κοχλιάρια δύο κάθε μέρα, είπε στην κυρία.

—Πόσες φορές την ημέρα;

—Τρεις.
—Να ξανάρω;
—Ναι.
—Πότε;
—Σε μία βδομάδα.

Η κυρία Μορλέ σηκώθηκε, χαϊρέτησε με το πιο χαριτωμένο της χαμόγελο κι έφυγε. Ο γιατρός τη συνοδεύει ο ίδιος ως την έξοδο, πράγμα που έκανε μόνο σ' εξαιρετικές περιπτώσεις.

«Επειτα από μία βδομάδα, η ωραία κυρία Μορλέ ξαναπήγε στο σπίτι του γιατρού. «Ηταν ακόμα πιο γοητευτική απ' την πρώτη φορά.

—Λοιπόν; τη ρώτησε.
—Γιατρέυτηκα.
—Εντελώς;
—Ναί.
—Χαίρω πολύ.
—Η κυρία Μορλέ ένοιξε την τσάντα της, έβγαλε έναν άρρωστίσιμο φάκελλο που περιείχε το αντίτιμο των επίσκεψών και τον άφησε πάνω στο γραφείο του γιατρού.
—Όχι, έκανε ζωγρά ο γιατρός.

—Γιατί;
—Ευχαριστημένος.
—Μά γιατρέ...
—Παρακαλώ.
—Ας είναι, είπε η κυρία.
—Υποκλήθηκε με χάρη, χαιρέτησε το γιατρό που την ξανα-συνέδεψε ως την πόρτα του κι έφυγε.

—Επειτα από λίγες μέρες, η ώραία Μιράντα Μορλέ ξαναπήγε στο γιατρό Λεντνύκ.

—Πονά, του λέει.
—Πού;
—Καρδιά.
—Εξέτασώ.
—Όχι.

—Μά γιατί; είπε κατάπληκτος, μη καταλαβαίνοντας.
—Εσείς είστε φάρμακο!
—Εγώ;!

—Ναί.
—Πώς;
—Αγαπώ.
—Ποιόν;
—Εσάς!
—Κυρία μου!
—Νά παντρευτούμε! έκανε χαριτωμένα η γοητευτική κυρία Μορλέ.

—Α! —Λοιπόν; ρώτησε με άγωνα η ώραία χήρα.
—Σκεφθώ, αποκρίθηκε ο γιατρός.

Και η κυρία Μορλέ έφυγε.

—Επειτα από ένα μήνα, ο γιατρός Αιμίλιος Λεντνύκ και η Μιράντα χήρα Μορλέ, παντρεύτηκαν. Και λίγες μέρες αργότερα, ένας φίλος συναντά το γιατρό, που τον βρίσκει πάλι μελανολιό.

—Ευτυχισμένος;
—Όχι.
—Γιατί;
—Φλύαρη!
—Μά αυτή δεν μιλούσε καθόλου!

—Ναί. —Αλλά δσα δεν είχε πη τόσο καιρό, τά λέει τώρα μαζεμένα! Γι' αυτό και άποφάσισα να χωρίσω.

Αυτή ήταν μια από τις μεγαλύτερες φάρσεις που είχε πη ποτέ ο λιγδολογος γιατρός.

Α. ΡΙΣΜΠΟΥΛ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΣΕΡΑΛ

Η Βιομηχανία ΣΕΡΑΛ είναι ελεγχόμενη από τον ελληνικό λαό, η οποία παρέχει με το άπ «INDEPENDENCE», άφθονία πρώτων ύλων και έρωδία σε τήν Αθήνα και Πειραιά Πρατήρια της με

CABALLERO
ώφειλεται ελεγχόμενη από τον ελληνικό λαό, η οποία παρέχει με το άπ «INDEPENDENCE», άφθονία πρώτων ύλων και έρωδία σε τήν Αθήνα και Πειραιά Πρατήρια της με

ΤΣΙΚΛΕΣ CABALLERO
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΣΕΡΑΛ

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55-638.

Η αλληλογραφία μας

—Ανεμώνη. —Ενταύθα: Η διεύθυνσις της Betty Grabbe είναι: 600 N. Doheny Road, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Της δε Esther Williams είναι: 2077 Mandeville Canyon Rd, Brentwood, Calif. U. S. A. Μαύρη Τουλίπα. —Ενταύθα: Η διεύθυνσις της Elizabeth Taylor είναι: 703 N. Elm Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Η διεύθυνσις της Jane Powell είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U. S. A. Μπίλλην. Φλώρινα: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Ζέφυρον του πύργου: Δεν ομολογούμε συνηθισμένη άναγνωστών. Ο άναγνώστης μας Δημήτριος Κουζαρίδης μας γράφει από την Κύπρον ότι επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες. Η διεύθυνσις του είναι: Παράλιον Άμμογώνος-Κύπρου. Άορω στον Σωτήριος. —Ενταύθα: Είναι άδύνατον να βρή κανείς ένα ποσόσιο διαθέτοντας τόσο άδύνατα στοιχεία. Βόλγα. —Ενταύθα: Ο Μάριο Λάντζα γεννήθηκε στις 31 Ιανουαρίου 1921 στη Νέα Υόρκη. Τις ύπολοιπες πληροφορίες μπορείτε να τις ζητήσετε από τον ίδιο, γράφοντάς του στην έξοχ διεύθυνσι: Mario Lanza, Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U. S. A. Γράφω το γράμμα σας στην αγγλική ή γαλλική γλώσσα. Κωνσταντίνον Γλυκόν: Δεν ένομε, δυστυχώς, καμιά τέτοια διεύθυνσι. Ρούλα Τσιπουοίδου. Καβάλα: Η "Ινγκριντ Μπέρνχολμ" άπαντούσε σ' όλα τα γράμματα, όσο βρισκόταν στο Χόλλυγουντ. Τώρα τα γράμματα έχουν αλλάξει κάπως. Δεν ένομε, δυστυχώς την διεύθυνσι του άλλου συζύγου της "Ελίζαμπετ Τάιλορ". Αν όμως τη μάθουμε, θα σας την δώσουμε άπ' τη στήλη αυτή. Οί κάτωθι στρατιώτες μας ζήτησαν αλληλογραφία με νεαρές Έλληνίδες: Εύστ. Κουσιμπέτης. Νικ. Τσιανταφυλάκης. Τσιολών Χρήστου και "Ιωάννης Μυσιάκης. (336 ΜΕΒ. Β.Σ.Τ. 904. Α.Β.Λ.). Στέφανος Τσιμπέτης. Κωνσταντίνος Καπουδής. Νικόλαος Κοτσάνης. "Ιωάννης Γκούτης. Μάρκος Μουτσούδης και Γρηγόριος Μπαίτσας (222 Τ. Πορκ. Ιος Λόγος. Σ.Τ.Γ. 927). Νικόλαος Καλλιανίτης και "Αθανάσιος Κυριακόπουλος (619 Τ. Π. 3ος Λόγος. Σ.Τ.Γ. 914Γ). "Απόστολος Κουσιλάκης (Ε.Β.Α. Α.Β. Λαρίσης). Φώτιος Τσιρώνης και Παύλος Μασκόπουλος (11 Σ.Ε. Χάτνα. Β.Σ.Τ. 902. Σ. Α.). Χρήστος "Υφαντής (Α.Σ. 11 Μερσόν. Σ.Τ.Γ. 912). Μίμης "Αλεξιάδης Ντίνος Πολιτάκης. Τάσος Μπαρπάκας. Ντίνος Κουταλιάνης. Φίλιππος Σκοπελίτης Λάκης Γαλανάκης. Στυλιανός Σωτήριος και Πέτρος Καληνέρος (2ον Σμήνος Χάροβατ Β.Σ.Τ. 902. Σ.Α.). Νικόλαος Εύθυμιος (404 Σ.Τ.Γ. Πορκ. Β.Σ.Τ. 904). Δημήτριος Μαλλιάδης και Ναπολέων Ρουπολάκης (Μ.Δ. Β.Σ.Τ. 904. Α.Β. Λαρίσης). Ροδόλφος Φούρας. "Αθανάσιος Μπαζάκης και "Ηλίας Πανίδης (Μ.Δ. Β.Σ.Τ. 902. Σ.Τ.Α.). "Ιωάννης Καλυντάς. "Εμμανουήλ Νησιανάκης Κωνσταντίνος Σταματάκης και "Ιωάννης Γαλάνης (699 Π. ΑΠ. Σ.Τ.Γ. 911Α). Δημήτριος "Αρβανιτίδης και Χρήστος Μαλλιάδης (628 Τ.Π. 2ος Λόγος Σ.Τ.Γ. 918Α). Χαραλάμπος Δεωυάντης "Ιωάννης Θαλασσινός. "Ιωάννης Τσίαντος και Θεόδωρος Καραδημιτρίου (203 Μ. Σ. Β.Σ.Τ. 903 Α.Β.Σ.). Κ. Φαρόος Σμ. Παναγιωτόπουλος. Παναγ. Βασιλάκης και Γεώργ. Μιχαλακόπουλος (4 Σ.Π.Ε. Β. Σ.Τ. 902. Σ.Α.). Ι. Συμυρόπουλος. Ι. Χατζηγαλακτοπούλου. Γ. Κοντόνιογας και Μ. Φαρόος (1ον Σμήνος Μ.Τ.Ε. Β.Σ.Τ. 902. Σ.Τ.Α.). Δ. Μαλακάσης Μ. Σαρόης και Λ. Σακελλαρίου (Μ.Σ. Β.Σ.Τ. 902. Σ.Α.). Δημήτριος Λάσας και Δημήτρ. Λεντνύκ (710 Τ. Μπχ. Σ.Τ.Γ. 916). Δ. Σακελλαρίου (Μ.Δ. Β.Σ.Τ. 904 Α.Β.Λ.). Κωνσταντίνος Πανδής (583 Τ.Π. Ιος Λόγος Σ.Τ.Γ. 918Β). "Ηλίας Δημητοπούλος (Β.Σ.Τ. 902. Σ.Τ.Α.). 2ον Σμήνος Μ.Ε.). Γεωργιος Παραφονής και "Αντώνιος Δημητοπούλος (Μοίρα Χάροβατ. Β.Σ.Τ. 902. Σ.Α.). Μηνάς "Ιωαννίδης. Γεωργιος Αυμπερτάτος και "Ιωάννης Καραμήτσος (3ον Σμήνος Μ.Ε. Β.Σ.Τ. 902. Σ.Τ.Α.). Γεωργιος Χατζηκομνίδης (202 Μ.Σ. Β.Σ.Τ. 904. Α.Β.Λ.). Κούλης Μοίρας (Β.Σ.Τ. 902 Ε.Β.Α.—Α.Β.Φ.). "Αθανάσιος Ψύλλας (692 Α.Δ.Β. Β.Σ.Τ. 902). "Ιωάννης "Αντωνακάς και Παναγιώτης Κούσης (Σ.Τ.Γ. 925. Α.Β.Α.). "Επίσης ο στρατιώτης Παναγιώτης Τζουβάρας που νοσηλεύεται στο 406 Σ.Τ. Νοσοκ. "Ιωαννίνων θα ήθελε να λάβη γράμματα από τους φίλους του της Βοιότσης. Γ. Κοντόνιογας. Β.Σ.Τ. 902: "Η διεύθυνσις που μας ζητάει είναι η έξης: "Εφημερίδα "Εθνος, 688ς Λήδρας 124. Λευκωσία-Κύπρου. Θεόδωρον Καραμύτσην. —Ενταύθα: Δεν ομολογούμε παρούσις άγγελίες. Ιδίως όταν ό ένδοξοφρόνως δεν τολμά να δώση την πραγματική του διεύθυνσι Μαθητήν Α. Β. Γ. Κοζάνην: Τά ποιήματα σας δεν και τόσο καλά. Τρείς νεαρές άναγνώστρίδες μας 18 και 16 ετών που μένουν με τους γονείς τους στη Ντιοέ-Ντάουα της "Αθηνάςς ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες της ίδιας περιπτώς ηλικίας. "Η διεύθυνσις και των τριών είναι η έξης: Anna Paradoyrou, Poste Restante, Dire-ctoria, Ethiopia, N. Ρεσσόπουλου Γλυφάδα: "Η διεύθυνσις είναι η έξης: Mrs Elena Venizelou, C/o Greek Embassy, London, England "Η άλλη διεύθυνσις δεν είναι γνωστή. "Απελπισμένοι κόν κόν-υπόδύ: "Η άμοιβή των νικητών που παίρνουν μένος σε ελληνικές ταινίες είναι άσχημη. Καλά θα κάνετε, λοιπόν, να πάψετε να κάνετε όνειρα προς την κατεύθυνσι αυτή. "Η διεύθυνσις της Jennifer Jones είναι: 1400 Tower Grove Drive, Hollywood, Calif. U. S. A. Βασίλ. Πεφτυλίδην. Καβάλα: Δεν ένομε δυστυχώς στη διάθεσί μας τόσες φωτογραφίες άστέ-ρων ώστε να μπορούμε να στέλνουμε στους άναγνώστες μας διατίθως απαντών οι φωτογραφίες των Γάλλων ηθοποιών. Εύ-τυχισμένο άνδρόγυνον Νίκον Πάσαν. "Ηράκλειον. Φώ-Ζη. Νίκον Καραβάνη. —Ενταύθα. Καλόν Άλβην Θεοδωρίδην: και Γ. Κανελλάκην Κωνσταντίνον: Δεν ένομε τις διεύθυνσεις που μας ζητάει. Κων. Σαυαυλίν. —Ενταύθα: "Η διεύθυνσις της Ingrid Bergman. Rossellini είναι: Viale Bruno Ruozzi 39 Roma Italia

Ένα... βάσανο της εποχής

Η έπιστήμη μιλάει για τον ιδρώτα

Καλοκαίρι. "Εποχή της ζέσης... και του ιδρώτα. Θα θέλετε, ασφαλώς, να διασχίσετε μερικά πράγματα για το τόσο επίκαιρο αυτό θέμα. Σας προσφέρουμε, λοιπόν, τις γνώσεις αυτές, με τύπο έρωταποκρίσεων:

1) "Όταν ό ιδρώς είναι πρόσφατος, δεν έχει μυρωδιά. "Όχι, δεν μυρίζει καθόλου. Το υγρό αυτό αποτελείται κατά 98 % από νερό και κατά 2 % από άλατα άσπια. "Όταν έρθη όμως σ' επαφή με τις λιπαρές εκκρίσεις του δέρματος και με τα μικρόβια της ατμοσφαιρας, αρχίζουν διάφορες χημικές αλλοιώσεις, που του δίνουν τη γνωστή δυσάρεστη όσμή.

2) Θα πεθαίναμε, αν δεν ιδρώναμε; Ναι, από υπερθέρμανσι του σώματός μας. Με την εξέλιξι όμως του ιδρώτος, διατηρείται αυτόματως η θερμοκρασία του δέρματός μας μέσα στα φυσιολογικά όρια.

3) Είναι βλαβερό το να παρεμποδίζουμε την έφιδρωσι ενός περιορισμένου τμήματος του σώματός μας; "Όχι. Το σώμα μας ιδρώνει από 3.500.000 πόρους. "Αν κλείσουμε, λοιπόν, μερικές εκατοντάδες ή χιλιάδες άπ' αυτούς, θα τους αναπληρώσουν οι ύπολοιποι. Αυτό το τοπικό κλείσιμο των πόρων, έπιτυγχάνεται με τα αντιιδρωτικά φάρμακα.

4) "Ιδρώνουμε μόνο σε ώριμες ώρες της ημέρας; "Όχι. Οι έπιστημονες έχουν εξακριβώσει, ότι ό υπνηλίσμος της έφιδρώσεως λειτουργεί συνεχώς, άδιάκοπα τις 24 ώρες της ημέρας και τις 365 ημέρες του χρόνου.

5) Χύνουμε όλόκληρα κιλά ιδρώτος κάθε μέρα; Ναι. Συνήθως, η παραγωγή των ιδρωτοποιών άδένων μας, κυμαίνεται γύρω από το 1 κιλό την ημέρα. "Όταν όμως κούρασθούμε πολύ, ή όταν κάνη ποδηλάτη, μπορεί να φθάσει τα 5 κιλά.

6) "Ο ιδρώς που παράγεται κάτω από τη μασχάλη, μυρίζει πιο δυνατά; Ναι, γιατί δεν μπορεί να εξατμισθί εύκολα και γιατί υπάρχουν στο μέρος εκείνο περισσότερες λιπαρές εκκρίσεις (από τις ρίξεις των τριχών). "Εξ άλλου, ό άοισμός των ιδρωτοποιών άδένων, είναι μεγαλύτερος κάτω από τη μασχάλη.

7) Πόσαν είδω φάρμακα χρησιμοποιούνται για την υπέρδρωσι; Δύο είδω. "Υπάρχουν πρώτα εκείνα που συσφίγγουν τους πόρους κι' εμποδίζουν την έξοδο του ιδρώτος. Κούτα είναι υγρά, κρέμες ή λοσιόν. Μία άλλη κατηγορία φαρμάκων, που έχουν τη μορφή σαμπουνιού, δεν έδρα, κολώνιας ή κρέμας, πουν έπιδρούν καθόλου στην έφιδρωσι, άλλα εξουδετερώνουν ηχηκά τη δυσάρεστη όσμή του ιδρώτος.

8) Πότε πρέπει να μεταχειριζώμαστε αυτά τα φάρμακα; Το πρώτο, άμέσως μετά το μπάνιο, άφού ακουσίουμε καλά το σώμα μας. "Η νοσημοποίησι τους γίνεται σύμφωνα με τις οδηγίες που τά συνοδεύουν.

9) Γιατί πρέπει να έπαναλαμβάνεται καθημερινώς η νοσημοποίησι τους; Γιατί έπιδρούν μόνο στο έπιφανειακό στρώμα της έπιδερμίδος, το οποίο ανανεώνεται κάθε μέρα.

10) Τα ρούχα που έχουν βραχύνει με ιδρώτα, πρέπει να πλυθούν πριν σιδερωθούν; Ναι, γιατί η θερμότης του σιδερώ, αλλοιώνει τά άλατα του ιδρώτος, έτσι ώστε λεκιάζει μονίμως το ρούχο και είναι πια πολύ δύσκολο να καθαρισθί.

Οί μόνοι έπιβάτες του λεωφορείου, το βράδυ εκείνο του "Απριλίου του 1934, ήσαν τρεις γυναίκες. Σε μία στάσι όμως, ανέθηκε κι' ένας άντρας. "Αφού ξεκίνησε πάλι τ' αυτόκινητο, ό εισπράκτωρ ζήτησε εισιτήριο άπ' το νεοφερμένο. Γι' απάντησι, εκείνος τράβηξε ένα πιστόλι.

—Δός μου άμέσως την τσάντα σου με τις εισπράξεις! διέταξε.

"Αντί να υποκύψει, ό εισπράκτωρ έτρεξε προς την άλλη άκρη του δρόμου. Οί γυναίκες άρχισαν να ουρλιάζουν, τρομοκρατημένες. Φαίνεται δε πως ό ύστερισμός τους μετεδόθη και στο γκάνγκστερ. Γιατί, αντί να άποτελειώση τη ληστεία, έσπασε με το ρεβόλβερ του τά κούσταλλα ενός παραθύρου, πήδησε έξω και γάθηκε στο σκοτάδι του δρόμου εκείνου του Σαίν-Λουίς.

Τό έπεισδίο αυτό άποτελέσε τον πρόλογο του πιο παραξενου δράματος που άναφέρεται στα αστυνομικά χρονικά της άμερικανικής αυτής πόλεως.

"Ενας πόλιςμαν, ό "Αλμπερτ Σίκο, μιλούσε με κάποιον έμπορο, όνυατι Λίντ, όταν είδε να πηδάρ ό γκάνγκστερ άπ' το παράθυρο του λεωφορείου και να τό βάζη στα πόδια. Τράβηξε άμέσως το ρεβόλβερ του και τον κυνήγησε.

Τόν έβγαζε, σ' ένα έρημο δρόμο. Καθώς όμως έκανε να τον άσπάζη, σκόνη, έλασε την ίσοροπία του κι' έπεσε χάμω. Το ρεβόλβερ έβουε άπ' το χέρι του. Γρήγορος σαν άστραπή, ό γκάνγκστερ τό σήκωσε και πυροβόλησε τον αστυνομικό τέσσερες φορές.

"Ακούγοντας τους πυροβολισμούς, έτρεξε προς τά εκεί ένας άλλος αστυνομικός. Είδη το συνάδελφό του καταγής, και πρόλαβε να διακοινή μία στιγμή τον κακοποιό, πριν γαθή στο σκοτάδι. Τόν κυνήγησε, άλλα δεν μπόρεσε να άνακαλύψη τά ίχνη του. Είχε γίνει άφαντος.

Σε λίγα λεπτά, φώτογραφή τον άναίσθητο Σίκο σ' ένα νοσοκομειακό αούτοκινητο, ενώ οι αστυνομικές περιπόλοι έψαχναν όλη τη συνοκία, σπιασάη προς σπιασάη...

Δύο ώρες αργότερα, κάτω από τη 1 μετά τά μεσάνυχτα, ένας άντρας μπήκε σ' ένα υπαρό όχι πολύ μακριά άπ' το μέρος του δράματος. "Η σάλα ήταν σχεδόν άδειή. Οί μόνοι πελάτες ήσαν τρεις πόλιςμαν, που έεκουράζονταν άπ' το μάταιο άνθρωποκυνηγι. "Ο νεοφερμένος έπιασε κουβέντα μαζί τους και τους είπε ότι είχε φτάσει μόλις την ημέρα εκείνη στο Σαίν-Λουίς, όπου σκόπευε να εγκατασταθί μονίμως.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε ένας αρχιφύλακας κι' είπε στους άλλους αστυνομικούς:

—Σημειώστε την περιγραφή του γκάνγκστερ... τά λίγα δηλαδή πράγματα που εξακριβώσαμε γι' αυτόν. Είναι άς 38 χρονών, με άνάστημα 1,70. Φορούσε ένα γκούζο τσαλακωμένο καπέλλο και σκούρο κοστούμι...

—Μοιάζει δηλαδή με μένα! φώναξε ό θύλακος πελάτης.

Οί αστυνομικοί γύρισαν άπότομα και κάσωσαν τά μάτια τους άπάνω του.

—"Ηταν άνοσησία αυτό που είπα! πρόσθεσε εκείνος χαμογελώντας.

Πήραμε και τράβηξε προς την πόρτα. Μά ό αρχιφύλακας τον σταμάτησε και τον ρώτησε πως λέγεται.

—Πέτερσον, απάντησε εκείνος. Γιατί με ρωτάτε; "Αντί να τού δώση έξηγήσεις, ό αρχιφύλακας τον άκούε ως τό κοντυνό ξενοδοχείο όπου έμενε. Ρώτησε τον ύπάλληλο αν αλήθευε ό ίσχυρισμός του Πέτερσον ότι είχε μείνει στο δωμάτιό του όλη τη βραδυά ως την ώρα που πήγε στο υπαρό. "Εκείνος όμως δεν μπόρεσε να τό επιβεβαιώση.

Ο αρχιφύλακας ώδήγησε τότε τον Πέτερσον στο αστυνομικό τμήμα. Κι' εκεί, ό εισπράκτωρ του λεωφορείου, όι τρεις έπιβάτες, ό Λίντ, όλοι άναγνώρισαν στο πρόσωπό του το γκάνγκστερ που είχε πυροβολήσει το Σίκο!

—Μά είναι τρελλοί! διαμαρτυρήθηκε ό Πέτερσον. "Εγώ δεν τό κούνησα διόλου άπ' το δωμάτιό μου!

Τόν ώδήγησαν ύστερα στο νοσοκομείο, δίπλα στο κρεβάτι του έτοιμοθάνατου πόλιςμαν. "Ο Σίκο δεν μπόρεσε πια να μιλήσει. Τέντωσε μόνο το δάχτυλό του με μία ύπερτάτη προσπάθεια, κι' έδειξε τον Πέτερσον, σαν να θέλε να πη πως ήταν πραγματικά ό φονιάς του. "Υστερα ξεψύχησε.

Ποιάς μπόρεσε πια ν' άμφιβάλη για την ένοχη του Πέτερσον; Τόν έκλεισαν στη φυλακή. Το πρώτο, τον υπέβαλαν σ' έξανθητική άνάκρισι.

Ο Πέτερσον φαινόταν τώρα γερασμένος κατά 10 χρόνια. "Αποκάλυψε ότι δεν λεγόταν πραγματικά Πέτερσον, άλλα

Ντέμωρ. "Εργαζόταν προηγουμένως ως σωφείρ στο Σικάγο. Είχε όμως μαλώσει με τη γυναίκα του κι' είχε φύγει, για ν' άρχισή καινούργια ζωή σε μία άλλη πόλη.

Στό τραίνο είχε γνωρισθί με μία ώμορη γυναίκα και την είχε πείσει να τον άκολουθήση στο δωμάτιό του. Μαζί της βρισκόταν —είπε— την ώρα που χτύπησαν το Σίκο. Δεν τό είχε φανερώσει άμέσως, για να μην εκθέση τη φιλενάδα του. Τώρα όμως μπόρουσαν να τη βοούν ό αστυνομικοί, και να τή ρωτήσουν, για να τους τό επιβεβαιώση.

Λίγες ώρες αργότερα, τον πήραν πάλι άπ' το κελλί του και τον ώδήγησαν στο γραφείο του αστυνόμου. Μία νέα και ξανθή γυναίκα βρισκόταν εκεί.

—Είσαι ψεύτης! φώναξε η γυναίκα πηδώντας όρθια. Για ποιά με πέρασες;...

—Αυτή ήταν μαζί σας, γθες τό βράδυ; ρώτησαν οι ντέτεκτιβ το Ντέμωρ.

—Ναί! απάντησε εκείνος.

—Είσαι ψεύτης! φώναξε η γυναίκα πηδώντας όρθια. Για ποιά με πέρασες; "Εγώ δεν πηγαίνω στα δωμάτια των άνδρων!...

Τό άλλοθι του Ντέμωρ είναι καταρρέσει. Τά στοιχεία που τον βάσαναν, ήταν συντοπιτικά! "Ηταν άθώος... άλλα τό δικαστήριο θα τον έστειλε στην ήλεκ-

τρική καρέκλα! Τίποτε δεν μπόρουσε να τον σώση... Μά όχι, ύπληξε μία έλπίδα να γλυτώση τη θανατική καστή δική του ότι ήταν ένοχος, τό δικαστήριο μπόρουσε να τον κρίνει έπιεικέστερα και να τον καταδικάση μόνο σε ισόβια.

Κι' αυτό έγινε πραγματικά. "Ο Ντέμωρ κλείστηκε στις φυλακές του Τζέφερσον Σίτυ, καταδικασμένος σε ισόβια δεσμά.

Οί έφημερίδες του Σίτυ-Λουίς συγγράφηκαν την άστυνομία για την τόσο γρήγορη σύλληψη του «θολοφόνου». Κι' ή ύπόθεσι φάνηκε πως είχε τελειώσει.

Ευτυχώς όμως για τό Ντέμωρ, δεν είχε παρηγή σκόνη ή τελευταία πράξις του δράματος. Μία μέρα, συνελήθη στο ότι λεγόταν Τζωτς Κούχ κι' ότι είχε μείνει ήδη 10 χρόνια στο δωμάτιό του. Κι' αστυνομικοί έκαμαν μία έρευνα στο ερεβόλβερ της άστυνομίας.

Μία εξέτασι του άπό είδικους άπέδειξε ότι ήταν τό όπλο του Σίκο, με τό όποίο τον είχε σκοτώσει ό φονιάς του! Πάνω σ' αυτό βρέθηκαν όλοκάθασά τά δακτυλικά άποτυπώματα του Κούχ.

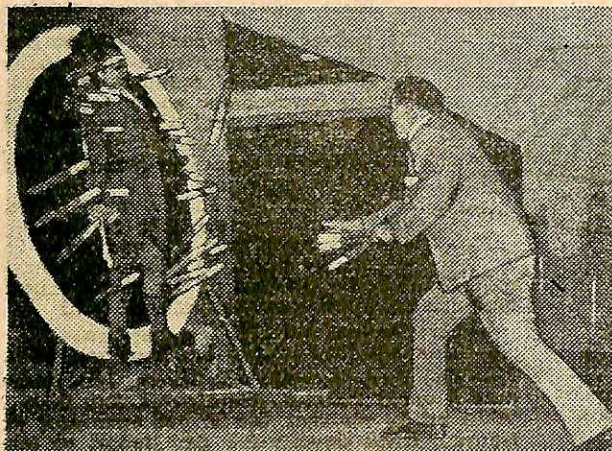
Οί μάρτυρες που είχαν άναγνωρίσει άλλοτε το Ντέμωρ παραδένθηκαν τώρα πως είχαν κάμει λάθος. "Ο πραγματικός γκάνγκστερ ήταν ό Κούχ. Τό άπολόγησε άλλωστε και ό ίδιος, και καταδικάστηκε σε ισόβια.

Όσο για τό Ντέμωρ, έφόσον είχε όμολογήσει την ένοχη του, δεν έπέτρεπε ο νόμος άναθεώρησι της δικής του. Για ν' τακτοποιηθούν λοιπόν, τά πράγματα του έβρεσαν γάσι για ένα έγκλημα που δεν είχε διαπράξει! Κι' άποφυλακίσθηκε τον "Οκτώβριο του 1938.

Ένα αίμοδιψές τέρας

Στό Καραχί των "Ινδιών συνελήθη ένας επικίνδυνος ληστής, όνυατι Μπουπάτ, που ή άστυνομία καταζητούσε άπο καιρό. Στό διάστημα των πέντε τελευταίων ετών, ό Μπουπάτ είχε σκοτώσει άνω των 100 προσώπων για να τά ληστέψη.

51

Ο περίφημος Τζος Γκίμπσον, ένας άσος αυτού του σπόρ, έκσφενδονίζει τα μαχαίρια, ενώ ο ξυλινός δίσκος του στόχου περιστρέφεται μαζί με την κυρία Γκίμπσον!...

Οι άνθρωποι που έκσφενδονίζουν μαχαίρια

Ένα δύσκολο και επικίνδυνο σπόρ

Οι άνθρωποι που ρίχνουν μαχαίρια γύρω σε ζωντανούς στόχους δεν το κάνουν μόνο για λόγους βιοπορισμού. Στην Αγγλία και τις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχουν πολλοί έρασιτέχνες, που έχουν ειδικευθεί σ' αυτό το σπόρ.

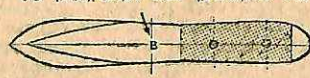
Είναι αυτονόητο ότι το επικίνδυνο αυτό σπόρ απαιτεί μακρά προπόνηση, που γίνεται σε ειδικές σχολές. Παρόμοιες σχολές υπάρχουν στο Λονδίνο, τη Νέα Υόρκη κι' άλλα μέρη.

Πριν από λίγον καιρό, ένας παλιός άσος του επαγγέλματος, που διευθύνει σήμερα μια ειδική σχολή προπονήσεως στην έκσφενδονιση μαχαιριών, ο Τζος Λά Μόττα, έδωσε στο Τάουκ Χώλ της Νέας Υόρκης μια ενδιαφέρουσα διάλεξη σχετικά μ' αυτό το σπόρ. Φανέρωσε, μάλιστα, όλα τα μυστικά του, που, άλλωστε, δεν έχουν αξία για τους μη ειδικούς.

Οποιοδήποτε μαχαίρι δεν είναι κατάλληλο για έκσφενδονισι. Εκείνο που θα χρησιμοποιηθεί γι' αυτό το σκοπό πρέπει να είναι φτιαγμένο με ειδικό τρόπο. Το μαχαίρι αυτό αποτελείται από μια άτσάλινη λεπίδα, που είναι εξαιρετικά κοφτερή και που σκεπάζεται κατά ένα μέρος από δύο κομμάτια ξύλου, που βιδώνονται πάνω στο μέταλλο. Αυτά τα κομμάτια του ξύλου αποτελούν τη λαβή του μαχαιριού. Κατά τη στιγμή της ρίψεως, ωστόσο, το μαχαίρι δεν πιάνεται απ' αυτή τη λαβή, αλλά από το μέρος της αίχμης.

Για να ρίξει κανείς το μαχαίρι στο σημείο που

θέλει δεν αρκεί να είναι καλός σκοπευτής. Πρέπει επίσης να διαθέτει ένα τέλειο μαχαίρι, δηλαδή ένα μαχαίρι απόλυτως ισορροπημένο. Πράγμα που συμβαίνει όταν τα δύο κομμάτια του μαχαιριού, που βρίσκονται εκατέρωθεν του σημείου ισορροπίας έχουν τον ίδιο βάρος. Κατά τον Τζος Λά Μόττα μια διαφορά 1/10 του γραμμαρίου μπορεί να έχει μοιραία αποτελέσματα. Στην περίπτωση αυτή, εκείνος που ρίχνει το μαχαίρι δεν μπορεί να

Το ειδικό μαχαίρι που χρησιμοποιείται για την έκσφενδονισι. Το βέλος στο σημείο Β, δείχνει το κέντρο της ισορροπίας.

είναι βέβαιος για το χτύπημά του. Το μαχαίρι, εξ άλλου, δεν καρφώνεται κάθετα πάνω στο ξύλο, αλλά λοξά. Για το λόγο αυτό, όταν ένα μαχαίρι καρφώνεται λοξά, θεωρείται ακατάλληλο.

Όπως είπαμε, το μαχαίρι πιάνεται από την αίχμη με τον αντίχειρα και το δείκτη, ενώ τα άλλα δάκτυλα κλείνονται πάνω στην παλάμη και μένετε ακίνητος.

Ο Λά Μόττα επιμένει ότι ο αρχάριος είναι απαραίτητο να εξασκηθεί επί ημέρες και εβδομάδες ίσως να πιάνει καλά το μαχαίρι, προτού το ρίξει. Οι κινήσεις του πρέπει να είναι ταχύτατες και αβίαστες. Δεν επιτρέπεται να ζυγίζει το μαχαίρι προς το μέρος του στόχου, ούτε να το φέρνει εμπρός-πίσω. Η έκσφενδονισις πρέπει να γίνεται άμεσα με μια απότομη κι' όχι πολύ όρμητική κί-

νησι. Μ' απλούστερα λόγια, το μαχαίρι πρέπει να ρίχνεται μαλακά. Η κίνηση θα είναι η ίδια, συμβούλευει ο Αμερικανός εμπειρογνώμων, σαν να έπρόκειτο να πετάξετε το χέρι σας. Το μαχαίρι ξεκινάει τότε με τη λαβή προς το μέρος του στόχου. Αλλά άμεσα έπειτα διαγράφει ένα τόξο 180 μοιρών και διευθύνεται με την αίχμη προς τα εμπρός.

Ο Λά Μόττα συνιστά:

«Το μαχαίρι που θα χρησιμοποιήσετε πρέπει να είναι ελαφρύ. Ένα μεγάλο μαχαίρι είναι ακατάλληλο γι' αυτό το σκοπό. Δεν χρειάζεται δύναμις, αλλά μεγίστη ακρίβεια στις κινήσεις. Η δύναμις που απαιτείται είναι η ίδια, είτε κοντά, είτε μακριά βρίσκεται ο στόχος. Η απόσταση εξαρτάται όχι από την ικανότητα εκείνου που ρίχνει το μαχαίρι, αλλά από το μήκος του βραχίονός του. Όσο μεγαλύτερος είναι ο βραχίονας, τόσο μακρύτερα θα μπορέσει να το πετάξει».

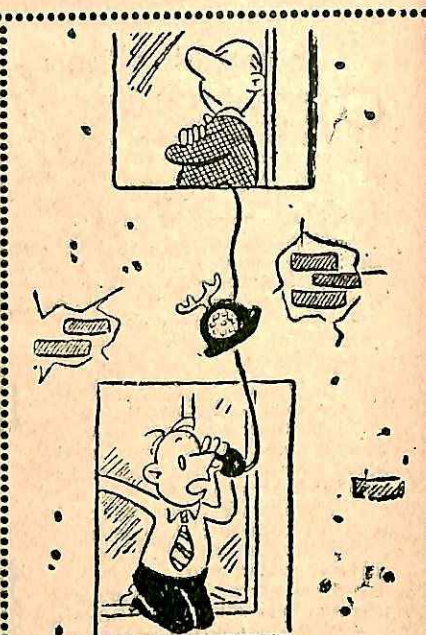
Οι αρχάριοι ρίχνουν συνήθως το μαχαίρι από απόσταση τριών μέτρων. Με τον καιρό, όμως, φθάνουν στα έξι μέτρα και με μεγάλη μάλιστα, επιτυχία.

«Κανείς δεν ξέρει που μπορεί να πιάσει ένα μαχαίρι από τη στιγμή που θα φύγει από τα χέρια ενός μη εξησκημένου, παρατηρεί ο Λά Μόττα. Μπορεί να χτυπήσει ακόμη και τον ίδιο από κακό υπολογισμό».

Μερικοί εξησκημένοι σ' αυτό το σπόρ πετούν το μαχαίρι με τις πλάτες γυρισμένες προς το μέρος του στόχου. Το πράγμα αυτό, κατά τον Λά Μόττα, είναι περισσότερο εύκολο από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φανταστεί. Το πως εξαρτάται από το ύψος του χεριού κατά τη στιγμή της έκσφενδονισις κι' από την καμπύλη που θα διαγράψει το μαχαίρι προς τον στόχο.

Οι επαγγελματίες που κάνουν επιδείξεις εξακοντίσεως μαχαιριών έχουν ανάγκη από ένα συνεργάτη ή καλύτερα μια συνεργάτιδα. Αλλά φαίνεται ότι δε νδυσκολεύονται να βρίσκουν γυναίκες που δέχονται πρόθυμα αυτό το ρόλο. Πολλοί μάλιστα, νοσηματοποιούν τις συζύγους ή τα κορίτσια τους. Τόσο είναι βέβαιοι για την ευστοχία των χτυπημάτων τους.

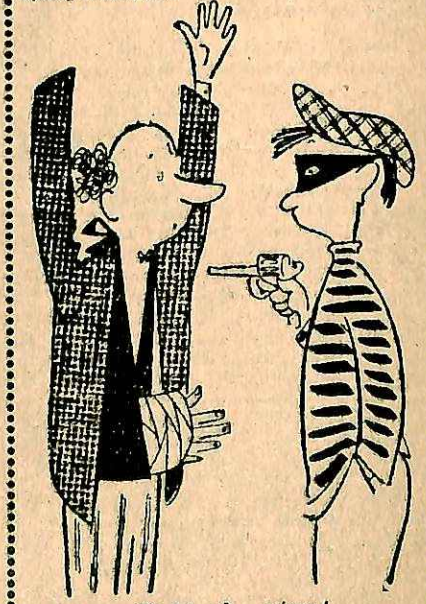
Μήπως θέλετε να εξασκηθείτε και σεις;

— Σε παρακαλώ, Διλή, άλλη φορά μη με ζητήσης στο νούμερο αυτό, γιατί ο κύριος Γιάννης είναι φοβερά δύστροπος άνθρωπος!...

— Μήπως κάνετε, παρακαλώ, και σμικρύνσεις...

— Ψηλά τα χέρια!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κόρριντον καταστρώνει το σχέδιο της έκτελέσεώς του Ρίτσι. Κατά τέτοιον τρόπο ώστε να μη κινδυνέψει πραγματικά ο ανταγωνιστής. Η Κάσα όμως δυσπιστεί. Τον υποψιάζεται και του παίρνει κουφά το κρυμένο πεδίο-στομάχι του που σκόπευε να μεταμορφωθεί σ' αυτή την περίπτωση. Πρέπει απαραίτητα να παρουσιάσει άλλο. Καταστρώνει λοιπόν, με γίλιες δυσκολίες και κινδύνους, να βρει απ' το Μπαίντον, Συναντά απ' έξω τη Μαρίαν Χούαντα, που έχει εγκατασταθεί σ' ένα γειτονικό σπίτι. Της εξηγεί την κατάσταση και συμφωνούν να κούψουν εκείνη ένα ορθόγώνιο μέσο στον τηλεφωνικό θάλαμο, κοντά στο σπίτι του Ρίτσι, για να το βοηθήσει ο Κόρριντον.

Ευχαριστήθηκε πολύ που σ' άνα-ειδα. Κάνει όμως μεγάλη ανοησία ο Ρίτσι, που σ' αφήνει να μένετε εδώ! Δεν ξέρει λοιπόν πόσο επικίνδυνο είναι αυτό ο άνθρωπος! Η κοπέλλα χαμογέλασε κι' εξήγησε: — Έγώ επέμεινα και τον έπεισα. Έρχονται στιγμές που γίνονται πεισμάτара σαν κι' αυτόν. «Ηδελνά να κάνω κι' εγώ κάτι. Ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του και συνέχισε: — Αν τυχόν βρεθείτε σε δύσκολη θέση, κάμτε σνιούλα απ' το παράθυρό σας μ' ένα ηλεκτρικό φανάρι. Ο Ρούλινς ή εγώ περιπολούμε κάθε βράδυ σ' αυτό το δρόμο, και ξέρουμε κι' οι δυο το αλφάβητο Μόρς. Θα κάνετε αυτό που σ' έζητώ: — Με μεγάλη μου ευχαρίστησι!... Τώρα όμως πρέπει να βρω κάποιον τρόπο για να ξαναπιάσω πάνω απ' το ηλεκτρισμένο συρματόπλεγμα. — Α, είναι πολύ εύκολο. Έγώ φροντίζω γι' αυτό. Αφ' ότου ανακαλύψαμε το Μπαίντον, κανονίσαμε ώστε να διακόψουμε το ηλεκτρικό ρεύμα

Αυτό που περιμένατε με τόσο ανυπομονησι

ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

κυκλοφορούν σε λίγες μέρες σ' εβδόμιο. Εκδοτικός Οίκος Α. Μαυρίδη, Θεμιστοκλέους 11, Αθήνα.

πλευρά. Ο Κόρριντον, δίχως να χάσει καιρό, του κατάφερε και δεύτερο χτύπημα, στο κεφάλι. Έκαμε ύστερα μισή στροφή κι' ώρμησε προς το σπίτι. Η μόνη του σκέψη ήταν τώρα πώς να γυρίσει στο δωμάτιό του το ταχύτερο. «Ελπίζω να μη συναντήσω μπροστά του άλλα σκυλιά. Έτρεξε ανάμεσα στις ροδοδάφνες, φροντίζοντας να μείνει όσο το δυνατόν κρυμμένος, ως τη μεγάλη πελούζα που έπρεπε να διασχίσει για να φτάσει στο σπίτι.

Έμεινε για λίγο ακίνητος, προσπαθώντας να τρυπήσει το σκοτάδι με τα μάτια του. Αφουγκράστηκε, αλλά δεν άκουσε τίποτα.

Υστερα προχώρησε στην πελούζα, σφίγγοντας στο χέρι του την τσιμπίδα, μ' όλες τις αισθήσεις του σ' επιφυλακή. Καθώς περνούσε την ανοιχτή είσοδο έκτασι, στα μισά του δρόμου, είδε ξαφνικά προς τ' άριστερά του την αδύνατη λάμψη ενός τσιγάρου!

Επεσε άμεσα με τα τέσσερα. Δεν μπορούσε να διακρίνει στα σκοτεινά το φύλακα, που περνούσε μπροστά απ' την είσοδο του σπιτιού. Η φωτιά όμως του τσιγάρου του εξείχνε το δρόμο που ακολουθούσε. Το ένα απ' τα σκυλιά του φύλακα άρχισε ξαφνικά να μουγκρίζει υπόκοφα. Εκείνος βλαστήμησε. Υστερα το ζώο άρχισε να γαυγίζει.

— Σκαμμός! του φώναξε ο φύλακας.

Το σκυλί ξαναγαύισε, κι' ο Κόρριντον άκουσε ένα πατάχισμα καμουτσικιού, τη στιγμή που το ζώο άρχισε να τραβάει το λουρί του. Ο σκύλος ούρλιασε απ' τον πόνο.

— Ποιος είν' εκεί; φώναξε κάποιος.

— Τα κουνέλια, υποθέτω, εί-

πε θυμωμένα ο δεύτερος φύλακας.

— Δεν θάκανες άσχημα ν' απολύσεις το σκυλί. Ίσως να μπηκε κανείς στο πάρκο...

— Βλακείες! Κανείς δεν μπορεί πώς να γυρίσει στο δωμάτιό του το ταχύτερο. «Ελπίζω να μη συναντήσω μπροστά του άλλα σκυλιά. Έτρεξε ανάμεσα στις ροδοδάφνες, φροντίζοντας να μείνει όσο το δυνατόν κρυμμένος, ως τη μεγάλη πελούζα που έπρεπε να διασχίσει για να φτάσει στο σπίτι.

Έμεινε για λίγο ακίνητος, προσπαθώντας να τρυπήσει το σκοτάδι με τα μάτια του. Αφουγκράστηκε, αλλά δεν άκουσε τίποτα.

Υστερα προχώρησε στην πελούζα, σφίγγοντας στο χέρι του την τσιμπίδα, μ' όλες τις αισθήσεις του σ' επιφυλακή. Καθώς περνούσε την ανοιχτή είσοδο έκτασι, στα μισά του δρόμου, είδε ξαφνικά προς τ' άριστερά του την αδύνατη λάμψη ενός τσιγάρου!

Επεσε άμεσα με τα τέσσερα. Δεν μπορούσε να διακρίνει στα σκοτεινά το φύλακα, που περνούσε μπροστά απ' την είσοδο του σπιτιού. Η φωτιά όμως του τσιγάρου του εξείχνε το δρόμο που ακολουθούσε. Το ένα απ' τα σκυλιά του φύλακα άρχισε ξαφνικά να μουγκρίζει υπόκοφα. Εκείνος βλαστήμησε. Υστερα το ζώο άρχισε να γαυγίζει.

— Σκαμμός! του φώναξε ο φύλακας.

Το σκυλί ξαναγαύισε, κι' ο Κόρριντον άκουσε ένα πατάχισμα καμουτσικιού, τη στιγμή που το ζώο άρχισε να τραβάει το λουρί του. Ο σκύλος ούρλιασε απ' τον πόνο.

— Ποιος είν' εκεί; φώναξε κάποιος.

— Τα κουνέλια, υποθέτω, εί-

Επιτύμβιον

Κάποιος νεαρός ποιητής του κάρρου, με μακρύ μαλλιά, πλατύγυρο καπέλλο, γραβάτα φλοτάν και τσέπη παν' με πναι, καθόταν με το φίλο του Ντιντ' στα παγκάκια του Ζαπτείου. Συζητούσαν πώς θα περνούσαν την ημέρα τους και σε ποια μικροταβέρνα θ' άραζαν για να τσιμπήσουν όσο το δυνατόν κατ' φτηνότερο. Εκεί που τάλεσαν και λογάσσαν και τα λίγα παραδάκια τους, τους πλησιάζει ένας χωριάτης:

— Κύριε Όμπερ, λέει στον ποιητή, βγάζοντας το σκούφο του, το παιδί μου σκοτώθηκε στον πόλεμο... Τούκαμα οέτος έναν τάφο καλούτσικο στο χωριό και θέλω να του γράψω κι' ένα ποίημα πάνω στο σταυρό... Μου είπανε πως ή άφεντιά σου τα καταφέρνεις κατ' τέτοια... με το αζημίωτο βέβαια!...

Και τότε αφήνει δυο είκοσαχίλια στο παγκάκι. Ο Ντιντ' με κόπο συγκράτησε τα γέλια του. Σκέφτηκε ότι κάποιος κοινός φίλος χωρατατζής τον είχε στείλει. Ο Όμπερ πήρε τότε τα χρήματα και του είπε να καθήσει. Έπειτα, όπως ήταν απασχλλητος αυτοσχεδιαστής άρχισε ν' άπαννέλλει:

— Όλος σφρίγος και όλος νεότης της Πατρίδος λαμπρός στρατιώτης... Ο γιός μου δεν ήταν στρατιώτης, ήταν δεκανέας! Να κι' ένα δεκαχίλιό-ρο άκόμα και κάμε το ποίημα για δεκανέα!... Ο Όμπερ τσέπωσε πάλι τα λεφτά κι' άρχισε ν' άπαννέλλει:

— Δυνατός και άκαμπος ως Αϊας της Πατρίδος λαμπρός δεκανέας... Έγραψε το ποίημα και πδωσε στο χωριάτη, που έφυγε κατενθουσιασμένος, ενώ οι δυο φίλοι το μεσημέρι έτρωγαν πλουσιόπαροχα σ' ένα λαϊκό ταβερνάκι.

σμάτα. Αυθόνοιοι προβολείς φωτίσαν ξαφνικά το πάρκο. Ο Κόρριντον φόρεσε βιαστικά την πυτζάμα του, κρέμασε τα ρούχα του μέσ' στη ντουλάπα, ύστερα πήγε ως την πόρτα και την άνοιξε, αφού έβγαλε απ' τη θύρα της την καρέκλα.

Αντίκρισε τότε την Κάρα, δροια στο κατώφλι της. Έκείνη του χαμογέλασε σαρκαστικά.

—Τα καταφέρατε λοιπόν να γυρίστε εγκαίρως; του είπε.

Τα χείλη της ήσαν πρησμένα απ' τη γροθιά του. Έίμε. Και τα μάτια της πετούσαν σπινθήρες.

—Ονειρευόσαστε ξυπνητή; πρόφερε μ' αδιαφορία ο Κόρριντον. Καλύτερα θα κάνατε να πάτε να κοιμηθίτε, πριν σας μαυρίσει το μάτι καμιά δεύτερη γροθιά!

Το πρόσωπό της έγινε κατάχλωμο. Έκαμε ένα μορφασμό, δείχνοντας τα δόντια της, σαν άγρια γάτα.

—Πολύ καλά, κύριε Κόρριντον, είπε ξερά. Έγώ είμαι υπομονετική. Θάρρη σε λίγο κι' η σειρά μου!...

Του γύρισε ύστερα την πλάτη, μπήκε στην κάμαρά της κι'

έκλεισε την πόρτα της με όρμη.

Ο Κόρριντον έκαμε ένα μορφασμό. Τη στιγμή που ετοιμαζόταν να ξαναμπή στο δωμάτιό του, φάνηκε ο Έιμς στην άκρη του διαδρόμου.

—Τί κάνετε σεις εδώ; φώναξε, τρέχοντας προς το μέρος του. Είχατε βγή έξω;

—Να βγω έξω; απώρησε ο Κόρριντον. Πού να πάω;

Ο Έιμς έκαμε μία νευρική χειρονομία.

—Κάποιος, μπήκε στο πάρκο, του εξήγησε.

Συγχρόνως τον κύτταζε έρευνητικά μέσ' στα μάτια.

—Βρήκαμε πληγωμένο ένα απ' τα σκυλιά, πρόσθεσε.

—Μπορώ να σας φανώ καθόλου χρήσιμος; πρότεινε ο Κόρριντον.

Ο Έιμς κούνησε αρνητικά το κεφάλι του κι' απάντησε:

—Όχι. Οί φύλακες κάνουν ό,τι πρέπει. Έσείς γυρίστε άμεσα στο κρεβάτι σας. Όταν σημαίνει συναγερμός κανείς δεν έχει δικαίωμα να βγή απ' το δωμάτιό του.

Καθώς ο Κόρριντον περνούσε το κατώφλι του, ο Έιμς τον ρώτησε:

—Τί ήθελε η Κάρα;

—Νόμιζε κι' αυτή πως είχα βγή έξω, εξήγησε εκείνος χαμογελώντας. Άπορώ πως της κατέβηκε τέτοια ιδέα!

Ο Έιμς τον κύτταζε με δυσπιστία. Μά ο Κόρριντον, χαμογελαστός πάντα, μπήκε στο δωμάτιο κι' έκλεισε την πόρτα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8

I

«Εδώ που φτάσαμε, δεν υπάρχει πια τρόπος να σταματήσω», συλλογιζόταν ο Κόρριντον, κατεβαίνοντας τη σκάλα που οδηγούσε στην εξώπορτα.

Με τις συνεχείς δοκιμές και επαναλήψεις, είχε επιτύχει να κάνουν τη δουλειά τους σαν αυτόματα ο Μάκ "Ανταμς" κι' ο Τσίτσο, σύμφωνα με το σχέδιό του. Ήξερε όμως πως έμενε ακόμη κάποια πιθανότητα να κάνει ο ένας απ' τους δυο κάτι απρόβλεπτο, που θα κόστιζε τη ζωή του Ρίτσι.

Τώρα, που έφτασε πια η στιγμή ν' αρχίσει η επιχείρησις, ο Κόρριντον ευχόταν να μη την είχε ποτέ αναλάβει... Παρ' όλους τους δικτατορικούς τρόπους του Ρίτσι, ένοιωθε πολλή συμπάθεια γι' αυτόν. Ήξερε πως ο συνταγματάρχης ήταν σε θέση να εξουδετερώσει το Μάκ "Ανταμς". Μά δεν ήταν βέβαιος πως θα μπορούσε κι' αυτός να βγάλει απ' τη μέση τον Τσίτσο...

Ο Όμερ, ο Έιμς, η Κάρα κι' οί δυο σκοπευτές τον περιέμεναν στην εξώπορτα.

—Ετοιμα όλοι; τον ρώτησε ο Έιμς, όταν έφτασε κοντά τους.

—Ναί, απάντησε ο Κόρριντον με πρόσωπο ανέκφραστο. Δεν μένει, παρά μία λεπτομέρεια: "Αν τυχόν μπλέξουμε άσχημα, θα πρέπει να κάνουμε το γύρο του Μάρμπλ Άρτσ. Να βρίσκεσθε λοιπόν εκεί στις 10 1/2."

«Θα μ'ας περιμένετε μισή ώρα. Αν ως τότε δεν φανή κανείς από μ'ας, κάμετε μία βόλτα και ξαναγυρίστε στις 11 1/2. Περιμένετε ως τα μεσάνυχτα. Αν και πολύ δεν ιδή-

τε κανένα μ'ας, να ξέρετε πως δεν πρόκειται πια να ξαναγυρίσουμε! Σύμφωνοι;

Ο Έιμς κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

—Πιστεύω πως δεν παραλείψαμε τίποτε, πρόσθεσε, ο Κόρριντον. Εγώ είμαι έτοιμος. "Αν είσαστε και σεις, μπορούμε να ξεκινήσουμε."

Ένοιωθε να βαρύνει πάνω του η ματιά της Κάρα. Μά απέφυγε να την κύτταξη...

Γύρισε στον Τσίτσο και του είπε:

—Καθήστε κοντά στην Κάρα. Ο Μάκ "Ανταμς" κι' εγώ θα περάσουμε στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου.

Ενώ ανέβαιναν στ' αυτοκίνητο η Κάρα κι' ο Τσίτσο, ο Κόρριντον έπεσε στον Όμερ:

—Χτύπησε έγιο, για να μ'ας πάη γυυρί! Πάντως, εγώ δεν βλέπω πού θα μπορούσε να σκοτωθούμε. Τάχουμε κανονίσει όλα στην εντέλεια.

Εκείνος χαμογέλασε, δείχνοντας τα κίτρινα δόντια του.

—Ναί, κάνατε καλή δουλειά, παραδέχθηκε. Καλή τύχη και καλή επιστροφή.

Και του έπλωσε το παχυντό και ύγρο χέρι του. Αφού έσφιξε το δικό του, πρόσθεσε:

—Μία τελευταία λεπτομέρεια, πριν φύγτε: Μ'ας είπαν πως κρατάτε ίσως, ρεβόλβερ.

Έχουμε τη γνώμη ότι δεν υπάρχει λόγος. Μου το δίνετε, σας παρακαλώ;

Ο Κόρριντον του χαμογέλασε, ενώ συγχρόνως εύλογουσε τη Μάρτιν που είχε προβλέψει αυτή την πιθανότητα.

—Δεν έχω ούτε αβιοδασιλι-άτικο πιστολάκι! απάντησε σηκώνοντας τα χέρια του. Μπορείτε να βεβαιωθείτε γι' αυτό.

Με μία έκφρασι σαν να του ζητούσε συγγνώμη γι' αυτό που έκανε, ο Έιμς πήγε κοντά του και φαχούλεψε επιδέξια απ' έξω όλα τα ρούχα του. Ύστερα έκαμε ένα βήμα πίσω και κούνησε το κεφάλι του.

—Σας τ'όλεγα εγώ πως ήταν μία βλακεία της! είπε στον Όμερ θυμωμένα.

«ΑΛΕΚΤΟΡ»

Μιράβω!
είπαν μέσα στόμα
όσοι δοκίμασαν τον

**ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΟ
ΚΑΦΕ
BRAVO**

★ ΣΕ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΙΜΗ ΜΕ ΤΟΝ
ΚΑΦΕ ΧΥΜΑ

Στα δαντοδωμεία
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΕΘΝΟΛΟΓΕΥΣ 47 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1944 25822

—Στοιχηματίζω πως ένο- είτε την αγαπητή μου Κάρα! φώναξε ο Κόρριντον, σκάζοντας στα γέλια. Τελειοπατώντας, τί μεγάλη συμπόρεια που μου έχει!...

—Θα τη συγυρίσω εγώ, όταν γυρίσει! μουγκρίσε ο Έιμς. Καιρός είναι πια να πάρη ένα καλό μάθημα.

Χτύπησε φιλικά τον Κόρριντον στον ώμο και πρόσθεσε:

—Εμπρός, ξεκινήστε! Θα βρίσκαμαι στις 10 1/2 στο ωρισμένο μέρος. Καλή επιτυχία.

Ο Κόρριντον ανέβηκε στ' αυτοκίνητο και κάθισε δίπλα στο Μάκ "Ανταμς".

—Με συγχωρήτε πού σ'ας έκανα να περιμένετε, είπε. Μά κάποιος είχε βάλει στο μυαλό του την ιδέα πως κρατούσα ρεβόλβερ!

Η Κάρα δεν τον κύτταζε. Το πρόσωπό της όμως κατσούφιασε.

Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε. Ο Κόρριντον πρόσφερε τσιγάρο Μάκ "Ανταμς". Καθώς εκείνος τ' άναβε, ο Κόρριντον πρόσθεσε ότι το χέρι του δεν ήταν καθόλου σταθερό.

Ένοιωσε κάποια συμπόνια γι' αυτόν, στη σκέψη πως ο Ρίτσι θαταν αναγκασμένος να τον σκοτώσει. Ήξερε πως δεν είχε καμμία πιθανότητα να τ'α βγάλει πέρα μ' ένα σκοπευτή άφθαστο, όπως ήταν ο συνταγματάρχης...

—Σε λίγο θα έχουμε τελειώσει, του είπε ενθαρρυντικά. Θάναι πολύ πιο δυσάρεστο για το Ρίτσι, παρά για σ'ας.

Ο Μάκ "Ανταμς" κοκκίνισε κι' απάντησε βιαστικά:

—Τό ελπίζω... Μά η Κάρα λέει πως ξέρει να σημαδεύει καλά ο Ρίτσι...

—Η Κάρα φλυαρεί περισσότερο απ' όσο πρέπει, πρόσθεσε ξερά ο Κόρριντον. Ναί, ήταν καλός σκοπευτής πριν από δέκα χρόνια. Έχει όμως γεράσει πια...

—Εννοία σου, Μάκ, θα τον ξεπαστρέψω εγώ, επενέβη ο Τσίτσο. Είναι δική μου δουλειά. Δεν θα προλάβει καν να τραβήξη το ρεβόλβερ του.

Ο Κόρριντον ήταν πολύ ευχαριστημένος που είχε αναλάβει προσωπικά τον Τσίτσο. Με μεγάλη χαρά θα του φύτευε μία σφαίρα στο κεφάλι.

—Μην ξεχάστε, είπε και στους δυο, πως απαγορεύεται να πυροβολήσετε πριν δώσω εγώ το σύνθημα. Δεν έχω όρεξι να τ'α κάνετε θάλασσα και να γυτπήστε κατά λάθος κανέναν άλλον! Όταν δώσω ν' άνασπώνω τ' ακουστικό του τηλεφώνου, θα καταλάβετε πως είναι ο Ρίτσι.

—Καλά, τ' ακούσαμε. Δεν είμαστε κουφοί! απάντησε ο Τσίτσο με δυσφορία.

—Όχι κουφοί. Βαρήκοοι γ' σας... είπε χαμογελώντας ο Κόρριντον.

—Δεν θα σ'ας έχουμε διαρκώς άφεντικό! μουγκρίσε ο Τσίτσο. Πως περιμένω τη στιγμή που θα μπορέσω να σ'ας πω δυο κουβεντούλες!

—Βούλωσ' το! επενέβη η Κάρα. Δεν ξέρεις πως είναι το χαϊδεμένο παιδί τού Έιμς; Θες να βρής το μελά σου;

Ο Τσίτσο έσφιξε τις γροθίες του και σώπασε.

Σ' όλη την υπόλοιπη διαδρομή, κανείς δεν πρόσφερε λέξη. Η Κάρα σφαίριζε με προσοχή, δίχως να βιάζεται. Εί-

χαν δώλωσε αρκετήν ώρα στη διάθεσί τους.

Έφτασαν στο Σέφερντ Μπούς κατά τις 9 1/2.

—Θα σταματήσουμε στο πάρκο για μία τελευταία επιθεώρησι, είπε ο Κόρριντον. Ύστερα θα πάμε κατ' ευθείαν στη Στράντφορντ Ρόντ.

Σε 10 λεπτά, ο Κόρριντον διέταξε την Κάρα να σταματήσει. Έκείνη υπάκουσε. Σ' όλη τη διαδρομή, δεν είχε πη λέξι στον Κόρριντον, ούτε και τον είχε κυττάξει καθόλου. Άναψε τώρα ένα τσιγάρο, αμίλητη πάντα και κακόκερη.

—Δώστε μου το ρεβόλβερ σας, είπε ο Κόρριντον στον Τσίτσο.

—Τί να τ'ο κάνετε; απώρησε εκείνος.

—Το ρεβόλβερ σας! τόνισε ο Κόρριντον.

Ο Τσίτσο δίστασε μία στιγμή, κι' ύστερα έβγαλε το ρεβόλβερ κάτω απ' τη μασχάλη του και τού τ'όδωσε. Ήταν ένα Κόλτ τών 45.

Ο Κόρριντον εξέτασε το γεμιστήρα, βεβαιώθηκε πως ήταν έτοιμο και το επέστρεψε στον Τσίτσο. Τό ίδιο έκαμε και γι'α το όπλο τού Μάκ "Ανταμς".

—Πολύ καλά, είπε ύστερα. Ξέρετε τί θα κάμετε. Μόλις πέση ο Ρίτσι, ο Τσίτσο θα πάη κοντά του και θα τ'ο ρίξη άλλη μία σφαίρα στο κεφάλι. Ο Μάκ κι' εγώ θα τρέξουμε στ' αυτοκίνητο. Θα μ'ας ακολουθήσει κι' ο Τσίτσο, όσο γρηγορότερα μπορέσει. Και θα φύγουμε ολοταχώς. Καμμία έρώτησι;

—Αν μ'ας κυνηγήσει ή αστυνομία, θα πυροβολήσουμε; ρώτησε ο Μάκ "Ανταμς".

—Μόνο σε έσχάτη ανάγκη. Είνε μεγάλος μπλάς τόν σκοτώσει κανείς ένα αστυνομικό... Αν χρειαστή να πυροβολήστε, κυττάξτε να τόν πληγώσετε μόνο.

Πάντως, δεν πρόκειται να μ'ο κλείσει τόν δρόμο ένας αστυνομικός, είπε ο Τσίτσο.

—Εμπρός, Κάρα, διέταξε ο Κόρριντον. Τραβήξτε τώρα γι'α τη Στράντφορντ Ρόντ.

Έκείνη ξεκίνησε, δίχως να κυττάξη καθόλου. Λίγο πριν από τις 10, παρά τέταρτο, σταμάτησε στη γωνία τού δρόμου τού Ρίτσι.

—Πηγαίνω εγώ πρώτος, είπε ο Κόρριντον. Μόλις μπώ στον τηλεφωνικό θάλαμο, θα προχωρήσει και σεις. Μάκ, ως τη θέσι σας. Τό ίδιο θα κάνει ύστερα κι' ο Τσίτσο. Η Κάρα θ' άφισή τόν μοτέρ να δουλεύει.

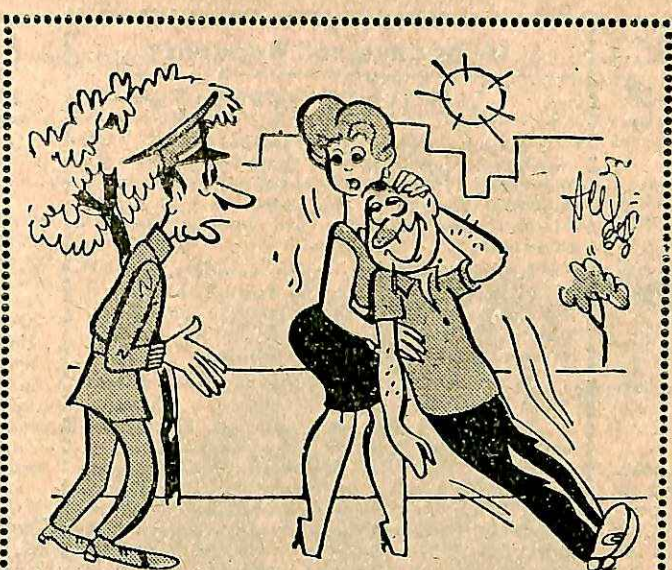
Κανείς δεν πρόσφερε λέξι. Ο Κόρριντον κατέβηκε απ' τ' αυτοκίνητο.

—Καλή τύχη, λοιπόν! είπε, και προνόησε προς τόν τηλεφωνικό θάλαμο.

Άνοιξε την πόρτα, μπήκε μέσα καί, με την πλάτη γυρισμένη προς τ' αυτοκίνητο, πέρασε τόν χέρι τού κάτω απ' την έταξέρα όπου βρισκόταν ο καταλόγος. Άγγιξε τόν ρεβόλβερ, τόν ξεκρέμασε και τόν έέτασε. Ήταν ένα Σμϊθ τών 38, πρώτης τάξεως όπλο.

Αφού βεβαιώθηκε πως ήταν γεμάτο, έβγαλε την ασφάλεια και τ'όκρυψε στην τσέπη του. Έπειτα γύρισε λίγο τόν κεφάλι του και κύτταξε τόν δρόμο.

Ο Μάκ "Ανταμς" είχε βγή απ' τ' αυτοκίνητο και προ-

—Πού θ'α πάη αυτή ή υπόθεσις, κύριε πόλιςμαν; Είνε δ... πέμπτος που παθαίνει ήλίσις και... πέφτει άπάνω μου!... (Τού Άρχέλαου)

χωρούσε προς τόν μέρος του.

Όταν πέρασε από κοντά του, ο Κόρριντον είδε πως ήταν χλωμός, σαν τόν κερι. Προχώρησε ακόμα, προσπεράσε τόν σπιτί τού Ρίτσι και σταμάτησε κάτω απ' ένα δέντρο, μερικά μέτρα μακρότερα.

Ένα λεπτό αργότερα, έφτασε κι' ο Τσίτσο. Τό πρόσωπό του είχε μιά έκφρασι παγωμένη και τ'α μικρά μάτια του έλαμπαν. Έγκραστήθηκε πίσω απ' τόν ταχυδρομικό κιβώτιο.

Ο Κόρριντον έλπιζε πως δεν θαδύαινε κανείς απ' τ'α γύρω σπίτια, πριν σταματήσουν οί πιστολιές. Ήταν άπιθανο, εξ άλλου, να βρισκεται κανείς έξω, τέτοια ώρα. Μά, αν εμφανιζόταν κάποιος, μπορούσε να ανατρέψη μεμιάς όλο τόν σχέδιο που είχε καταστρώσει με τόση επιμέλεια.

Έρριξε μία ματιά στο ρολόι του. Είχε φτάσει ή ώρα! Πλησίαζαν οί 10...

Κύτταξε πάνω απ' τόν ώμο του. Διέκρινε τή σκούρα σιλουέτα τής Μπουικ, σταματημένης εκατό μέτρα μακρότερα. Άναρωτήθηκε σαν τί να μαγείρευε ή Κάρα... Έλπιζε να υπακούσει, στις διαταγές του και να μείνη μέσ' στ' αυτοκίνητο.

Άναρωτήθηκε επίσης πού

βρισκόταν άραγε τ'α αστυνομικά αυτοκίνητα. Αυτά θ' αναλαμβάναν τή δυσκολώτερη δουλειά: να σταματήσουν τήν Κάρα. Καταλάβαινε άραγε ή αστυνομία με τί αντίπαλο είχε να κάνει;

Κύτταξε τόν Τσίτσο, πίσω απ' τόν ταχυδρομικό κουτί. Έτσι πού στεκόταν, τόν κεφάλι του κι' ή σενή πλάτη του άποτελούσαν ένα καλό στόχο!

Έχασε τόν χέρι του στην τσέπη κι' έβγαλε τόν ρεβόλβερ. Σε μερικά λεπτά, θαδύαινε ο Ρίτσι...

Μισάνοιζε άθόρυβα τήν πόρτα τού τηλεφωνικού θαλάμου. Κύτταξε τόν Μάκ "Ανταμς". Εκείνος σήκωσε λίγο τόν χέρι του, για να δείξη πως τόν έβλεπε και πως ήταν έτοιμος.

Περιέμεναν ακόμα. Τ'α λεπτά τής ώρας κυλούσαν άργά-άργα. Η καρδιά τού Κόρριντον άρχισε να σφυροκοπά μέσ' στα στήθη του. Άναρωτήθηκε σαν τί ναδύαινε άραγε ο Ρίτσι, τήν ώρα εκείνη, και σκέφθηκε με κάποια πικρία πως θάταν σίγουρα ψυχρός κι' αδιάφορος...

Ποτέ δεν είχε δ'α να χάνη τήν ψυχραιμία του, στις τόσες κρίσιμες περιστάσεις που είχαν βρεθή, τόν καιρο που εργαζόταν μαζί οί δυο τους...

Έπσαν δυο πυροβολισμοί. Είχαν ρίξει ο "Ανταμς" κι' ο Ρίτσι συγχρόνως. Άλλά ο δεύτερος είχε προηγηθ' κάπως. Ο Κόρριντον είδε τόν Μάκ "Ανταμς" ν' άφισή τόν ρεβόλβερ τόν και ν' πιάνη τόν μπροστο τού.

Ο Ρίτσι άρμησε προς τόν μέρος του, ενώ εκείνος έπεσφε γονατιστός. Τόν χτύπησε τόν κεφάλι με τή λαβή τού πιστολιού του και τόν έάπλωσε άναίσθητο.

Ο Τσίτσο σημάδεψε τώρα με τόν ρεβόλβερ τόν Ρίτσι. Ο Κόρριντον σήκωσε τόν πιστόλι του και τόν πυροβόλησε. Τόν είδε ν' ασιράζεται κάτω, ενώ τόν ρεβόλβερ έξεφυγε απ' τόν χέρι του, να προσπαθή να συρβή προς τόν μέρος του κι' ύστερα να μείνη στη μέση τού δρόμου.

Έπσαν δυο πυροβολισμοί. Είχαν ρίξει ο "Ανταμς" κι' ο Ρίτσι συγχρόνως. Άλλά ο δεύτερος είχε προηγηθ' κάπως. Ο Κόρριντον είδε τόν Μάκ "Ανταμς" ν' άφισή τόν ρεβόλβερ τόν και ν' πιάνη τόν μπροστο τού.

Ο Ρίτσι άρμησε προς τόν μέρος του, ενώ εκείνος έπεσφε γονατιστός. Τόν χτύπησε τόν κεφάλι με τή λαβή τού πιστολιού του και τόν έάπλωσε άναίσθητο.

Ο Τσίτσο σημάδεψε τώρα με τόν ρεβόλβερ τόν Ρίτσι. Ο Κόρριντον σήκωσε τόν πιστόλι του και τόν πυροβόλησε. Τόν είδε ν' ασιράζεται κάτω, ενώ τόν ρεβόλβερ έξεφυγε απ' τόν χέρι του, να προσπαθή να συρβή προς τόν μέρος του κι' ύστερα να μείνη στη μέση τού δρόμου.

Έπσαν δυο πυροβολισμοί. Είχαν ρίξει ο "Ανταμς" κι' ο Ρίτσι συγχρόνως. Άλλά ο δεύτερος είχε προηγηθ' κάπως. Ο Κόρριντον είδε τόν Μάκ "Ανταμς" ν' άφισή τόν ρεβόλβερ τόν και ν' πιάνη τόν μπροστο τού.

Ο Ρίτσι άρμησε προς τόν μέρος του, ενώ εκείνος έπεσφε γονατιστός. Τόν χτύπησε τόν κεφάλι με τή λαβή τού πιστολιού του και τόν έάπλωσε άναίσθητο.

Ο Τσίτσο σημάδεψε τώρα με τόν ρεβόλβερ τόν Ρίτσι. Ο Κόρριντον σήκωσε τόν πιστόλι του και τόν πυροβόλησε. Τόν είδε ν' ασιράζεται κάτω, ενώ τόν ρεβόλβερ έξεφυγε απ' τόν χέρι του, να προσπαθή να συρβή προς τόν μέρος του κι' ύστερα να μείνη στη μέση τού δρόμου.

Έπσαν δυο πυροβολισμοί. Είχαν ρίξει ο "Ανταμς" κι' ο Ρίτσι συγχρόνως. Άλλά ο δεύτερος είχε προηγηθ' κάπως. Ο Κόρριντον είδε τόν Μάκ "Ανταμς" ν' άφισή τόν ρεβόλβερ τόν και ν' πιάνη τόν μπροστο τού.

Ο Ρίτσι άρμησε προς τόν μέρος του, ενώ εκείνος έπεσφε γονατιστός. Τόν χτύπησε τόν κεφάλι με τή λαβή τού πιστολιού του και τόν έάπλωσε άναίσθητο.

Ο Τσίτσο σημάδεψε τώρα με τόν ρεβόλβερ τόν Ρίτσι. Ο Κόρριντον σήκωσε τόν πιστόλι του και τόν πυροβόλησε. Τόν είδε ν' ασιράζεται κάτω, ενώ τόν ρεβόλβερ έξεφυγε απ' τόν χέρι του, να προσπαθή να συρβή προς τόν μέρος του κι' ύστερα να μείνη στη μέση τού δρόμου.

Έπσαν δυο πυροβολισμοί. Είχαν ρίξει ο "Ανταμς" κι' ο Ρίτσι συγχρόνως. Άλλά ο δεύτερος είχε προηγηθ' κάπως. Ο Κόρριντον είδε τόν Μάκ "Ανταμς" ν' άφισή τόν ρεβόλβερ τόν και ν' πιάνη τόν μπροστο τού.

Ο Ρίτσι άρμησε προς τόν μέρος του, ενώ εκείνος έπεσφε γονατιστός. Τόν χτύπησε τόν κεφάλι με τή λαβή τού πιστολιού του και τόν έάπλωσε άναίσθητο.

Ο Τσίτσο σημάδεψε τώρα με τόν ρεβόλβερ τόν Ρίτσι. Ο Κόρριντον σήκωσε τόν πιστόλι του και τόν πυροβόλησε. Τόν είδε ν' ασιράζεται κάτω, ενώ τόν ρεβόλβερ έξεφυγε απ' τόν χέρι του, να προσπαθή να συρβή προς τόν μέρος του κι' ύστερα να μείνη στη μέση τού δρόμου.

Έπσαν δυο πυροβολισμοί. Είχαν ρίξει ο "Ανταμς" κι' ο Ρίτσι συγχρόνως. Άλλά ο δεύτερος είχε προηγηθ' κάπως. Ο Κόρριντον είδε τόν Μάκ "Ανταμς" ν' άφισή τόν ρεβόλβερ τόν και ν' πιάνη τόν μπροστο τού.

Ο Ρίτσι άρμησε προς τόν μέρος του, ενώ εκείνος έπεσφε γονατιστός. Τόν χτύπησε τόν κεφάλι με τή λαβή τού πιστολιού του και τόν έάπλωσε άναίσθητο.

Ο Τσίτσο σημάδεψε τώρα με τόν ρεβόλβερ τόν Ρίτσι. Ο Κόρριντον σήκωσε τόν πιστόλι του και τόν πυροβόλησε. Τόν είδε ν' ασιράζεται κάτω, ενώ τόν ρεβόλβερ έξεφυγε απ' τόν χέρι του, να προσπαθή να συρβή προς τόν μέρος του κι' ύστερα να μείνη στη μέση τού δρόμου.

Έπσαν δυο πυροβολισμοί. Είχαν ρίξει ο "Ανταμς" κι' ο Ρίτσι συγχρόνως. Άλλά ο δεύτερος είχε προηγηθ' κάπως. Ο Κόρριντον είδε τόν Μάκ "Ανταμς" ν' άφισή τόν ρεβόλβερ τόν και ν' πιάνη τόν μπροστο τού.

Ο Ρίτσι άρμησε προς τόν μέρος του, ενώ εκείνος έπεσφε γονατιστός. Τόν χτύπησε τόν κεφάλι με τή λαβή τού πιστολιού του και τόν έάπλωσε άναίσθητο.

Ο Τσίτσο σημάδεψε τώρα με τόν ρεβόλβερ τόν Ρίτσι. Ο Κόρριντον σήκωσε τόν πιστόλι του και τόν πυροβόλησε. Τόν είδε ν' ασιράζεται κάτω, ενώ τόν ρεβόλβερ έξεφυγε απ' τόν χέρι του, να προσπαθή να συρβή προς τόν μέρος του κι' ύστερα να μείνη στη μέση τού δρόμου.

Έπσαν δυο πυροβολισμοί. Είχαν ρίξει ο "Ανταμς" κι' ο Ρίτσι συγχρόνως. Άλλά ο δεύτερος είχε προηγηθ' κάπως. Ο Κόρριντον είδε τόν Μάκ "Ανταμς" ν' άφισή τόν ρεβόλβερ τόν και ν' πιάνη τόν μπροστο τού.

Ο Ρίτσι άρμησε προς τόν μέρος του, ενώ εκείνος έπεσφε γονατιστός. Τόν χτύπησε τόν κεφάλι με τή λαβή τού πιστολιού του και τόν έάπλωσε άναίσθητο.

Ο Τσίτσο σημάδεψε τώρα με τόν ρεβόλβερ τόν Ρίτσι. Ο Κόρριντον σήκωσε τόν πιστόλι του και τόν πυροβόλησε. Τόν είδε ν' ασιράζεται κάτω, ενώ τόν ρεβόλβερ έξεφυγε απ' τόν χέρι του, να προσπαθή να συρβή προς τόν μέρος του κι' ύστερα να μείνη στη μέση τού δρόμου.

Έπσαν δυο πυροβολισμοί. Είχαν ρίξει ο "Ανταμς" κι' ο Ρίτσι συγχρόνως. Άλλά ο δεύτερος είχε προηγηθ' κάπως. Ο Κόρριντον είδε τόν Μάκ "Ανταμς" ν' άφισή τόν ρεβόλβερ τόν και ν' πιάνη τόν μπροστο τού.

Ο Ρίτσι άρμησε προς τόν μέρος του, ενώ εκείνος έπεσφε γονατιστός. Τόν χτύπησε τόν κεφάλι με τή λαβή τού πιστολιού του και τόν έάπλωσε άναίσθητο.

Ο Τσίτσο σημάδεψε τώρα με τόν ρεβόλβερ τόν Ρίτσι. Ο Κόρριντον σήκωσε τόν πιστόλι του και τόν πυροβόλησε. Τόν είδε ν' ασιράζεται κάτω, ενώ τόν ρεβόλβερ έξεφυγε απ' τόν χέρι του, να προσπαθή να συρβή προς τόν μέρος του κι' ύστερα να μείνη στη μέση τού δρόμου.

Έπσαν δυο πυροβολισμοί. Είχαν ρίξει ο "Ανταμς" κι' ο Ρίτσι συγχρόνως. Άλλά ο δεύτερος είχε προηγηθ' κάπως. Ο Κόρριντον είδε τόν Μάκ "Ανταμς" ν' άφισή τόν ρεβόλβερ τόν και ν' πιάνη τόν μπροστο τού.

Ένα τετραήμερο ΑΠΟΙΟΞΙΝΩΣΕΩΣ

Απαραίτητο για να διατηρήσετε τη δροσερότητά σας

Η μεγαλύτερη φροντίδα της γυναίκας είναι και πρέπει να είναι η διατήρησης της ομορφιάς και της δροσερότητας της. Αλλά αυτή η δροσερότης δεν είναι ζητήματα κολλυβίων. Εξαρτάται μόνο από τη φυσική υγεία του σώματός σας κι από την συνεχή αποτοξίνωσή του.

Η αποτοξίνωση, ωφέλιμη σε όποιον δώδεκα εποχή, είναι περισσότερο απαραίτητη κατά το καλοκαίρι.

Αλλά πώς θα την πετύχετε; Να τί συνιστούν δύο ειδικοί επιστήμονες, οι δόκτορες Χάουζερ και Μπίρχερ: Αφιερώστε τέσσερες ημέρες το μήνα σε μία «δίαιτα αποτοξίνωσης», που θα απαλλάξει τον οργανισμό σας από όλα τα περιττά και βλαβερά στοιχεία.

Οι τέσσερες αυτές ημέρες, που πρέπει να διώδεχθούν η μία την άλλη, χωρίς διακοπή, είναι οι εξής:

1) Η ημέρα των φρούτων
Πρόγευμα: Χυμός ενός λεμονιού μέσα σε ένα ποτήρι ζεστό νερό.

10 π. μ.: Ένα μεγάλο τσαμπί σταφύλι ή μία φέτα από καρπούζι.

11 π. μ.: Χυμός ενός πορτοκαλιού.

1 μ. μ.: Ένα μεγάλο αχλάδι και 300 γραμμάρια βερύκοκα.

5 μ. μ.: Αφέψημα από φράουλες και μέντα. Θα προσθέσετε ένα χυμό λεμονιού και 2-3 κουταλιές του γλυκού μέλι.

8 μ. μ.: Ένα μήλο.

Τίποτε άλλο, ούτε ένα μπισκότο.

2) Η ημέρα των χορταρικών
Πρόγευμα: Ένα ποτήρι ζεστό νερό.

9 π. μ.: Ένα μήλο.

1 μ. μ.: 2 καρότα φιλοκομμένα στον τρίφτη μέσα στο χυμό ενός λεμονιού. Μία τομάτα με φιλοκομμένο μαϊντανό.

4.30 μ. μ.: Μισό μήλο.

8 μ. μ.: 2-3 ώμες άγκινάρες ή μία φούχτα ωμά φασόλια ή μπιζέλια ή ένα πιεστό βρασμένα ραδικία με λεμόνι και λάδι (λίγο).

10 μ. μ.: Ένα φλυτζάνι ζεστό νερό.

Προσοχή: Αν έχετε εύαισθητα έντερα, θα αποφύγετε τα ωμά χόρτα.

3) Η ημέρα της μικτής διαίτας
Μόλις ξυπνήσετε το πρωί, θα πιείτε ένα ποτήρι πελν ζεστό νερό, μέσα στο οποίο θα ρίξετε το χυμό μισού λεμονιού. Έπειτα από μισή ώρα, θα φάτε μερικά ωμά φρούτα.

10 π. μ.: Ένα ζωμό από τα εξής χορταρικά: μία φούχτα σπανάκια, 3 πράσα, 3 κρεμμύδια, 3 καρότα, 2 πουρηθρες σκόρδο. Όλα αυτά τα χορταρικά θα τα κόψετε σε πολύ φινιά κομματάκια και θα τα βράσετε επί 30 λεπτά μέσα σε ένα κιλό νερό. Κατόπιν θα τα σουρώσετε και θα πιείτε το ζωμό τους.

1 μ. μ.: Φρούτα όπως και το πρωί.

4 μ. μ.: Ένα φλυτζάνι ζωμό από χορταρικά.

6 μ. μ.: Το ίδιο.

8 μ. μ.: Φρούτα.

10 μ. μ.: Ένα μήλο.

4) Η ημέρα της υδαρούς διαίτας
Πρόγευμα: Χυμός πορτοκαλιού ή κίτρου.

10 π. μ.: Κοκταίηλ από χυμό λεμονιού και τομάτας (1/4 χυμό πορτοκαλιού, 3/4 χυμό τομάτας).

11 π. μ.: Ένα μικρό ποτήρι με χυμό πορτοκαλιού.

1 μ. μ.: Κοκταίηλ από χυμό τομάτας.

2 μ. μ.: Ένα μικρό ποτήρι με χυμό τομάτας.

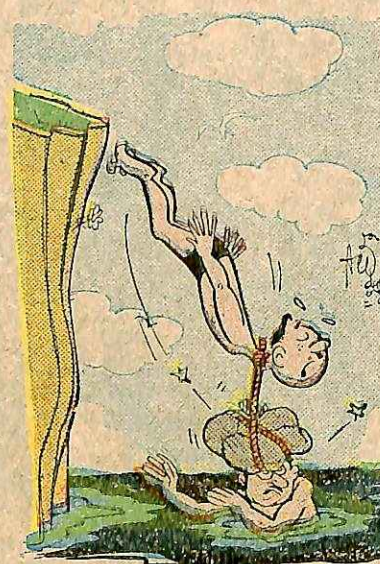
7 μ. μ.: Κοκταίηλ τομάτα-λεμόνι.

9 μ. μ.: Χυμός κίτρου.

Έπειτα από την τετάρτη ημέρα, η αποτοξίνωση του οργανισμού είναι πλήρης. Θα ξαναγυρίσετε τότε στη συνηθισμένη διατροφή σας, αλλά χωρίς καταχρήσεις και υπερβολές. Θα επαναλάβετε δε τη δίαιτα αποτοξίνωσης σε ένα μήνα.

— Ας τα μαζεύω... Όρα είναι να ξυπνήσω!

— Δεν προσέχεις, βρέ παιδί μου, που αυτοκτονείς!

— Αργήσα πολύ, γουσέ μου;... (Του Άρχελαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Μία μπιριγιαντίνη που μπορείτε να φτιάξετε μόνη σας

Μία πολύ καλή συνταγή μπιριγιαντίνης, είναι η ακόλουθη:
Αμυγδαλέλαιο 50 γραμ.
Βάμμα κεχριμπαριού 0.50 »
Έσσανς λεμονιού 0.25 »

Πομμάδα από αμύγδαλα για τα χέρια
Θα τοίψετε στο γουδί, αναμειγνύοντάς τα με ελάχιστο νερό, 250 γραμμάρια αμύγδαλα. Θα προσθέσετε κατόπιν 75 γραμμάρια οικόλενο, 25 γραμμάρια σκόνη ιριδός και 5 γραμμάρια κρυσταλλική σόδα, αφού τη διαλύσετε προηγουμένως μέσα σε λίγο νερό. Θα φιλτράρετε αυτή τη ζύμη και θα προσθέσετε το άρωμα της άρεσκείας σας. Το δωδεό όπου θα βάλετε αυτή την πομμάδα, πρέπει να κλείνει καλά.

Αν έχετε βραχνή φωνή
Θα κάμψετε γαογαρίσιους με ένα εκχύλισμα σέλιου μέσα σε γάλα. Αυτό το εκχύλισμα θα το παρασκευάσετε. Βράζοντας επί μερικά λεπτά 20-40 γραμμάρια από ρίζες ή φυλλά αέλιου μέσα σε ένα κιλό γάλα. Θα σας ωφέλησουν επίσης οι γαργάρες με αφέψημα λεβάντας (50 γραμμάρια μέσα σε ένα κιλό νερό) ή με εκχύλισμα από ρίζες πολυένου (60-100 γραμμάρια μέσα σε ένα κιλό νερό).

Εναντίον των εφηλίδων
Λυώστε στο γουδί ίσα μέρη από γλυκά και πικρά αμύγδαλα. Θα τρίψετε με αυτή τη ζύμη συχνά το πρόσωπό σας.
Θα σας κάνουν επίσης καλό τα συχνά επιθέματα με αφέψημα από άνεμώνες.

Τσιμημάτα της σφήκας
Αφού βυλότε το κεντρί, θα βάλετε πάνω στη μικρή άμυλη μισό κρεμμύδι. Κόψετε κατόπιν τρία διαφορετικά χόρτα (δεν έχει σημασία το είδος των, αρκεί μόνον να μην είναι ερεθιστικά) και τρίψετε διαδοχικά με το καθένα απ' αυτά την άμυλη.

Αν έχετε κόκκινη μύτη
Ζεστές κομπρέσες με αφέψημα τίλλιου. (50 γραμμάρια μέσα σε ένα κιλό νερό).

Για να τονώσετε την επιδερμίδα σας
Ένα θαυμάσιο λουτρό για να τονώσετε και να ζωορώσετε την επιδερμίδα σας, είναι το εξής:

Θα βάλετε 50 γραμμάρια από τα εξής φυτά: Φύλλα κισσού, άνθη κρυφοβελιάς, δενδρολίβανο, δάφνη και φασκομηλιά, να βράσουν επί 30 λεπτά μέσα σε 3 κιλά νερό. Θα προσθέσετε κατόπιν 200 γραμμάρια μαγειρικό αλάτι και θα αδειάσετε αυτό το παρασκεύασμα μέσα στο νερό του μπανιού σας, που πρέπει να βρίσκεται σε θερμοκρασία 38 βαθμών.

Αν έχετε πολύ λευκή και άτονη επιδερμίδα, θα σας κάνουν πολύ καλό τα μπάνια με φασκομηλιά. Θα βάλετε 500 γραμμάρια φασκομηλιάς με βράσουν επί ένα τέταρτο της ώρας μέσα σε δύο κιλά νερό. Το εκχύλισμα αυτό, θα το προσθέσετε μέσα στο νερό του μπανιού.

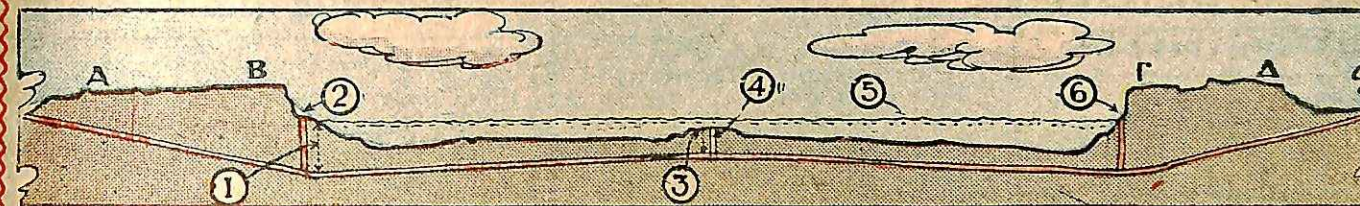
Εναντίον της άπνειας
Μετά το βραδυινό φαγητό, θα πιείτε ένα αφέψημα από νούφαρα (10 γραμμάρια μέσα σε ένα λίτρο νερό) ή μαντινοράνα (50 γραμμάρια μέσα σε ένα κιλό νερό) ή άνθη πορτοκαλιάς (5-15 γραμμάρια μέσα σε ένα κιλό νερό).

Εναντίον της τριχοπτώσεως
Θα βράσετε μέσα σε ένα κιλό νερό 275 γραμμάρια ξηρές φασκομηλιάς και 10 γραμμάρια δενδρολίβανου. Μετά το βράσιμο, θα αφίσετε αυτά τα φυτά επί τρεις ημέρες μέσα στο νερό. Θα φιλτράρετε κατόπιν αυτό το νερό και θα προσθέσετε 225 γραμμάρια ρουτί. Με το παρασκεύασμα αυτό, θα τρίψετε το τριχωτό μέρος του κεφαλιού κάθε τρεις ημέρες, επί τρεις εβδομάδες.

Οι λιπαρές κηλίδες
Η στάχτη από ξύλα είναι εξαιρετική για τον καθαρισμό των λιπαρών κηλίδων από τα ρούχα. Η ανώτερη από όλες είναι εκείνη που προέρχεται από ξύλα βαλανιδιάς.

Η απολύμανση των ρούχων
Για να απολυμάνετε τα ρούχα ενός ασθενούς, θα ρίξετε μέσα στο ζεστό νερό την ακόλουθη διάλυση:
Κορξίλ 100 γραμ.
Πράσινο σαπουνί 100 »
Σόδα 200 »
Η διάλυση αυτή είναι άριστη για 20 κιλά νερό.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Η δόξα της μάχης

Το νέο σχέδιο που μελετάται από τους στρατιωτικούς

Κανένα ίσως άλλο τεχνικό σχέδιο δεν προκάλεσε τόσο ζήλο και τόσο ελπίδες, όσο η περήφηση σφραγής κάτω από τη Μάχη, μεταξύ Γαλλίας και Άγγλης. Έχουμε γράψει άλλοτε για την ιστορία του σχεδίου αυτού και για τα εμπόδια που μεταβίβαν τις επανειλημμένες προσπάθειες της εφαρμογής του. Στα τέλη του 1882, είχε αρχίσει η κατασκευή της σφραγής, τη σταμάτησε όμως μια βίαια εκστρατεία του αγγλικού τύπου, που υποστήριζε ότι η σφραγή θα παρεδί-δε τη Μεγάλη Βρετανία στο έλεος των διαφόρων ευρωπαϊκών στρατών, απ' τους οποίους την προσέτασαν τα νερά της Μάχης. Τα έργα διεκόπη-σαν τότε, κι απόμεινε μόνο μία στοά μήκους 1.700 μέτρων, που ξεκίνησε από το αγγλικό έδαφος και προχωρεί κάτω απ' τη Μάχη.

Το 1930, μία πρόταση επανάλειψης των εργασιών κατεψηφίσθη στην αγγλική Βουλή των Κοινοτήτων, με πλειοψηφία 7 ψήφων μόνο. Το κυριότερο επιχείρημα των αντιπάλων της ήταν ότι θα κόστιζε πολύ στο αγγλικό Κράτος η φρούρηση της εισόδου της σφραγής.

Σήμερα όμως, μετά την υπογραφή του Συμφώνου 'Αμύνης της Δυτικής Ενότητας, παρουσιάζεται περισσότερο επιτακτική η ανάγκη αυτής της συνδέσεως της Μεγ. Βρετανίας με την ηπειρωτική Ευρώπη. Διαφορα μέλη του αγγλικού Κοινοβουλίου έστειλαν ένα λεπτομερές σχέδιο της σφραγής στο 'Ανώτατο Συμμαχικό Στρατηγείο, στο Παρίσι, όπου το μελετούν ήδη με πολύ ενδιαφέρον οι ειδικοί επιτελικοί αξιωματικοί.

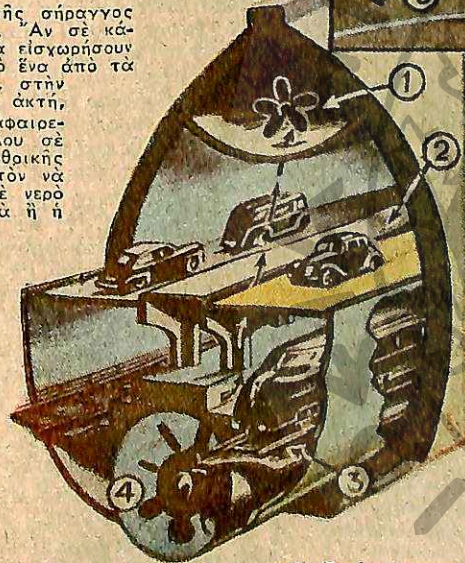
Οι υποστηρικτές του σχεδίου τονίζουν ότι, εκτός από τη στρατιωτική της σπουδαιότητα, η σφραγή της Μάχης θα τονώσει επίσης την τουριστική κίνηση μεταξύ Γαλλίας και Άγγλης και θα διευκολύνει τις εμπορικές εξαγωγές.

Το σχέδιο που μελετάται τώρα, οφείλεται στον Παρισινό μηχανικό Αντρέ Μπασντεβάν και στηρίζεται στις νεώτερες προόδους της τεχνικής και των συγκοινωνιακών μέσων. 'Ενώ οι προκάτοχοί του προέβλεπαν το άνοιγμα της σφραγής στο στενότερο σημείο της Μάχης, μεταξύ Ντόβερ και Σανγκάτ, ο Μπασντεβάν έγραψε ακατάλληλο το μέρος αυτό, γιατί ο βυθός της θαλάσσης αποτελείται εκεί από εύθραυστο και όχι απόλυτως στεγανό ασβεστόλιθο. Προτιμάει δε τη ζώνη μεταξύ Φόλκεστον και άκρωτηρίου Γκρί Νέ, όπου υπάρχουν σιμπαήνες και σκληρότερο βράχος στο βυθό, κι επομένως δεν θα χρειάζονται υποστηρίγματα του βόλου της σφραγής.

Στην αρχή, η σφραγή θα καταβείν, με άριστη κλίση, και από τα δύο άκρα της, μέχρι βάθους 120 μέτρων στην αγγλική ακτή και 140 στη γαλλική. Κατόπιν θα ανηφορίσει ελαφρά ως το μέσον της, ως ένα σημείο δηλαδή της Μάχης όπου τα νερά είναι σχετικά ρηχά. Εκεί η σφραγή θα βρίσκεται σε βάθος 65 μόνο μέτρων από την επιφάνεια της θαλάσσης.

Το συνολικό μήκος της σφραγής θα είναι 35 χιλιόμετρα. Αν σε κάποιο σημείο της τύχη να εισχωρήσουν νερά, θα κυλήσουν ως το ένα από τα δύο βαθύτερα μέρη της, στην αγγλική ή στη γαλλική ακτή, απ' όπου θα μπορεί ν' αφαιρεθούν με αντλίες. 'Εξ άλλου σε περίπτωση απειλής εχθρικής εισβολής, θα είναι δυνατόν να πλημμυρισθών εύκολα με νερό και ν' αποκλεισθών η μία ή η άλλη άκρη της σφραγής.

Η πρόβλεψη αυτή εξουδετερώνει τους φόβους του βρετανικού Γενικού Επιτελείου. Το σχήμα της σφραγής θα είναι ωοειδές, με πλάτος 12½ μέτρων και βάθος 20. Θα αποτελεῖται από δύο τιμήματα. Στο κάτω, θα κυκλοφορούν συνεχώς ηλεκτρικά τρένα, σε μία διπλή γραμμή. Το άνω θα είναι ένας πλατύς αυτοκινητόδρομος, μ' ένα είδος «πεζοδρόμιου» στη μέση για τη στάθμευση και την επίσκεψη των αυτοκινήτων που θα παθαίνουν βλάβες. Στην κορυφή και στη βάση της σφραγής θα

Τουή της σφραγής. 1 και 4) Στοές αερισμού. 2) Αυτόκινητοδρόμος. 3) Το τιμήμα όπου θα κυκλοφορούν τα ηλεκτρικά τρένα.

Η σφραγή θάβη το σχήμα ενός πολύ ανοικτού W, με τα υψηλότερα σημεία της κάτω από την αγγλική και τη γαλλική ακτή. Α) Νιούινγκτον. Β) Φόλκεστον. Γ) Άκωτσιο Γκρί Νέ. Δ) Μπαίνινγκν. 1) Βάθος 120 μέτρα. 2) Άνοιγμα αερισμού. 3) Βάθος 65 μέτρα. 4) Υδροφράκτης. 5) Επιφάνεια της θαλάσσης. 6) Άνοιγμα αερισμού.

υπάρχουν δύο στοές αερισμού. Η ανανέωση του αέρα απέτέλεσε ένα από τα σπουδαιότερα προβλήματα που αντιμετώπισε και έλυσε ο μηχανικός Μπασντεβάν. Πελώριοι ανεμιστήρες, εγκατεστημένοι στις δύο άκρες της σφραγής, θα εισάγουν συνεχώς καθαρό αέρα στην κάτω στοά αερισμού. 'Εξ άλλου, ο πολυσμένος αέρας θα απορροφάται από την επάνω στοά. Με το σύστημα αυτό, που θα καταναλώσει έργα 4.000 ίππων, θα ανανεώνεται τελείως η ατμόσφαιρα της σφραγής μέσα σε μία ώρα. 'Ετσι, θα μπορεί να κυκλοφορούν με ασφάλεια 15.840 οχήματα την ημέρα, δηλαδή ένα κάθε 15 δευτερόλεπτα.

Έμπνο είναι επίσης και το σύστημα που προβλέπει το σχέδιο Μπασντεβάν για το άνοιγμα της σφραγής. Θα κατασκευασθών στην αρχή ένα πελώριο «κιβώτιο» και θα καταβείν στη μέση της Μάχης, στο σημείο όπου — όπως είπαμε — είναι πιο ρηχά τα νερά. Η βάση του θα στερεωθών με τσιμέντο στο βυθό, ενώ η κορυφή του θα προεξέχον από τη θαλάσσια. 'Ετσι θα σχηματισθών ένας στεγανός χώρος, απ' όπου θα αφαιρεθών με αντλίες το νερό.

Κατόπιν, θ' αρχίσον το σκάσιμο ενός πηγαδιού στο σημείο εκείνο, που θα τράση ως το βάθος που θα πρέπει να έχη η σφραγή. Απ' το βυθό του πηγαδιού αυτού, θα ανοιχθών μία «στοά» δονόνης, πλάτους 6 μέτρων και πύσης τις δύο κατευθύνσεις. Το ίδιο θα γίνονταν συγχρόνως από τη γαλλική ακτή, από την αγγλική ακτή. Ένα σύστημα αερισμού-νοσ κοχλίου, εγκατεστημένο στο πηγάδι, θα ανεβάη τις πέτρες και τα χώματα από το σκάσιμο και θα τα ρίχνον στη θαλάσσια.

Η «στοά-δονόνης» θα χρησιμοποιηθών για τον αερισμό της κυρίας σφραγής, που θ' ανοιχθών ν' ανοιχθών άμεσα κατόπιν πάνω απ' αυτήν. Στο σημείο αυτό των εργασιών, θα εγκατασταθών δύο κεντρικά πηγάδια, ένα να υπαίγει συνεχώς στη στοά μία ποσότητα νερού. Το νερό αυτό θα σχηματίζον ένα ποτάμι μέσα στη στοά και θα συγκεντρώνονταν στα δύο υψηλότερα άκρα της, απ' όπου θ' αφαιρέθον με αντλίες. Το ποτάμι λοιπόν αυτό θα παρασύρουν μαζί του τις πέτρες και τα χώματα από το σκάσιμο της κυρίας σφραγής.

γος, κι' έτσι δεν θα χρειάζονται ειδικές εγκαταστάσεις για τη μεταφορά τους. Ο μηχανικός Μπασντεβάν υπολογίζει ότι, με τις εξυπνες αυτές επινοήσεις του, το έργο θα τελειώσεν σε 3 χρόνια το πολύ. Υπολογίζεται ότι θα στοιχίσουν 100.000.000 λίρες, θα αποδώσεν όμως πολύ περισσότερα.

Χάπια από ιστό άραχνης

Κάτι ήξεραν λοιπόν οι παλαιοί, που έλεγαν ότι το κρεμμύδι, γιατρώνει τις μολύνσεις του στομάχου! Πράγματι, πρόσφατες ιατρικές έρευνες απέδειξαν ότι, με το μάσημα ενός ώμου κρεμμυδιού επί 15 λεπτά της ώρας, εξοντώνονται όλα τα μικρόβια που υπάρχουν μέσα στο στομάχι. 'Εξ άλλου, ένα κοπανισμένο και λωμένο κρεμμύδι αναδίδει ισχυρούς μικροβιοκτόνους ατμούς επί 10 λεπτά. 'Εξ άλλου, στο παρελθόν, χρησιμοποιοίτο ένα περιεργό φάρμακο κατά της ελονώσεως, έξιαν δηλαδή στον άρρωστο να καταπιήν μία ζωντανή άραχνη, τυλιγμένη στον ιστό της, κι' αυτό το έφερνε παλάη αφέλεια. Τελευταίως λοιπόν, ανακαλύφθη ότι ο ιστός της άραχνης περιέχει ένα λευκάμα, αποτελεσματικό κατά του πυρετού.

61

Ο Διεθνής ΧΗΤΒΟΛ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΟ ΕΛΣΙΝΚΙ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΕΣ

Πώς απέκλεισθησαν από την Ολυμπιακή αποστολή μερικοί άσσοι των Έλληνικών Διεθνών Στίβων

Οι Έλληνες πρωταθλητές του στίβου, θέλοντας να αντιπροσωπεύσουν, αν ήταν δυνατόν, όλη γενικά την Ελλάδα στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Ελσίνκι. Τότε, ασφαλώς δεν θα υπήρχαν παραπάνω γιατί προτιμήθηκαν οι μείν από τους δε και γιατί η κατάταξη στη σειρά, έγινε με κριτήριο την... ψηφοφορία.

Αλλά, όπως ξέρετε, δεν μπορούσαμε να στείλουμε στην πρωτεύουσα της Φινλανδίας, ομάδα από 20 αθλητές του στίβου, γιατί τότε οι εκπρόσωποι των άλλων αθλημάτων τί θα απαιτούσαν για τις Όμοσπονδίες τους;

Μήπως όμως ήταν δυνατόν να στέναμε και τους 16 πρωταθλητές, που ευφύμως εμνημόνευσαν η Τεχνική Επιτροπή του Συνδέσμου των Ελληνικών Γυμναστικών και Αθλητικών Σωματείων (Σ.Ε.Γ.Α.Σ.);

Το πρόβλημα ήταν φαίνεται οικονομικό και εκεί προσέκρουσε η πολυπρόσωπη εκπροσώπηση της Γαλλο-νέλες στους 15ους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1952.

Όσοι φόρεσαν την αθλητική φανέλα και έτρεξαν στους τιμημένους αθλητικούς στίβους με τα παπούτσια με καρφιά, κόβοντας το νήμα ή ξεπερνώντας τους ανταγωνιστές τους στο μέτρο θα νοιώθουν περισσότερο από τους άλλους την πίκρα που αισθάνθηκαν οι Έλληνες άσσοι του στίβου όταν τους ανήγγειλαν πως αποκλείονται από την ελληνική ολυμπιακή αποστολή.

Μόνον, ιδρώτας, δνεία, πήγαν ναμμένα. Τόσα χρόνια πάλεψαν, τόσους αγώνες έδωσαν, τόσες προσπάθειες είχαν. Μια στιγμή απόφαση ήταν αρκετή να ανατρέψει το πλάνο για τους φιλότιμους αυτούς άσους των ελληνικών στίβων, που, με τόση άγνωση προσέμεναν τη Μεγάλη Στιγμή.

Αλλά πάνω «στα έρείπια της Βαβυλώνας» δεν πρέπει να κλαύουν οι φιλότιμοι πρωταθλητές μας. Οι νέοι έχουν ακόμα καιρό, οι παλαιοί

τουλάχιστον γνώρισαν τη δόξα. Άλλωστε, δεν μπορούσαν να ελπίζουν πολλά, ούτε καν λίγα. Έλάχιστοι, ίσως τρεις, ίσως πέντε από τους αθλητές του στίβου, θα μπορούσαν στο Όλυμπιακό Στάδιο του Ελσίνκι, να ξεπεράσουν τα προκαθορισμένα ολυμπιακά όρια (στάνταρντ), για να πούμε πως έκαναν το καθήκον τους με το παραπάνω και άξιζαν την αποστολή. Δεν πιστεύουμε να υπάρχουν υπερασπίσεις, που να τολμούν να σκέπτονται ολυμπιακές νίκες, έστω και έκτες θέσεως. Μονάχα ο Ευσταθιάδης, αν πιάσει 4,21 μ., θα μπορούσε να χητέλει. Οι άλλοι θα περιόρισθουν στην καλή εκπροσώπηση μας. Δεν νικούν άλλωστε όλοι στους Ολυμπιακούς. Η συμμετοχή είναι ο σκοπός, όπως είπε και ο περίφημος Γάλλος βαρώνος Πέτρος ντε Κουμπερτέν, κι' όχι η νίκη στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Θέλετε τώρα να ιδουίμε μαζί ποιοι Αμερικανοί άσσοι των παγκοσμίων στίβων θα μπορούσαν ίσως να διεκδικήσουν τον ολυμπιακό κότινο, κρίνοντας από τα τελευταία ρεκόρ, που σημείωσαν στους προολυμπιακούς αγώνες, χωρίς βέβαια να αποκλείεται να υπερβούν μέχρι της 19 'Ιουλίου, τα ρεκόρ αυτά άλλοι αθλητές ξένων χωρών; Χωρίς να διακινδυνεύουμε προβλέψεις, θα αναφέρουμε απλώς ονόματα και επιδόσεις:

Δρόμος 100 μ.: 1) Σμάιθ 10''5. 2) Μπέρλ 10''5. 3) Μάττις 10''5.

Ο Κώστας Γιαταγάνας, σφαιροβόλος και θιασκόβλος θα εκπροσωπήσει την Ελλάδα στο Ελσίνκι.

Ο Σμάιθ έχει τρέξει προ διεμήνου 10''3. Ο Στάντφελτ δεν θα τρέξει φαίνεται στους Ολυμπιακούς τα 100 μ.

Δρόμος 200 μ.: 1) Στάντφελτ 21''1. 2) Μάττις 21''4. Τόμας 21''4. 3) Τόμας έχει τρέξει προ διεμήνου 20''3 τα 200 μ., αλλά επί ευθείας.

Δρόμος 400 μ.: 1) Ουάιτφελτ 46''4. 2) Ρόντνεϊ 46''7. 3) Μαϊόκο 47''3. Ο Μακ Κίνλεϊ απέκλεισθη στους ημιτελικούς.

Δρόμος 800 μ.: 1) Πέρμαν 1'53''5. 2) Τρόνεϊ 1'53''6.

Δρόμος 1500 μ.: 1) Σάντεκ 3'49''3. 2) Ντράυτλερ 3'50''6.

Δρόμος 5000 μ.: 1) Κούρτις Στόν 15'03''. 2) Καποτσόλι. 3) Ουίλτ.

Δρόμος 10.000 μ.: 1) Στόν 30'33''. 2) Ουίλτ 30'37''. 3) Άσενφούλτερ 30'52''1.

110 μ. μετ' εμπόδων: 1) Χάρισον Ντάρντ 13''7. Ντρίβις 13''8. Ντρίβις 13''9.

400 μ. μετ' εμπόδων: 1) Μουρ 52''2. 2) 3000 μ. μετ' εμπόδων: 1) Μάκ Μίλλεν 9'25''. 2) Άσενφούλτερ Α. 3) Άσενφούλτερ Ο.

Άλμα εις μήκος: 1) Μπρόουν 7,85 μ. 2) Γκουντντ 7,50 μ. 3) Μπέρλ 7,48 μ.

Άλμα εις ύψος: 1) Ουάιτλερ Ντρίβις 2,09 μ. 2) Μπέρτον και Μπάρνς 2,04 μ.

Άλμα τριπλούν: 1) Άσμπο 15,46. 2) Μεντσοκ 15,45. 3) Σόου 15,26 μ.

Άλμα επί κοντώ: 1) Ρίτσαρντς και Λάι 4,47 μ. 3) Μάττις 4,37 μ.

Σφαιροβολία: 1) Ουμπράιν 17,48. 2) Φούκς 17,36. 3) Μάγερ 16,96 μ.

Δισκοβολία: 1) Ντρίβις 53,43. 2) Γκουντντ 52,66. 3) Ίνς 51,72.

Άκοντισμός: 1) Μίλλερ 71,95. 2) Γιάγκ 70,98. 3) Άλλισον 67,01.

Σφυροβολία: 1) Μπένι 54,85. 2) Μπέρλ 54,79. 3) Φέλτον 53,36.

Προσεκτική μελέτη των αποτελεσμάτων του Αμερικανικού Πρωταθλήματος πιστοποιεί την άποψη ότι μερικοί άσσοι, που έθεωρούντο ως υποψήφιοι ολυμπιακής νίκης.

Οι Αμερικανοί είναι αυστηροί στο ζήτημα της προολυμπιακής προκρίσεως. Μπορεί να είναι παγκόσμιος πρωταθλητής του αγωνίσματος.

Αν δεν έλθει μεσ' τους τρεις νικητές των προολυμπιακών αγώνων του Αμερικανικού Πρωταθλήματος, αποκλείεται.

Παράδειγμα ο περίφημος νέγρος σπρίντερ Γκουντντ, που απέκλεισθη από τους Ολυμπιακούς, γιατί έπαθε θλάση στον αγκυλοειδή των άμερικανικών προολυμπιακών αγώνων.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΚΕΛΥΦΟΝ — ΓΟΥΡΟΥΝΙ. 2) ΦΑΡΑ — ΤΑΞΙΔΙ. 3) ΚΑΡΙΝΑ — ΠΡΑΓΑ. 4) ΤΟΚΙΟ — ΣΑΜΑΡΑΣ. 5) ΔΑΜΑΖΩ — ΦΑΓΗΤΑ. 6) ΠΕΤΑ — ΓΑΛΛΗΝ. 7) ΦΑΛΗΡΑ — ΛΑΜΠΑ. 8) ΘΕΡΙΝΟΣ — ΕΜΠΑΘΗΣ. 9) ΚΑΝΤΙΝΑ — ΔΙΠΟΔΑ. 10) ΤΑΚΟΣ — ΝΕΑΡΟΣ. 11) ΧΩΡΑΤΑ — ΚΑΛΙ. 12) ΡΟΣΣΙΝΙ — ΓΗΡΑΛΕΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΚΕΦΑΛΗ — ΔΑΠΕΔΟΝ — ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΣ. 2) ΛΥΡΑ — ΤΟΜΑΤΑ — ΘΕΤΙΚΟΣ. 3) ΚΑΚΙΖΩ — ΦΑΡΙΝΑ — ΧΩΝΙ. 4) ΟΝΤΑΡΙΟ — ΓΑΛΛΗΝΟΣ — ΝΕΡΑ. 5) ΞΥΝΑ — ΦΑΛΑΡΑ — ΔΙΑΤΑΓΗ. 6) ΓΟΥΔΙ — ΣΑΓΗΝΗ — ΕΜΠΟΡΟΣ. 7) ΠΡΑΜΑΤΑ — ΛΑΜΠΑΔΑ — ΚΑΛΕ. 8) ΝΙΑΓΡΑΣ — ΑΠΑΘΗΣ — ΚΟΛΙΟΣ.

Στοιχειώδεις: Μάστις — Άστις. Συλλαβόγριφος: Μά — Ίος = Μάιος.

Γεωγραφικές ερωτήσεις: 1) Το Κασακός. 2) Η Ολλανδία. 3) Η Ιταλία.

Σένες γλώσσας: Ο Έγγλεζος θ' άφιση τα γαλλικά και θ' αναλάβη τα γερμανικά. Άρα, η δεύτερη φεινική γλώσσα του είναι τα ρωσικά. Ο Γερμανός θ' άφιση τα αγγλικά και θ' αναλάβη τα ρωσικά. Άρα, η δεύτερη φεινική γλώσσα του είναι τα γαλλικά. Έπομένως ο Ρωσός διδάσκει αγγλικά και γερμανικά. Ο δε Γάλλος ρωσικά και γερμανικά.

Ερωτήσεις: 1) Η νυχτερίδα. 2) Στόν Κριμαϊκό. 3) Περίπου 375 μέτρα.

Τρεις ηλικίες: Άν παροστήσουμε με Χ τη σημερινή ηλικία της Δάφνης, της υπτέρας της είναι 4Χ. Μετά 4 χρόνια, η Δάφνη θα είναι Χ+4 ετών, η δε υπτέρα της 4Χ+4. Ένομε δέ: Χ+4=4Χ+4. 3Χ+12=4Χ+4 και Χ=8.

Η Δάφνη είναι 8 ετών, η υπτέρα της 32 και η Ντόρα 7. Μετά 5 χρόνια, η Ντόρα θα είναι 7+5 ετών κι' η υπτέρα της 32+5. Άρα 7+5=32+5. Άρα 5=18.

Μετά 18 χρόνια, η Ντόρα θα έχει τη μισή ηλικία της υπτέρας της.

Σε τι διαφέρουν: Οι δύο εικόνες διαφέρουν μεταξύ τους σε 24 μικρολεπτομέρειες. Λίγη προσοχή και ύπουνη άσκει για να τις ανακαλύψετε όλες.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 388 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΟΤΑΝ — ΑΠΑΤΗ. 2) ΝΑΙ — ΡΑΜΙ — ΚΟΜΗΣ. 3) ΑΡΑΜ — ΠΑΛΗ — ΣΑΛΩΝΑ. 4) ΡΑΚΙ — ΑΔΑ — ΚΟΝΟΣ. 5) ΣΟΔΟΜΑ — ΤΑΜΑ. 6) ΣΑΛΙ — ΠΑΡΑΛΟΣ. 7) ΣΟΣ — ΠΥΡ — ΙΣΤΟΣ. 8) ΑΝ — ΝΟΤΑΡΑΣ — ΟΥΡΑ. 9) ΠΟΑ — ΣΑΛΑΜΙΣ — ΛΟΣ. 10) ΑΡΓΩ — ΚΑΜΑΚΙΑ. 11) ΣΑ-Ι-ΤΑ — ΜΙΣ — ΚΕΚ. 12) ΣΑΜΑΡΑΣ — ΑΡΗΣ. 13) ΑΡΙΣ — ΠΛΑΤΟΣ. 14) ΦΑΣΙΣ — ΚΑΙ — ΟΝΥΞ. 15) ΑΜΑΛΙΑ — ΠΑΙΣ — ΣΑΡΑ. 16) ΠΑΡΑΣ — ΛΑΒΑ — ΤΟΝ. 17) ΑΣΑΝ — ΤΙΤΑΝ — ΚΑΣΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΟΝΑΡ — ΛΑΠΑΣ — ΚΑΠΑ. 2) ΤΑΡΑΣ — ΝΟΡΑ — ΜΑΣ. 3) ΑΙΚΑΟΣ — ΑΓΙΣ — ΦΑΡΑ. 4) ΜΙΔΑΣ — ΟΤΑ — ΑΛΑΝ. 5) ΟΛΟΝ — ΑΜΑΣΙΣ. 6) ΠΑΜΙΣΟΣ — ΑΡΙΑ. 7) ΑΡΑΔΑ — ΤΑΚ — ΡΙΣ. 8) ΠΑΛΑ — ΠΑΛΑΜΑΣ — ΛΙ. 9) ΑΜΗ — ΠΥΡΑΜΙΣ — ΠΑΤ. 10) ΤΙ — ΤΑΡΑΜΑΣ — ΚΑΒΑ. 11) ΚΑΡ — ΣΙΚ — ΠΑΙΑΝ. 12) ΣΟΜΑ — ΣΙΚΑΛΙΣ. 13) ΚΑΝΑΛΙ — ΑΕΡΑ. 14) ΣΟΛΟ — ΟΣΟ — ΚΗΤΟΣ. 15) ΑΜΩΣ — ΣΤΥΛ — ΣΟΝΑΤΑ. 16) ΜΗΝ — ΟΡΟΙ — ΣΥΡΟΣ. 17) ΗΣΑΥ — ΣΑΣΩΝ — ΞΑΝΑ.

Λυδία Πουλιέζου - Δούκο

Ιατρός - Δερματολόγος

Τηλ. 54-203 - 2 τουρνάρα 30

Ερωτήσεις: 1) Η νυχτερίδα. 2) Στόν Κριμαϊκό. 3) Περίπου 375 μέτρα.

Τρεις ηλικίες: Άν παροστήσουμε με Χ τη σημερινή ηλικία της Δάφνης, της υπτέρας της είναι 4Χ. Μετά 4 χρόνια, η Δάφνη θα είναι Χ+4 ετών, η δε υπτέρα της 4Χ+4. Ένομε δέ: Χ+4=4Χ+4. 3Χ+12=4Χ+4 και Χ=8.

Η Δάφνη είναι 8 ετών, η υπτέρα της 32 και η Ντόρα 7. Μετά 5 χρόνια, η Ντόρα θα είναι 7+5 ετών κι' η υπτέρα της 32+5. Άρα 7+5=32+5. Άρα 5=18.

Μετά 18 χρόνια, η Ντόρα θα έχει τη μισή ηλικία της υπτέρας της.

Καθαρή εξήγησι

Πρώτη ανάπη — σφοδράκι Β. Π.: Είναι φυσικό όταν ένας άνθρωπος βασίζεται ακριβώς από την κοινωνία να μην του νικαίνει να έχει την ευκαιρία να γνωρίσει και να έχει έρωτικούς δεσμούς. Ήθελα όμως να ξέρω: γι' αυτούς τους έρωτικούς δεσμούς στενοχωριόμαστε; Άλλω πού παρουσιάστηκε κάποιος... Θάνατε δη βέβαια το στυπνάρο, όταν τ' άκουσπλη κανείς στο μελάνι πως το άποροφάει διψασμένο. Έτσι την πάσθη κι' έρεσι. Με την πρώτη εμφάνιση ενός νεαρού που σας έλπε δυο γλυκόλογα σουφλάτε όλη τη γλύκα των λόγων του και νάσατε τον έλεγχο των πράξεων σας. Φοβόμυαι πως θα σας παρασύρει η γοητεία του και θα κάνετε κι' άλλα νεότερα. Άκούστε με τώρα: Ο δόμος κάθε κοριτσιού είναι ένας: όδηγεί στο γάμο. Πρώτη σας δουλειά λοιπόν είναι να δώσετε τις αδυναμίες να μη γοάστε. Άλλα να τρώ πητε ξεκαθάρα πως η φίλια κι' ο έρωτας εκθέτουν ένα κορίτσι όταν αυτά συμβαίνουν κοινά από τους γονείς του. Κι' ότι, αν παρυσιαστικά σέβεται την αξιοπρέπεια σας, νάσθη στο σπίτι σας και να τους πη τα μελλοντικά σνέδια του. Έτσι θα έλστε κι' έρεσι βέβαια πως αν έσθουν άνδρα να πάνυατα θα έχετε κάποιον να σας παρηγορήσει: τη υπτέρα σας!

Υπό δοκιμή δούε Δωδεκάνησα: Έλστε πάρα πολύ νέος και οι ιδέες που έχετε για μι άγνωσία και για ένα νάμο δεν είναι σωστές. Παρ' απ' όλα μι ά νέα καλή ήλική και από οικόγνεια δεν σπνέυει να απαντήση. —να εκτεθθ δηλαδή — στο γάμο που της στέλνει ένας άγνωστος. Πιθανόν να τ' άνη από έπιτολαιότητα. Η έπιτολαιότητα όμως είναι το νεότερο έλάττωμα σε μι κοπέλλα. Άλλα και οι έρεσι για την μελλούσα συντροφιά σας δεν είναι σωστές. Και το νασακτρία της πρέπει να γνωρίζετε, και το παρελθόν της και το σπνί της. Με γάμωατα και με έρωτήσεις αυτά δεν νίνονται.

Ξενητευμένο: Νομίζω πως πρέπει να τη συγνωρίζετε και να έχετε μι άνη της εννώνητας το παρελθόν. Έκείνος που φέρθηκε άσχημα ήταν ο φίλος σας.

Τσακισμένη καρδιά κάποιου άκορυστονίστα: Δεν είναι τόσο τρομερό αυτό που έχετε πάθει. Έλστε λογικός και φονίμης. Κρατήστε, λοιπόν, μι άνη της υπτέρας. Μην προσπαθήτε να φτιάξετε στα άκρα, και πειμνέτε. Γιατί κι' εκείνη σας αγαπά.

Λυδία Πουλιέζου - Δούκο

Ιατρός - Δερματολόγος

Τηλ. 54-203 - 2 τουρνάρα 30

Ερωτήσεις: 1) Η νυχτερίδα. 2) Στόν Κριμαϊκό. 3) Περίπου 375 μέτρα.

Τρεις ηλικίες: Άν παροστήσουμε με Χ τη σημερινή ηλικία της Δάφνης, της υπτέρας της είναι 4Χ. Μετά 4 χρόνια, η Δάφνη θα είναι Χ+4 ετών, η δε υπτέρα της 4Χ+4. Ένομε δέ: Χ+4=4Χ+4. 3Χ+12=4Χ+4 και Χ=8.

Η Δάφνη είναι 8 ετών, η υπτέρα της 32 και η Ντόρα 7. Μετά 5 χρόνια, η Ντόρα θα είναι 7+5 ετών κι' η υπτέρα της 32+5. Άρα 7+5=32+5. Άρα 5=18.

Μετά 18 χρόνια, η Ντόρα θα έχει τη μισή ηλικία της υπτέρας της.

ΕΙ, ΑΛΛ' έχει πληρωθί ο έρωτισμός της έπειτα από την παροστήση που της κάνατε. Νομίζω ότι είναι άποκτήσει πιά όλη σας την έμπιστοσύνη. Έτσι βέβαια ότι έπειτα από καιρό θασθί η ίδια να σας βοή και να συνετίσετε το είδωλλό σας. Σας συμβουλεύω όμως να κανονίσετε τη ζωή σας. και να φροντίσετε το ταύτεο για ένα αίσιο τέλος του είδωλλου: το γάμο.

Μιά βοσκοπούλα άπειρή και πνευμένη: Έρεσι φανήκατε ήλική και φονίμη. Έκείνος, όμως, δεν φανήκε άξιοπρεπής απέναντί σας. Γιατί, αν σας αγαπούσε πραγματικά, δεν θα έπρεπε να έχει τις άπαιτήσεις που έχει. Έκτος αν δεν λογασιάζη να σας κάνει μι άμεσα νυμφαία του. Και νομίζω ότι έτσι θ' ένε γιατί έτσι δικαιολογώ και τα τουδεόλογα του άδελφού του. Φαίνεται ότι θα του κανήθηκε και το φίλι που του δώσατε. Κρατήστε λοιπόν μι άνη της υπτέρας. Μην προσπαθήτε να φτιάξετε στα άκρα, και πειμνέτε. Γιατί κι' εκείνη σας αγαπά.

Ραγισμένη καρδιά 2, 5: Έγνασιώτ για τ' ευνικά σας λόγια. Έκάνετε τρία μενάλια σφάλματα άσυννώπητα: Παύτων, άφισατε να σας κατασπνέψη. Μην μι άνη πως δεν υπορούσατε να τ' άποφύγετε. Όλίσσατε κι' έρεσι κι' ένε το κακό. Δεύτερον, δεν τ' έπιατε άμέσως στη υπτέρα σας. Και τρίτον, δεν καταφύγατε άμέσως στον εισαγγελέα να τον ύπονοώση να σας παντρεύη. Κι' έπειτα, άς γωρίζατε άφού δεν τον άγαπούσατε. Τώρα, τί ζητάτε τη συμβουλή μου; μι άνη μόνι ένε: να τ' έπιατε στη υπτέρα σας. Έπίσης η ίδια να σας πάσέ κανένα γιάτσο εκεί που ένετε η στην Αθήνα, για να βεβαιωθείτε γι' αυτό που νομίζετε.

Λουλούδι της νύχτας: Να τ' άπιατε άπόφαση ότι έτσι πρέπει να συμβαίνει. άφού δεν μπορεί να γίνη άλλοιώς. Θα κάνετε ύπουνη άς που να παντρεύητε. Μάλιστα υπορείτε να τ' έπιατε στη θεία σας να σας παντρώση. άφού της έρομολογηθήτε το ναυτίοιό σας.

Δεν παίζω με τον έρωτα: Βέβαια εκάνετε μενάλια σφάλμα να έπεκνέιντε τις νυμφίμεις σας και μι άληστα τις έρωτικές, άφού άγαπούσατε κάποιον κι' άφού αώτες ζητάει να σας κάνει συντροφιά της ζωής του. Άς λείψη λοιπόν ο όλκτος για το δεύτερο. Έξηνήστε του ότι ήταν μι άλη φίλια και ότι δεν θα θελήσατε ποτέ να κατασπνέψετε την ευτυχία του σπνιού σας και των γονέων σας. Γράψτε συγνωόνος στον παύτο, να σπνέψη να στείλη ένα γάμωα σπνς γονείς σας που μ' αυτό να τους εκθέτη τα σνέδια του και να τους ζητή να τον πειμνέμνους μνέιους δτου άπολύθ. Άλλος τρόπος δεν ύπάρχει.

Παπαδόπουλος: Έμυαι εύνασισημένη που οι συμβουλές μου σας έπνέσσαν και ήταν άπως λέτε «ένα κατασπνέψτικό υάμωα» για την άπληρη στική κατάταξη που βοισκόσατε.

Όσον άφορά τ' άνομα και τη διεύθυνση της άυστυνισμένης ύποφύσεως δεν τ' άνω. γιάτί όλοι γάφουν με ψευδώνυμο. Άλλα και αν τ' άνω, δεν έπιτοέπεται ποτέ να εκθέτωμε εκείνον που υάς γάφει τον πόνο του γι' αυτό και σνίζουμε άμέσως τ' άνομα μετ άνη την άπάντησι.

Πνευμένη Λορέντζο: Πας θέλετε να σας γάψη; Γιατί να έχετε σεις ατή την άπαιτη. όταν δεν φανήσατε σ' όλο αυτό τ' άίστημα, να τακτοποιήσατε τη θέσι σας; Άφού έλστε βέβαιος ότι σας άγαπούσε, και άφού την άγαπούσατε κι' έρεσι, έπρεπε να πάρετε ένα όλοκληρο φύλλο γαστρίου κι' όγι ένα κομμάτι σάν κι' αυτό που γάψατε σ' έμένα, και να εκθέσατε σπνς γονείς της τούς σκοπούς σας για να εκτιμήσουν την άγνη σας. Άδικα λοιπόν, περιμνέτε γάμωα της και άσυνώγητε γι' αυτό. Ένε κάθε δικαίωμα και να σας ξενάση.

Θαυμένη ζωντανό: Κατά τη γνώμη μου δεν είναι ατή η νέα που άνωισεύκατε για σύντροφό της ζωής σας. Τόδεξε άμέσως, μι άνη νώοις κάποιον άλλο. Άκόμα δε πεισιώστερο γιάτ' ένε τον τρόπο της σκέψης να σας ταπεινώση άσυνώγως αν συνεχίση μ' εκείνον τις σνέσεις της. Άλλα κι' ο φίλος σας δεν εφάρθηκε τίμια. Έπρεπε να σας συλλογισθί. Πάντως άπως έσθουν τώρα τα πράγματα, σμυφούν σας ένε να την πειφονήσατε, και αν ποτέ γίνη λόγος γι' ατήν, με το φίλο σας να τ' άπιατε. τότε καθαρά ότι θελήσατε να άπαλαγήτε απ' ατήν.

Τό λουλούδι του θανάτου: Όλο τ' άνομα σας ένε ένα παρυσία. Ένετε μενάλια φαντασία και ποσπαθήσατε να υού γάψετε ένα δίνυμα. Όπως κι' αν έσθουν τα πράγματα, άκόμη κι' αν ένε άλήθεια όσα γάψατε, ύπάρχουν δύο περιπτώσεις που δεν σκεφθήκατε: Παύτων, πως όταν κάνατε τον όδο.

Μ' άναπα δένει άναπα. Σ. Μ.: Βοίσκω πολύ πράξεση, αν όνι και άκατανόητη τη σπνία σας, άναπητή μου. Αν ό νέος ένε καλός και άξιος κι' ένε τρόπο να δημιογνήση οικόγνεια μι άνη αν άληθινα άπως τού-

Μ' άναπα δένει άναπα. Σ. Μ.: Βοίσκω πολύ πράξεση, αν όνι και άκατανόητη τη σπνία σας, άναπητή μου. Αν ό νέος ένε καλός και άξιος κι' ένε τρόπο να δημιογνήση οικόγνεια μι άνη αν άληθινα άπως τού-

Μ' άναπα δένει άναπα. Σ. Μ.: Βοίσκω πολύ πράξεση, αν όνι και άκατανόητη τη σπνία σας, άναπητή μου. Αν ό νέος ένε καλός και άξιος κι' ένε τρόπο να δημιογνήση οικόγνεια μι άνη αν άληθινα άπως τού-

ΤΥΧΕΡΕΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

Στο νέο γερμανικό φίλμ «Η Εύα στον Παράδεισο» πρωταγωνιστούν πέντε νεαροί άνδρες που μένουν προ τίνος δεν είναι καμιά σνέγη με τον κινηματογράφο. Ποδείται για τις νέες που διακινούνται στη φωτογραφία υας και που ένε έξ άσιωτερον ποδς τα δέξια: το υανκεν του Βερολίνου Έβελιν Μπουντ ή πρωταθλήτρια του στίβου (Άλτς Πέτερσεν, το φωτομνέλο Μάονκοτ Σάαντ ή Βιεννέζα νωρούτα Ένιθ Στάκ και η κολυμβήτρια Φελίσιτας Γκράιπτελ. Τά έξω τ' άς ταινίας νικητήκααν στη λίμνη Βάλνγκεν της Βαυαρίας άπου πάσθη και η άνητέα φωτογραφία.

63

ΙΝΔΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ζούσαν εδώ και πολλά χρόνια στις μυστροπώδεις 'Ινδίες μέσα σ' ένα παραμυθένιο μαρμαρίνο παλάτι, ο μαγαραγιάς 'Ιντζούνι, η πεντάμορφη γυναίκα του 'Ι-μαλόχα και το παιδάκι τους. Όλοι τους μακάριζαν, γιατί πίστευαν ότι ήταν ευτυχισμένοι μα και τους ζήλευαν οι μαγαραγιάδες όλων των γύρω περιοχών. Δεν ήξεραν ωστόσο πως η πεντάμορφη μαγαραγιά είχε έναν κρυφό καυμό. Ήταν πιστή και πρόθυμη στις προστάγιες του πανηγυρικού φυλάκους της μα δεν τον άναυσε με την κοροϊδία της.

Ήρθε όμως η μεγάλη συμφορά να 'ισοτεδωθή τα αισθήματα. Οί έχθροι του μια ημέρα επιτεθηκαν άπροειδοποίητα έναντι της μικρής χώρας του μαγαραγιά και την κυρίωναν. Τον ίδιο τον 'Ιντζούνι και το παιδί του τους πιάσαν αιχμάλωτους και την 'Ιμαλόχα την άφησαν ολόμυνη στο παλάτι της. Το μαγαραγιά τον έκλεισαν στις φυλάκες της Κακούτσας και το παιδί το πέταξαν στους δρόμους.

Πολλά χρόνια πέρασαν έπειτα και η λήθη σκέπασε και τα τελευταία ανθρώπινα της παλιάς συμφοράς. Μια μέρα όμως παρουσιάστηκε στο παλάτι της 'Ιμαλόχας ένας παράξενος νέος που έλεγε πως έρχοταν μέσα από τη ζούγκλα. Έπτεμε να δει τη μαγαραγιά κι' εκείνη τον δέχτηκε. Ήταν ψηλός και ώριμος κι' η λάμψη της νιότης του φώτιζε τη μορφή του. Γονάτισε μπροστά της και της είπε:

— Ω πριγκίπισσα, όμορφότερη κι' από την αύγη, δέξου ν' άκούσεις την παράκληση ενός ταπεινού θαυμαστή σου. Ονομάζομαι 'Ιβονόγι και με κυνηγούσε ο ένθεός μας νιά να με σκοτώσουν. Δέξου να με φιλοενησίχως κοντά σου νιά λίγες μέρες, ώσπου να περάσει ο κίνδυνος...

— Εύηνεκέ φίλε, μείνε στον καιρό θέλεις στο σπίτι μου; του άπάντησε η μαγαραγιά.

Ο 'Ιβονόγι έφερε μαζί του την ευθύνη και τη νύχτα που έγινε τα γνωστά της νιότης. Έδωσε μέσα άπ' το παλάτι τη θλίψη που βασίλευε τόσα και τόσα χρόνια. Όλη μέρα τραγουδούσε τον έρωτα κι' η καρδιά της 'Ιμαλόχας άνοιξε να συγκινηθεί και να νοσταλγεί από τις γλυκές εξομολογήσεις του έβενου.

Μια μέρα την ώρα που βασιλευσε ο ήλιος ο 'Ιβονόγι κι' η 'Ιμαλόχα βροθήκανε καθώς περπατούσαν μέσα στο δάσος μπροστά σ' ένα ομορφικό νάο. Ήταν ο νάος του Κάμα, του θεού του έρωτα! Με βήματα άρ-

γά γλυστούσανε μέσα στο ιερό. Ο νάος ήταν άδειος. Στο βάθος το άγαλμα του θεού Κάμα όρθωνόταν πάνω σ' ένα βάθρο από νεοφίτη.

Ο 'Ιβονόγι πήρε στην άγκαλιά του τη μαγαραγιά 'Ιμαλόχα και τη χείλη του κολλήσανε στα δικά της. — Είσαι γυναίκα μου εί-πε ο 'Ιβονόγι. Κάτω από την προστασία του θεού Κάμα, δοκίμασε να σ' άγαπή και στη ζωή και στο θάνατο...

Ήταν πια πολύ άσπρά, όταν γυρίσανε στο παλάτι. Και κάλεσαν άμέσως τους ιερείς, νιά να τους άναγγέ-λουν τους άσσοβάνες τους.

Μια μέρα που ήταν εξαπλωμένοι πάνω στα μεταξωτά μαξιλάρια και στα πολύτιμα γαλιά η μαγαραγιά 'Ιμαλόχα και ο 'Ιβονόγι κι' άκούσαν μεθυσμένοι την έρωτική μουσική παρουσιάστη-κε, προκαλώντας τη γενική φρίκη, σαν φάντασμα ο μαγαραγιάς 'Ιντζούνι! Ήταν τρομαγμένα άδύνατοι, και το πρόσωπό του θάλεγε κανείς πως ήταν σκαμμένο από ά-τελείωτα βασανιστήσια.

Η μαγαραγιά, φοβισμένη έβγαλε μια άνοια κραυγή και μαζεύτηκε στην άγκαλιά του 'Ιβονόγι. Οί ιερείς κι' οί αούλοι έγιναν κατάπληκτοι. Οί υπάλληλοι έβγαν τρομαγμένοι. Όλοι περιεμεναν την άπόφαση του 'Ιντζούνι μα εκείνος στεκόταν γλωμός και σιωπηλός.

Τον είδανε να κάνει μια προσπάθεια νιά να πάει κοντά στη μαγαραγιά. Μα δεν μπορούσε να βαδίσει. Ξαφνικά κλονίστηκε σύγκομος, το πρόσωπό του συσπάθηκε από τα χείλη του βήκη μια κραυγή πληγμένου ζώου και σωριάστηκε στα πόδια των δυο άγαπημένων.

Είχε δραπέτευσει από τη φυλακή κι' είχε γυρίσει στο παλάτι του νιά να πεθάνει!

Ο μέγας άνοιερές ανέλαβε την πρωτοβουλία στις κρίσιμες εκείνες στιγμές και έδωσε τις πρώτες διατάξεις νιά να ταριχευθώ το πάτωμα του 'Ιντζούνι.

Ύστερα ώδήγησε τη μαγαραγιά στο νάο της Καλί, της θεάς του θανάτου. Έκεί θα περίμενε να άνέβη κι' αυτή στην πυρά νιά να καί μαζί με τη σορό του συζύγου της. — Οσο νιά τον 'Ιβονόγι, αυτός ήταν ελεύθερος και όλοι εύχονταν να ένγκαλιώη το νυμφόγατό του νύχτα. Οί ιερείς τον τράβηξαν από την άγκαλιά της μαγαραγιάς. — Έκλαινε, κι' υπέφερε κι' εκείνος φονιάς στη σκέψη του μαρτυρίου της άγαπημένης του.

Η μοιραία αύγή πρόβα-λε. Η ώρα της θυσίας είχε σημάνει. Στο βάθος του ιερού δάσους είχε σηπεί η πυρά, ποτισμένη από υωω-νά υωωά λάδια. Στο νάο της Καλί μεθούσαν όλη τη νύ-χτα την 'Ιμαλόχα με όπιο.

νιά να υπορέσει να βαδίσει γαλήνια προς το θάνατο.

Τα πένθιμα μοιρολόγια άκούστηκαν άνατομικά και οί πολεμιστάι έκίνησαν ποδώς, κανονίζοντας το βή-μα τους στο ρυθμό των τυμ-πάνων. Των αυλών και των κυμβάλων. Οί ιερείς ντυμέ-νοι με τις νουσοστόλιστες στολές τους με τα νάια-λιά και τα γιορνάνια από νεοφίτη, άκολουθούσαν. Ξο-πίσω τους έονόταν ένα ά-μα που τόσεοναν βουβάλια και μέσα σ' αυτό ήταν η σορός του μαγαραγιά 'Ιν-τζούνι.

Έπτετα έφτασε άνάμεσα σε δυο εύνονους κι' άκολου-θούμενη από τις σκιάδες της η μαγαραγιά άσπυοκέντητο στολισμένη με μαρμαρί-νια και διαμάντια. Θάλεγε κανείς πως έμοιαζε με μια άντρίδα φονιάς που να έ-λεγε νύχτα φονιάς σε γαλη-νεμένη λίμνη.

Τελευταίοι βαδίζαν οί άν-δρες της φρουράς που έ-ψελναν με τους ήνους των τυμπάνων και ο δνλος των περιέρων. Άσπρά από το στενά μονοπάτια του δάσους η πομπή διευθύνθηκε προς την πυρά. Όταν έφτασε έ-κεί οί άλλοι ιερείς του Βά-γματος τοποθετήθηκαν στη μέση και άνάψανε τα άρώ-ματα.

Οί πολεμιστάι άποθέσανε το σ' ένα του μαγαραγιά πά-νω στην πυρά. ενώ η μαγα-ραγιά 'Ιμαλόχα με βήμα σταθερό, προηγουόσε υνή της νιά ν' άκολουθήσει τον σύζυγό της. Όταν έαφνικά στάθηκε σαν κεραυνόβολη-μένη. Άνάμεσα στο πλήθος άναγνώρισε τον 'Ιβονόγι.

Της έγινε νύχτα λοιπόν από τη μορφή η μεγάλη νύχτα ν' άνταλλάξη ένα στερόν βλέμ-μα γεμάτο άγάπη μ' εκεί-νον που είχε κλείσει νιά πάντα στην καρδιά της: Μέ-σα σ' αυτό το τελευταίο βλέμμα έβαλε όλη της την τριφροσύνη. Κι' έπειτα ά-νέβηκε στην πυρά. Ο μέγας ιερέας πλησίασε μ' έναν δαυλό και τα έβλα τα ποτι-σμένα με τα άρωματικά λα-διά άνάψανε άμέσως.

Ξαφνικά άντίνησε μια σπαραγτική κραυγή. Ο 'Ι-βονόγι πρόβαλε μέσα από το πλήθος και ώρυψε προς την πυρά.

— Άγαπημένη μου φώ-ναζε, σου ύποσχέθηκα ν' είμαι μαζί σου στη ζωή και στο θάνατο. Άφού δεν μπο-ρώ να σε κρατήσω στη ζωή έρχομαι να πεθάνω μαζί σου!

— Έλα άγαπημένη μου! άπάντησε η μαγαραγιά 'Ι-μαλόχα άνοίγοντας του την άγκαλιά της νιά ύστατη φορά.

Μείνανε έτσι άγκαλιασμέ-νοι κι' οί δυο μέσα στις φλόγες που θέρμαιναν.

Το πλήθος ήταν σιωπηλό. Ένα αίσθημα σεβασμού και μεγαλειού είχε κυριέψει τις ψυχές όλων. Η πυρά λαμ-πάδιζε. Το σώμα του μα-γαραγιά και η σιλουέτα του συμπλέγματος των δυο ά-γαπημένων είχαν εξαφανι-στεί. Σε λίγη ώρα μέσα στα άποκαΐδια δεν μπορού-σε να διακρίνει κανείς ούτε τη στάχτη τους!

Π. ΓΚΑΛΙΣΤΙΝ

Η Τύχη κι' ο Άλλάχ

Μια χρονιά στην Προύσσα, η γεωργική καλλιέργεια καταστράφηκε από φοβερή κακοκαιρία. Τ' άμπέλια έπαθαν άρρώ-στεια, σιτάρι δεν έγινε, οί έλπες δεν έ-δεσαν καρπό.

Στο Έσκή Σεχέρ, το χωριό του Να-στραδίν Χάτζα, όλοι ύπόφεραν από πτώ-γεια. Γιά να συντηρηθούν, χρησιμοποιού-σαν τα λίγα άποθέματα της περυσινής σοδείας.

Σ' αυτόν τον άσχημο καιρό, κατέβηκε ο Ναστραδίν Χάτζας, μια μέρα, με το γαϊδάρο του στην Προύσσα, νιά να πάρη κάποιο φάρμακο νιά τους νευματισμούς του. Παρόδες δεν είχε και νιά να τ' ά-γοράσει, είχε άποφασίσει να δώσει λίγο καλνταμπόκι που του περίσσευε.

Έκεί όμως στην πλατεία, του φορτώ-θηκε ένας που πουλούσε λαχεία. Θα τουδινε ένα νιά να πάρη το καλνταμπό-κι που του κρείσσονταν να φτιάξη υμωπότα στα παιδιά του. Από δω τον έβλε, από κεί τον έβλε, κατάφερε το Χάτζα να πάρη ένα λαχείο.

Όταν γύρισε στο χωριό του ο Να-στραδίν, έδωσε το λαχείο στη γυναίκα του να το φυλάξη, άφού πρώτα σημείω-σε στο τεφτέράκι του τον αριθμό.

Την παραπάνω μέρα, Παρασκευή, ο Ναστραδίν πήγε να λειτουργήσει στο τζαμί του. Έκανε μάλιστα και κήρυγμα νιά τους σμηνωισμούς του, σχετικά με την πτώγεια που περνούσαν και τους συμβούλωνε νάχουν ύπομονη.

— Έννοια σας! τους είπε, 'Ο Άλ-λάχ είναι μεγάλος και δεν θα μας άφήσει. Πρέπει, λοιπόν, νάχουμε πίστι σ' αυτόν και μόνον άπό τον Άλλάχ, κι' από κα-νένα άλλον, ούτε άπό ανθρώπους, ούτε άπό την Τύχη να περιμένουμε να καλυ-τερώση που μέλλον ή ζωή μας. Γιά την εύτυχία μας, αυτές φροντίζει. 'Ινσαλ-λάχ!

Όλοι συγκινήθηκαν με το ώραίο κήρυ-γμα του Ναστραδίν Χάτζα. Σε μερι-κούς, μάλιστα, άπιστους, έκανε μεγάλη έντύπωση.

Σε δυο μέρες, ο Άλλάχ πληρώσε την εύλάβεια του Ναστραδίν: Στην κληρωσι του λαχείου, ο λαχνός του Ναστραδίν κέρδισε 100 λίρες!

Όταν διάβασε το νέο στην έφημερί-δα, και βεβαιώθηκε ότι ο κερδισμένος α-ριθμός ήταν του λαχνού του, τρελάθηκε από τη νύχτα του ο Ναστραδίν κι' έτρεξε στο σπίτι του:

— Γυναίκα! φώναξε λαχανιασμένος, 'Ετοιμάσε μου το γαϊδάρο να κατεβώ στην Προύσσα. Και φέρε μου το λαχείο νιά να το έξαγυρώσω!

— Το λαχείο; Τώρα!... έκανε η Χά-τζα, κουνώντας με οίκτο το κεφάλι της.

— Τι θα πη «τώρα»; ρώτησε με ά-πορία ο Ναστραδίν.

— Νά, Χάτζα μου! του έξηγισε η ά-πλοκή γυναίκα. Την Παρασκευή, που ά-κουσα το κήρυγμα σου στο τζαμί, «ού-κανε έντύπωση αυτό που είπες, ότι κινώ-να άπό τον Άλλάχ και όνι άπό την Τύχη πρέπει να περιμένουμε το καλό». Και γι' αυτό, όταν γύρισα στο σπίτι και βρήκα το λαχείο στο φορτσέρι, έπιασα και τσάκισα, έλπίζοντας μονάχα στον Άλλάχ! Το ίδιο δεν θάκανες, κι' έσύ, Ναστραδίν μου;

Κόκκαλο ο Χάτζας!

Χωρίς να ξέρη γιατί, η μητέρα του Ζαν άνατρίχιασε, καθώς τον κυττάζε.

— Νά του στείλωμε τουλάχιστον κανένα κομμάτι λαχδι και λίγο κρα-σί; ψιθύρισε.

— Όχι, άπάντησε ο Ζαν, που το βλέμμα του έλαμπε ξαφνικά. Δεν πρέπει να του στείλωμε τίποτα... Δεν πρέπει, μητέρα, μ' άκούσε:

— Άλλάχ ποιος είναι;

— Μη μου κάνεις έρωτήσεις, μη-τέρα, παρακάλεσε. Δεν μπορώ να σου πώ... Κι' άλλωστε, δεν τόν έ-ρω και καλά... Ταξιδεύουμε μαζί, αυτό είναι όλο!...

Η μητέρα του κατάλαβε πως αύ-τό το θέμα τον στενοχωρούσε, κι' άρχισε να μιλά νιά άλλα πράγ-ματα.

ΕΡΩΤΗΡΙΚΟΝ Έτησία Δρχ. 200.000
Εξάμηνος 100.000
Τρίμηνος 60.000
Ερβάσματα Έσσητερικού διά ταχυδρομική έπι-
ταγήσ δια Έσσητερικού διά ταχυδρομική έπι-
ταγήσ προς τόν κ. 'Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ. 200.000
Εξάμηνος 100.000
Τρίμηνος 60.000
Ερβάσματα Έσσητερικού διά ταχυδρομική έπι-
ταγήσ δια Έσσητερικού διά ταχυδρομική έπι-
ταγήσ προς τόν κ. 'Ιωάννη Παπαγεωργίου.

Ο ΜΑΝΔΥΑΣ

Παράξενο διήγημα

Έπειτα από μια άτέλειωτη ά-ναμνη και τη στιγμή που ή έλπίδα άρχισε να σβύνει μέσα στις ψυχές των δικών του, ο Ζαν ξαναγύρισε στο σπίτι του.

Ήταν μια πένθιμη ημέρα του Μαρτίου. Βαρείς σύννεφα σκέπαζαν τον ούρανό και τα πουλιά, που προ-αισθάνονταν τη θύελλα, πετούσαν πολύ χαμηλά.

Η μητέρα του Ζαν και τα δυο άδελφάκια του, ο Πέτρος κι' η Άννα, καθόντουσαν άκόμη στο τραπέζι, ό-ταν ή πόρτα άνοιξε, ξαφνικά κι' ο νεαρός Ούσσας παρουσιάστηκε στο κατώφλι.

— Άς είναι δοξασμένο το όνο-μα του Θεού! φώναξε η μητέρα του, που σηκώθηκε άμέσως από τη θέση της κι' έτρεξε να τον σφίξη στην άγκαλιά της.

Τα δυο άδελφάκια του έκαμαν το ίδιο.

Ο Ζαν προχώρησε μερικά βήμα-τα και κάθισε με κόπο σε μια κα-ρέκλα.

— Πόσο μεγάλωσες! του είπε με έρωτα ο πατέρας του. Και πόσο όμορφος είσαι μ' αυτή τη στολή του Ούσσας!... Άλλά μου φαίνεται πολύ ώριμος...

Ο πατέρας, μητέρα, οί κακου-χίες... άπάντησε ο Ζαν.

— Βγάλε, λοιπόν, το μανδύα σου, του είπε η μητέρα του. Έδώ μέσα κάνει ζέστη...

Είχε απλώσει το χέρι της νιά να τον βοηθήσει.

— Άλλ' ο Ζαν την άπομάκρυνε με μια ήρεμη κίνηση.

— Όχι, μητέρα, άπάντησε. Δεν θα μείνω, άλλωστε, παρά μόνο με-ρικά λεπτά. Πρέπει να φύγω...

— Νά φύγεις; Λέπεις πάνω από δυο χρόνια και λές πως πρέπει ά φύγεις; Όχι, παιδί μου...

— Πρέπει να φύγω, μητέρα...

— Φάε τουλάχιστον κάτι...

— Έσφα, μητέρα. Σταματήσα-με λίγο σ' ένα καφελάκι προτού νά-θομε έδώ...

— Ά!... Δεν ήρθες μόνος σου;... Γύρισε και κανέναν άλλον άπό το χωριό;... Ποιος;... Ο γιος της Μένας;...

— Όχι. Δεν είναι άπό το χωριό. Με περιμένει άπ' έξω...

— Σε περιμένει άπ' έξω; Άλλο-τε ήσουν πιο ευγενικός. Ζάν! Για-τί δεν τον έφερες μέσα στο σπίτι;

Ο νέος έκανε μια άόριστη κίνη-ση χωρίς ν' άπάντηση.

Η μητέρα του πήγε κοντά στο παράθυρο και παραείρισε την κου-ρίνα. Δυο άλογα ήταν σταματημένα άνάμεσα στα μεγάλα δέντρα του δρόμου. Και κοντά σ' αυτά, στεκό-ταν ένας άνθρωπος, που φορούσε έ-ναν όλομυρο μανδύα. Το πρόσωπό του δεν φαινόταν κι' ούτε θα μπο-ρούσε να πής αν ήταν κοινός ή ψηλός, παχύς ή αδύνατος. Ή σι-λουέτα του ήταν άκαθόριστη, σαν αείρινη...

Χωρίς να ξέρη γιατί, η μητέρα του Ζαν άνατρίχιασε, καθώς τον κυττάζε.

— Νά του στείλωμε τουλάχιστον κανένα κομμάτι λαχδι και λίγο κρα-σί; ψιθύρισε.

— Όχι, άπάντησε ο Ζαν, που το βλέμμα του έλαμπε ξαφνικά. Δεν πρέπει να του στείλωμε τίποτα... Δεν πρέπει, μητέρα, μ' άκούσε:

— Άλλάχ ποιος είναι;

— Μη μου κάνεις έρωτήσεις, μη-τέρα, παρακάλεσε. Δεν μπορώ να σου πώ... Κι' άλλωστε, δεν τόν έ-ρω και καλά... Ταξιδεύουμε μαζί, αυτό είναι όλο!...

Η μητέρα του κατάλαβε πως αύ-τό το θέμα τον στενοχωρούσε, κι' άρχισε να μιλά νιά άλλα πράγ-ματα.

— Φαντάζεσαι τη νύχτα της Μα-ριέτας; μόλις μόλις πώς γύρισε; έ-πε. Σ' άγαπάει τόσο πολύ η Μα-ριέτα!

Ο νέος χαμογέλασε. Μα το χα-μόγέλο του ήταν πονεμένο. Λες και του έσχιζε την καρδιά.

Η μητέρα του τον κυττάζε με ά-πορία. Είχε γυρίσει, βέβαια πιο μεγάλος άπό πριν. Και πιο όμορ-φος, μ' όλο που το πρόσωπό του ήταν κατακίτινο. Άλλά γιατί έστε-κε έτσι, σιωπηλός και στενοχωρη-μένος; Τι τον βασάνισε; Και γιατί δεν έβγαζε αυτό το βαρύ μανδύα ά-πό πάνω του; Μπορεί, βέβαια, ή στολή του άπό μέσα να ήταν κου-ρελιασμένη. Άλλά τι σημασία είχε αυτό; Η μήπως ήταν άρρωστος; Και γιατί άπόφευγε το βλέμμα της;

Σηκώθηκε από τη θέση της.

— Πάω στην κουζίνα να σου φτι-άω λίγο κραφέ, του είπε.

— Όχι!...

Η μητέρα του σταμάτησε σαν να είχε δεχτή ένα ράπισμα στο πρόσωπο. Αυτό το «όχι» ήταν άμει-λικο, σαν τη φωνή της μοίρας.

— Ζάν, παιδί μου, είπα με ραγι-σμένη φωνή, κάτι μου κούβεις... Δεν θέλεις, λοιπόν, να πής τόν πόνο σου στη μητέρα σου, που λανταρούσε τόσον καιρό να σε ξαναδω;

Κάτι σαν λυγμός φύσκωσε το στόμα του νέου. Άλλά δεν είπε τίποτα. Σε λίγο, σηκώθηκε από τη θέση του.

— Πρέπει να φύγω, είπε, με φω-νή χωρίς έκφραση.

— Θα φύγεις, παιδί μου; τόν ρώ-τησε η μητέρα του. Καταλαβαίνω... Θέλεις να ίδης τη Μαριέτα...

Ο νέος είχε φτάσει στο κατώφλι της πόρτας.

— Πρέπει να φύγω! Ξαναείπε ο νέος, σαν να μην είχε προσέξει τα λόγια της.

Ο Πέτρος κι' η Άννα, τα δυο μικρότερα άδελφάκια του, δεν είχαν πη λείει ως εκείνη τη στιγμή. Το ύ-φος του Ζαν τους φαίνονταν πολύ παράξενο. Και δεν έξαπαρούσαν μαζί του.

Ο νέος με μια γρήγορη κίνηση, άνοιξε την πόρτα, σαν να βιαζόταν να τερματίσει αυτή τη θλιβερή σκηνή.

Εκείνη τη στιγμή, ο δυνατός ά-έρας που φυσούσε έξω, άνασκήωσε τις δυο άκρες του μανδύα του. Και τότε, κάτω άπ' αυτές, φάνηκε ένα όλόκληρο κομμάτι, με μια μεγάλη κα-τακόκκινη πληγή στο στήθος.

Η μητέρα και τα δυο άδελφάκια του, κάτι θέλησαν να πουν, άλλα κομμάτια φωνή δεν βγήκε άπό το στό-μα τους.

Οι δυο καθυλάρηδες έβγαν με καλπασμό.

Κάποιος χτύπησε δυνατά στην πόρτα. Η μητέρα και τα δυο παι-διά τινάχτηκαν άπό τις θέσεις τους. Μήπως, λοιπόν, ο Ζαν είχε ξαναγυ-ρίσει;

Όχι. Ήταν ο δήμαρχος, μαζί με δυο συμβούλους, τόν παπά και τόν αστυνόμο. Είχαν όλοι ύψος επίσημο και σοβαρό.

Ο δήμαρχος έβγαλε ένα χαρτί άπό την τσέπη του κι' άρχισε να διαβάει με ύποκοψη φωνή.

Η μητέρα του Ζαν δεν άκουσε παρά μόνο τις λέξεις: «Έπρεπε ύ-περ πατρίδος...» Και τότε κατάλα-βε... Τα κατάλαβε όλα... Την πε-ρίεργη επίσκεψη του γιου της που ήθελε να την άποχαιρέτη νιά τε-λευταία φορά, προτού φύγη νιά το μεγάλο ταξίδι... Κατάλαβε άκόμη πως ο σύνδοξος του δεν ήταν άλλος άπό το θάνατο!

Ο δήμαρχος, εξακολουθούσε να διαβάει το χαρτί που κρατούσε στα χέρια του, 'Αλλ' η μητέρα του Ζαν δεν τόν άκουσε πιά. Είχε σωριασ-τεί άναίσθητη στο πάτωμα...

ΝΤΙΝΟ ΜΠΟΥΖΑΤΙ

ΕΝΔΟΚΡΙΝΕΙΣ ΑΔΕΝΕΣ

Α'.

Πολλές φορές ως τώρα έχουμε γράψει νιά ένδοκρι-νικές διαταραχές, νιά ένδοκρινείς αδένες ή νιά αδένες έσω έκκρίσεως. Σήμερα θα προσπαθήσω να σας πώ τι πράγμα είναι αυτοί οί αδένες, σε τι χρησιμεύουν στον οργανισμό και τι βλάβες μπορεί να κάνει η κακή λειτουργία τους ή η καταστροφή τους.

Οί αδένες αυτοί δεν έκκρινουν τίς ούσιες που πα-ράγουν προς τα έξω, όπως οί ιδρωτοποιοί και οί σμη-γματογόνοι αδένες, μα τις ρίχνουν μέσα στο αίμα, στη λυμφή και άνάμεσα στο συνδετικό ιστό.

Οί ένδοκρινείς αδένες έκκρινουν διάφορες ούσιες, που είναι άπαραίτητες νιά την ανάπτυξη και την καν-ονική λειτουργία του οργανισμού. Τις ούσιες αυτές τις ώνόμασαν ορμόνες.

Αδένες έσω έκκρίσεως είναι πολλοί, μα θα γράψω-με έδώ μόνο νιά κείνους που είναι πιο γνωστοί και έχουν μελετηθώ οί ορμόνες που παράγουν και οί βλάβες που προκαλούνται άπό τις διαταραχές ή την καταστροφή των.

Υπόφυση: Η ύπόφυση είναι ένας μικροσκοπι-κός αδένας, που βρίσκεται στο κάτω μέρος του κρα-νίου. Το βάρος του μόλις είναι δυο δράμια, μα η έ-νέργειά του είναι πολύ μεγάλη.

Έχει δυο λοβούς, τόν πρόσθιο και τόν όπι-σθίο.

Ο πρόσθιος λοβός έκκρινει πολλές ορμόνες που επιδρούν στους άλλους ένδοκρινείς αδένες και γι-αυτό θεωρούν την ύπόφυση πως διευθύνει όλους τους ένδοκρινείς αδένες. Έκκρινει μια ούσια που κανονίζει την λειτουργία του θυρεοειδούς αδένος, άλλη την λει-τουργία των επινεφριδίων και άλλες ορμόνες που επι-δρούν στους γεννητικούς αδένες.

Ο πρόσθιος λοβός έκκρινει μια ορμόνη που κανο-νίζει την αύξηση του σώματος. Υπερβολική λειτουργία του αδένος τούτου, προκαλεί μια άρρώστια που λέ-γεται άκρομεγαλία. Αυτή παρουσιάζει αύξηση των μερών του σώματος που προεξέχουν, όπως είναι η μύτη, τα αυτιά, το σάγονι, τα χείλη, η γλώσσα, τα χέρια και τα πόδια. Πολλές φορές, σε νεαρά άτομα, συνοδεύεται και με αύξηση όλου του σκελετού, όποτε έχουμε τόν γιγαντισμό.

Η ελαττωματική λειτουργία του πρόσθιου λοβού της ύπόφυσεως σε παιδιά, έμποδίζει την ανάπτυξη των και η γενική τους διάπλαση παρουσιάζει πάντα παιδική όψη. Το δέρμα του προσώπου είναι λεπτό, οί τρίχες άραιές και λεπτές και η φωνή παραμένει παιδική. Ο γεν-νητικός αδένες είναι άτροφικός και δεν υπάρχουν γεν-νητικές λειτουργίες. Άκόμη παρουσιάζουν και διανοη-τική καθυστέρηση.

Αν καταστραφώ ο πρόσθιος λοβός, τότε προκαλείται γενική καχεξία, που χαρακτηρίζεται από κτηνωδέ, ζαρωμένο και πλαδαρό δέρμα, άπο άραίωση των τρι-χών και γρήγορο άσπρισμά των, άπο πτώση των όδον-των και πρόωρο γήρας.

Ο όπισθιος λοβός της ύπόφυσεως έκ-κρινει ορμόνες που προκαλούν συστολές της μήτρας και διευκολύνουν τόν τοκετό, τη σύσπαση των τοιχωμά-των των μικρών άρτηριών και αύξησης της κενάσεως, κολύνην την έκκριση της χολής και τις κενάσεις. Ο θυρεοειδής αδένος: Ο θυρεοειδής αδένος είναι ένας αδένος που βρίσκεται στο λαιμό, μπροστά στο λάρυγγα. Η κυριώ-τερα ορμόνη που έκκρινει, είναι πλούσια σε ιώδιο και συντελεί στην ανάπτυξη του ατόμου.

Σε υπερλειτουργία του θυρεοειδούς αδένος, παρατη-ρείται παρεξοχή των όσθαλμών, διόγκωση της καρδιάς, είδους αδένος, μεγάλη ελαττωσις βάρους, ταχυκαρδία.

Μικρά αύξησης της λειτουργίας του αδένος τούτου, έπηρεάζει ψυχικά και σωματικά το άτομο, τα χαρα-είσε μάλλον ύψηλο, εύλυγοστο και άδύνατο. Τα άτομα αυτά ι-κνηριστικά τα προσώπου λεπτά. Τα άτομα αυτά ί-δρύνουν εύκολα, συγκινούνται χωρίς λόγο και πολύ εύγνοιο.

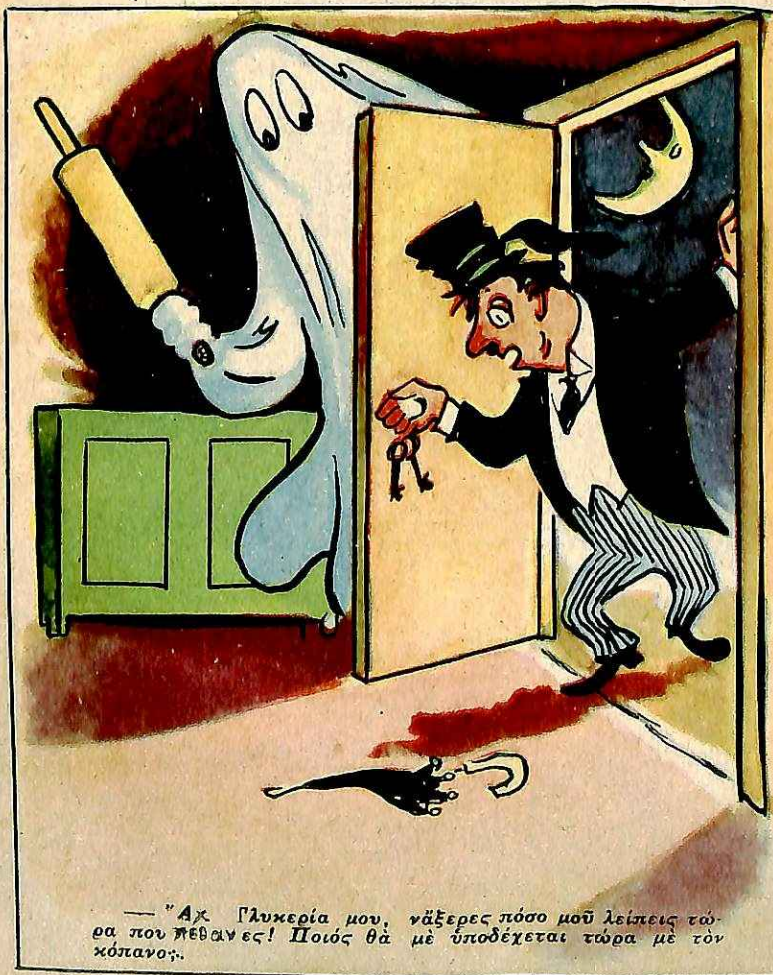
Νευρικά. Είναι τύποι συναισθηματικοί και πολύ έξυπνοι.

— Ζαχαρία, κνίττα μιὰ σκηνή δλόιδια με τὸ φόρεμά μου!...

“Ένας εὐσυνείδητος φωτορεπόρτερ!...

— “Αχ Γλυκερία μου, νάξερές πόσο μου λείπεις τώρα που πεθανές! Ποιός θά με ὑποδέχεται τώρα με τὸν κόπανο;”

“Ὁ ξωνρόφος: “Έτσι θά ελεγε ὁ πίνακας, ὅταν θά τὸν ἔχω τελειώση!...”